

Ngoài Ý Muốn Đã Yêu Lại Rồi

Contents

Ngoài Ý Muốn Đã Yêu Lại Rồi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	20
4. Chương 4	27
5. Chương 5	37
6. Chương 6	46
7. Chương 7	53
8. Chương 8	63
9. Chương 9	70
10. Chương 10: End	77
11. Chương 11: Vì Thanh	82

Ngoài Ý Muốn Đã Yêu Lại Rồi

Giới thiệu

Số mệnh của cô thật sự là ‘đặc biệt’...Đúng lúc quyết định muốn làm lại cuộc đời thì xảy ra tai nạn n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoai-y-muon-da-yeu-lai-roi>

1. Chương 1

~~ Mở đầu

~~Hôm qua là ngày kỉ niệm kết hôn 5 năm của cô...

Hôm nay, cô chuẩn bị lên máy bay đi xa. Trước khi rời khỏi phòng, cô lấy đơn ly hôn đã kí sẵn, đặt trên bàn trang điểm.

Kỳ thực, kết quả như vậy không ngoài ý muốn của cô. Cuộc hôn này là do cô cưỡng cầu mà có được. Cô ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần kết hôn, cô có thể có được anh, nghĩ rằng thời gian có thể thay đổi mọi thứ, anh sẽ chậm rãi yêu cô, mà không hận cô nữa...

Kết quả chứng minh — cô thua rồi...

Năm năm hôn nhân, cô chỉ có sự vắng vẻ, trào phúng, thái độ lạnh lùng vắng vẻ mỗi ngày của anh, nhìn anh dịu dàng ôm người yêu xuất hiện trên báo, trên tạp chí...

Phu nhân chính thức là cô bị mọi người nhìn bằng ánh mắt đồng tình, chê cười... Cô biết những người đó vẫn nói gì ở sau lưng cô.

Bọn họ nói... Cô xứng đáng! Đây là báo ứng! Cô cướp đi người yêu của người ta, không biết nhục nhã ép kết hôn. Khó trách bị đối xử như vậy.

Bọn họ đều nói đúng. Cô không phủ nhận điều đó. Cô biết anh có bạn gái đã luận đàm cưới gả. Nhưng cô vẫn thiết kế một cái bẫy, buộc anh phải cưới cô.

Cô thành công. Cô gả cho anh...

Ngày hôn lễ, cô vui vẻ sung sướng, cho dù không ai chúc phúc cho cô, cô cũng không đau lòng. Bởi vì... Cô gả cho anh...

Ngày đó, cô yêu anh đến si ngốc, yêu anh đến liều lĩnh...

Có hối hận không? Không, cô không hối hận...

Hôm qua là kỉ niệm ngày kết hôn, cô đã gả cho anh được năm năm.

Theo thường lệ, hằng năm cứ đến ngày kỉ niệm kết hôn, cô sẽ cho người hầu nghỉ một ngày. Cô tự mình làm một cái bánh ngọt thật ngon miệng, nấu toàn các món mà anh thích, mặc quần áo mới, trang điểm thật xinh đẹp, sau đó mỉm cười ngồi trước bàn ăn, chờ anh về.

Sau đó, chỉ chờ được một phòng cô đơn, đồ ăn nguội ngắt, bánh ngọt bị tan ra... Trước bàn ăn, chỉ có một mình cô đơn.

Cho dù khổ sở, cô cũng không cho phép mình khóc.

Đây là cuộc hôn nhân mà cô muốn, cho dù mọi người đều khuyên can, cô vẫn cố chấp. Cuối cùng, ngay cả người thân duy nhất của cô, anh trai yêu thương cô nhất, cũng không ủng hộ cô.

- Đào Tâm Nha, em là đồ ngốc! Em rõ ràng biết cậu ta yêu người khác, lại còn... Chết tiệt! Sau này em đừng có khóc lóc về nhà!

Khi anh trai biết cô gả cho anh, đã nổi giận đùng đùng mắng cô. Trong mắt là đau lòng, là phẫn nộ, là thất vọng vô cùng...

Nhưng cô lại bướng bỉnh không nghe, thậm chí còn nói với anh trai rằng, không đâu, anh ấy sẽ yêu cô, một ngày nào đó anh ấy nhất định sẽ yêu cô!

Trước sự cố chấp của cô, anh trai đành thất vọng rời đi. Mà cô vẫn đứng thẳng, nhìn thân ảnh anh trai rời đi, ngoan cố nghĩ rằng mình làm đúng.

Cô làm đúng! Cô thương anh, cô yêu anh như vậy, cho dù có liều lĩnh, cho dù có ti bỉ cũng phải có được anh!

Cô không khóc, làm sao cô có thể khóc được? Khóc, nghĩa là chấp nhận mình thua...

Không khóc, không thể khóc...

Mỗi năm khi đến ngày kỉ niệm kết hôn, cô vẫn tự nhủ rằng, Đào Tâm Nha, không thể khóc! Cô gả cho anh rồi, sớm muộn gì anh cũng sẽ yêu cô!

Tự lừa mình dối người...

Ngày kỉ niệm kết hôn năm năm, cô vẫn ngồi chờ bên bàn cơm, nhìn ngọn nến rạn rở lóe sáng trước mặt chậm rãi tắt dần...

Tiếng chuông vang lên. Mười hai hồi chuông nói cho cô biết, ngày kỉ niệm kết hôn năm năm đã qua rồi.

Cô mỉm cười, cắt lấy một miếng bánh ngọt ăn. Bơ hương dâu tây, ngọt ngào và chua chát, ấn sâu vào trong lòng...

Vì lấy lòng anh, cô bắt đầu học nấu ăn. Mỗi ngày cô đều nấu một bàn đồ ăn, trong lòng tràn đầy vui mừng chờ mong. Nhưng anh vẫn chưa từng ăn qua...

Cô nhớ, ngày đầu tiên xuống bếp, cô bị dầu nóng bắn lên, bị con cá nhảy lên dọa đến, bị dao cắt làm ngón tay chảy máu... Nhưng cô vẫn cười, nghĩ rằng nấu đồ ăn cho anh, cho dù bị thương cô cũng cam chịu.

Thật ngốc!

Đào Tâm Nha mỉm cười, khoe miệng dính bơ, hay tay cùng quần áo đều dính đầy dầu mỡ. Nhìn bức ảnh trên vách tường, cô mỉm cười. Nước mắt nín nhịn bao năm, rốt cục cũng rơi xuống...

Đến lúc rồi. Hôn nhân ép buộc năm năm, cô không có được anh, anh không yêu cô, trái tim của anh vẫn ở bên cạnh người anh yêu nhất...

Cô thua, hoàn toàn thua rồi, lại không khiến người ta đồng tình một chút nào!

Bởi vì đây là cuộc hôn nhân do cô cưỡng ép mà có.

Cô cho bản thân năm năm. Cô thất bại. Như vậy, cũng nên buông tay...

Đau lòng, đau đớn, khổ sở, nhưng thế thì sao? Cô thất bại, cô nên trả tự do lại cho anh. Thế giới của ba người... Không, luôn luôn chỉ có hai người! Là cô tự tiện xâm nhập vào giữa bọn họ, tách rời bọn họ, biến mình thành một kẻ xấu xí làm cho người ta oán hận.

Bây giờ, kẻ xấu xí này nên lui ra.

Cô trở về phòng. Căn phòng này luôn luôn chỉ có mình cô ngủ. Anh chưa bao giờ bước vào. Trong phòng chỉ có đồ dùng của cô, không có chút vết tích nào của nam chủ nhân.

Căn nhà này, luôn luôn chỉ có một nữ chủ nhân...

Đào Tâm Nha nhìn hành lý đã sớm thu dọn xong, nhìn đơn ly hôn mà cô đã kí, nước mắt tràn lan qua hai gò má. Nhưng cô vẫn mỉm cười.

Lấy nhẫn cưới trên ngón tay xuống. Viên kim cương tượng trưng cho sự vĩnh hằng như đang cười nhạo cô: những thứ do cô dùng tâm cơ đoạt lấy, vĩnh viễn cũng không phải là của cô.

Cô cười nhẹ nhàng, không chút lưu luyến đặt nhẫn cưới lên trên đơn ly hôn.

Trời sáng, cô xách hành lý, trước khi người hầu chưa trở về, rời khỏi ngôi biệt thự đã sống từ sau khi cưới.

Cô bước lên máy bay, không phải là chạy trốn, mà do cô muốn đi xung quanh một chút. Lưu lạc cũng được, trực xuất cũng không sao. Cô chỉ muốn ở một mình, lại không nghĩ rằng đây là lúc cuối cùng của cuộc đời.

.*.

Nhìn đám người hoảng sợ thét chói tai trong cabin, Đào Tâm Nha vẫn thoải mái ngồi trên ghế, trong lòng bình tĩnh dị thường.

Thậm chí lúc này cô vẫn còn tâm trạng nghĩ, lúc anh nhìn thấy đơn ly hôn sẽ có biểu hiện gì? Sẽ vui vẻ sao? Lúc anh nghe tin cô rời máy bay mà tử vong, lại có cảm giác như thế nào? Có thể cảm thấy khổ sở hay không?

Mặc kệ có hay không thì cũng đã kết thúc rồi...

Khoảnh khắc cô kí tên vào đơn ly hôn, cô đã quyết định sẽ không yêu anh nữa...

Đào Tâm Nha chậm rãi nhắm mắt lại, cảm nhận áp khí mãnh liệt khi máy bay rơi xuống. Thoáng chốc, cô cảm thấy hô hấp khó khăn, màng tai đau nhức. Máu ấm áp tràn ngập khắp miệng mũi.

Cô vẫn mỉm cười. Cho dù trong mắt có lệ, cô cũng không cho nó rơi xuống.

Thực sự, cô đã trả lại tự do cho anh rồi...

Một trăm linh một ngày.

Kim đồng hồ vượt qua số mười hai, ngày lễ tình nhân đã trôi qua, mở món quà được đóng gói bằng giấy màu vàng ra, ăn hết chỗ sô cô la vốn muốn đưa cho anh, một miếng lại một miếng, vị cay đắng nồng đậm lan tỏa trong miệng. Kỳ lạ, vì sao lại đắng như vậy chứ? Rõ ràng đã bỏ rất nhiều đường mà.....

.
. .

“Reng reng reng –”

“Bộp!” Một bàn tay từ trong chăn bông chui ra, theo thói quen tìm đến chiếc đồng hồ báo thức đang kêu trên đầu giường, tắt bộp tiếng chuông chói tai.

Chiếc chăn bông được in những đóa hoa màu xanh biếc lại phập phồng trên giường, đôi chân nhỏ từ từ thu vào trong chăn, cô gái đang cuộn mình dưới chăn đó đang từ từ đi vào mộng đẹp, trên giường lại phục hồi yên tĩnh vốn có của nó... Mười phút nữa trôi qua, lần này, tiếng chuông báo thức từ điện thoại vang lên, một bàn tay lại từ trong chăn bông mò mẫm sờ đầu giường, vớ được cái di động, tắt bộp!

Một phút sau, một cái đầu với mái tóc bù xù mềm mại thò ra khỏi chăn bông.

“Bụp! Bụp! Bụp!” Ở bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, có vẻ như là dùng nắm đấm để đập.

“Tâm Tâm, dậy mau!” Cô gái đập cửa gọi một cách hung ác. Không còn cách nào khác, ai bảo người chủ căn phòng này rất bám chiếc giường cơ. “Có chịu tỉnh không thì bảo? Đừng ép tôi phải dậy cô dậy!”

“Có.” Thanh âm yếu ớt từ cái đầu bù xù mềm mại truyền ra. “Tớ tỉnh đây.”

Vén chăn bông ngồi dậy, nàng dụi dụi mắt, lại ngáp thêm một lần nữa.

“Cho cô mười phút, rồi mau ra đây ăn sáng.” Trước khi rời đi, cô gái còn hung tợn uy hiếp. “Mười phút không thấy cô ra thì đích thân tôi sẽ xử lý bữa sáng của cô, từ nay về sau đừng mơ tưởng tôi giúp cô chuẩn bị bữa sáng nữa!”

Sau đó, là tiếng dép lê loẹt quẹt xa dần.

Biết Nia nói được thì làm được – và ít nhất sẽ thực thi trong vòng một tuần liền – người ở trên giường rốt cục cũng rời khỏi cái ổ ấm áp, đi đôi dép lông mềm mại hình gấu mèo, mái tóc xòa tung rối bời, giống như một u hồn lướt đến phòng tắm.

Đứng trước bồn rửa tay, cô bóp tuýp kem đánh răng, đôi mắt vẫn còn tia buồn ngủ mở ra, nhìn khuôn mặt đang phản chiếu trên kính.

Một mái tóc xoăn xòa tung, màu tóc không phải là màu đen tuyền, mà lại nhẹ nhàng ánh hạt dẻ, đuôi tóc uốn về phía trong người tạo thành từng lọn có độ cong đáng yêu, giống một cánh hoa tròn tròn. [Thiên: Tròn tròn kia =)); Trà: ảnh hưởng gì tới hòa bình thế giới đâu ;))]

Cô có một khuôn mặt mịn màng đậm chất trẻ con, lại thêm đôi mắt to linh hoạt, dưới chóp mũi xinh xắn là đôi môi hồng nhuận, lúc cười lộ lên bên má sẽ có lúm đồng tiền cực sâu, trông vô cùng ngọt ngào.

Đây rõ ràng không phải là một khuôn mặt xinh đẹp, nhưng bù lại được cái rất rất đáng yêu, hơn nữa lại không cao đến 1m60. Tại đất nước Scotland này, chỉ sợ ngay cả học sinh tiểu học cũng cao bằng hoặc hơn cô. Mà cô lại là người phương Đông, bộ dạng bé bỏng lung linh, nhìn kiểu nào cũng không giống một cô gái 20 tuổi mà giống một con búp bê xinh xắn hơn.

Cô, tên là Đào Tâm Nha.

Nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, đã hai năm, vậy mà với khuôn mặt này, cô vẫn cảm thấy có chút xa lạ.

Trong trí nhớ của cô, một mái tóc lượn sóng đen nhánh, dáng người nóng bỏng quyến rũ, khuôn mặt thanh tú mang dòng máu lai, cùng một đôi mắt xanh lam như đá quý.

Người trong kí ức của cô cũng tên là Đào Tâm Nha. Hai người có cùng một cái tên, nhưng lại có ngoại hình vô cùng khác biệt.

Cô chính là người đã chiếm lấy thân thể của cô gái cùng tên Đào Tâm Nha.

Sau một lần rơi máy bay, lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình không chết, lại thành một cô bé phương Đông mười tám tuổi – một cô bé có cha mẹ khi đi du lịch đã gặp tai nạn xe cộ, đều đã tử vong. Cô bé này chỉ bị hôn mê ba ngày, nhưng khi tỉnh lại, đã mang một linh hồn khác.

Đối với sự việc kì quái này, Đào Tâm Nha khiếp sợ, cô không hề biết tại sao linh hồn mình lại nhập vào thân thể cô gái này, là do thời điểm rơi máy bay và tai nạn xe cộ trùng nhau, hay là do các cô có tên giống nhau?

Cô đương nhiên không thể tìm thấy đáp án cho cái sự kì dị này, nhưng đã chết một lần, kí ức cố chấp giờ chỉ như giấc mơ, làm cho cô cảm thấy thật nực cười.

Ông trời đã khiến cô sống lại một lần, khiến cô rũ bỏ được những sự việc đau khổ, vậy hãy quên Đào Tâm Nha của kiếp trước đi! Từ nay về sau, cô sẽ sống tốt thay cho cô bé kia.

Ban đầu, cô không rõ thân thể của thân thể này, rồi sau đó qua lời của người khác mới biết được, gia đình họ Đào đến từ Đài Loan – đối với hòn đảo châu Á xa xôi này, cô cũng không lạ gì nữa. Ở kiếp trước, khi cô 5 tuổi, mẹ đã mất tại Đài Loan, vậy nên hàng năm cứ đến ngày giỗ của mẹ, cô cũng sẽ đến Đài Loan thăm mộ mẹ.

Gia đình họ Đào ở Scotland chỉ thuộc tầng lớp nhân viên lao động thấp kém, nhưng do tai nạn xe cộ nên được bồi thường rất nhiều, hơn nữa lại thêm tiền bảo hiểm, Đào Tâm Nha bỗng nhiên trở nên giàu có, cũng tự nhiên có rất nhiều người “thân thích” đến hỏi thăm.

Đối mặt với tình hình này cô không rối loạn chút nào. Năm cô mười lăm tuổi, cha qua đời, cũng có một đồng thân thích nảy ra, nói là muốn chăm sóc cho cô và anh trai. Khi đó là người anh trai lớn hơn cô năm tuổi bảo vệ cô, đuổi hết đồng thân thích này đi, sau đó ôm lấy cô, tự hứa với mình rằng, cho dù cha không còn trên thế gian này, cũng còn có người anh trai này này chăm sóc cô, bảo hộ cô.

Nhưng cuối cùng, chính cô lại làm cho anh trai yêu thương nhất thất vọng. Cô cố chấp theo đuổi tình yêu, khiến ọi người đều thống khổ vì cô.

Sau khi sống lại, đối mặt với sự rình rập tiền tài của đám thân thích của gia đình họ Đào này, Đào Tâm Nha không khỏi cảm khái, bây giờ, cô cũng không còn có anh trai để được che chở nữa.

Cô chỉ có thể dựa vào chính mình, may mắn là ở Scotland mười tám tuổi đã được tính là trưởng thành, cô tìm luật sư giải quyết đồng thân thích này nọ, cho họ thấy cô không cần người thu dưỡng, có thể xoay sở cuộc sống một mình.

Giải quyết xong đám họ hàng và tang sự của cha mẹ Đào Tâm Nha, lại đến chính vấn đề trong đời sống cô.

Sau một thời gian, cô mới biết được Đào Tâm Nha là học sinh của học viện nước hoa Scott Will, việc này đã khiến cô kinh ngạc không thôi.

Scott Will ở Scotland là một trường quý tộc có tiếng, không chỉ nhờ dạy học thành tài, vẫn là nhờ một chút danh tiếng của giới quý tộc, mà gia đình Đào Tâm Nha như vậy, tuyệt đối không vào được.

Nhưng, học bổng của học viện Scott Will cũng khá nhiều, vậy nên cũng có một số học sinh nghèo có thể vào được Scott Will để học, và Đào Tâm Nha chính là một trong số đó.

Đào Tâm Nha để tay nghề rất tốt, đối với nước hoa lại rất có hứng thú, nhờ thành tích hạng nhất lúc thi vào Scott Will, trở thành học sinh của học viện nước hoa, mà càng làm cho cô kinh ngạc chính là – cô không thể tưởng tượng rằng Đào Tâm Nha cũng có cùng đam mê với cô, cô từng là Isipca chuyên nghiệp - học sinh của học viện pha chế nước hoa Pháp, nhưng sau hai năm, vì gả cho người đàn ông kia, cô đành tạm nghỉ học.

*Isipca: Viện Đại học Quốc tế về nước hoa, mỹ phẩm và hương liệu thực phẩm, ở đây chỉ nữ chính là một nhà pha chế nước hoa chuyên nghiệp

Cô không khỏi tưởng tượng, cô đã nhập vào thân thể Đào Tâm Nha, có phải ông trời cũng muốn cô hoàn thành được ước nguyện?

Cô từng mơ ước được trở thành nhà pha chế nước hoa xuất sắc, nhưng vì người nào đó, cô đã buông tay mọi thứ, nhưng lại mất đi tất cả. Liệu cô có hối hận hay không ư? Cô cũng không có cách nào trả lời, chỉ có thể đem quá khứ kia như một giấc mộng, cô đã không còn là Đào Tâm Nha kia nữa, cô được sống thêm một lần nữa, vì vậy, lúc này đây, cô muốn vì chính mình mà sống.

Bởi tai nạn giao thông, cô vào học muộn nửa năm. May là cô còn có kiến thức cơ bản, nếu không thì không thể đuổi kịp chương trình học. Trong trường học, các thiếu gia, tiểu thư tuy rằng ngạo mạn, tự cao tự đại, nhưng diện mạo của thân thể này trông rất vô hại, rất đáng yêu, vậy nên cô cũng không bị bắt nạt quá, ngược lại còn tương đối được hoan nghênh, ở Scott Will còn được gọi “Búp bê phương Đông đáng yêu”.

Chỉ có thể nói rằng người ngoại quốc có ảo tưởng đối với người phương Đông, nhiều lúc khó có thể giải thích bằng lời nói.

“Đào Tâm Nha! Còn có 5 phút thôi đấy!” Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi.

Đào Tâm Nha giật mình, nhanh chóng đánh răng rửa mặt chải đầu, mặc áo lông màu xanh lục đậm cùng quần bó màu đen vào, đi thêm tất dày và đôi ủng nâu, cầm khăn quàng cổ bằng lông dê màu kem cùng áo khoác nâu nhạt, thuận tay lấy sách vở trên bàn, vội vã chạy ra khỏi phòng.

Trong phòng bếp, một cô gái cao ráo tóc vàng nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, một cậu con trai cường tráng tóc nâu đang ngồi trên bàn, cười cười nhìn Đào Tâm Nha vừa chạy tới, sau đó ngẩng ngửa đồng hồ treo tường.

“Vừa kịp 10 phút.” Cậu con trai vỗ tay về phía Đào Tâm Nha.

“Sáng tốt lành, Edward.” Đào Tâm Nha mỉm cười nhìn cậu con trai kia, lại liếc mắt nhanh như chớp nhìn cô gái tóc vàng. “Sáng tốt lành, Nia.”

Nia hừ hừ, dùng sức dứt dứt kéo kéo tóc của Đào Tâm Nha, lại cảm thấy chưa hết giận, lại véo cái mặt trắng nõn kia vào cái nữa.

“A, đau!” Làn da trong chốc lát liền đỏ lên, cặp kia tròn kia rưng rưng nước mắt, bộ dáng đáng thương làm cho người khác phải mềm lòng ngay tức khắc.

Nia bỏ tay ra, ngồi bên cạnh cậu con trai kia, rót cốc sữa, trừng mắt liếc nhìn Đào Tâm Nha một cái, “Còn không nhanh lại đây ăn sáng?”

Đào Tâm Nha ngoan ngoãn ngồi đối diện bọn họ, nhận lấy cốc sữa nóng hổi Nia đưa cho, uống một ngụm, trên đôi môi hồng nhuận lập tức để lại một vòng trắng sữa, làm nổi bật khuôn mặt có nước da trắng hồng, đáng yêu đến mức làm cho người khác muốn hôn một cái.

Đối mặt vẻ mặt này, Nia còn tức giận sao được nữa? Cô gấp bánh sừng bò vào cái đĩa trước mặt Đào Tâm Nha.

“Cám ơn.” Đào Tâm Nha nhìn Nia cười, sau đó trong nháy mắt nhìn đến Edward đối diện cô.

“Tốt lắm, bảo bối, không phải lần này Tâm Tâm đã ngoan ngoãn rời giường rồi sao!?” Nhìn bạn gái, Edward hôn một cái lên mặt Nia.

Nia trừng mắt liếc nhìn bạn trai một cái. “Anh rất chiều cậu ấy.”

Edward nhún vai nhún mày. “Là ai sáng sớm đun sữa nóng, nướng bánh mì..... A!” Đùi bị cấn một phát mạnh, khuôn mặt đẹp trai lập tức méo mó.

Đào Tâm cúi đầu cười trộm.

“Cười cái gì? Ăn bữa sáng của cậu đi!” Nia trừng cô, nhưng mặt lại đang cố nhịn cười, thấy Đào Tâm Nha ăn rất nhanh đã xong, cô lại gấp thêm một miếng bánh sừng bỏ vào đĩa của Tâm Nha, không quên phết mật lên. (nv: Lâm thương mật...em nghĩ là phết mật lên bánh để ăn đó T_T ; Trà : Ồ, đúng rồi đó chứ :x)

“Nia, của anh đâu?” Edward làm mặt ủy khuất, anh cũng muốn được bạn gái phục vụ, khả nhưng cuối cùng chính là bị bạn gái xem thường.

“Anh không có tay hay sao?” Sau đó lại quay đầu nhìn về phía Đào Tâm Nha. “Ăn chậm một chút, còn một tiếng nữa cơ.”

Đào Tâm Nha gật đầu, đã sớm quen Nia như một người mẹ lo lắng cho con.

Nia cùng Edward là một cặp, cũng là đồng học của cô, Nia cũng giống cô, là học sinh của học viện nước hoa, còn Edward lại là khoa luật. Rõ ràng ba người tuổi bằng nhau — chính xác mà nói, cô còn lớn tuổi hơn bọn họ, dù sao của tuổi thật của cô cũng đã là hai mươi bảy tuổi, nhưng hai người này lại vẫn coi Đào Tâm Nha như một đứa trẻ. Ai bảo Đào Tâm Nha đã hai mươi mà nhìn chỉ như một thiếu nữ mới mười lăm mười sáu thôi?

Cô cùng Nia, Edward ở chung một chỗ, đúng hơn là do Nia thấy cô lẻ loi một mình, nên cương quyết kéo cô về ở cùng bọn họ, cô không làm Nia đổi ý được, cuối cùng đành phải đồng ý chuyển đến sống trong tổ ấm tình yêu của Nia và Edward.

Ngôi nhà nhỏ của Nia và Edward có ba phòng, hai phòng ngủ [nv: dục phòng] một phòng khách, từ đó tới Scott Will cũng không xa, đi mất khoảng tầm 10 phút. Có rất nhiều học sinh đều trọ trong khu nhà cao cấp này. Muốn đi vào nhà phải sử dụng thẻ chuyên dụng. Dưới nhà còn có bảo vệ chuyên nghiệp, không có chứng minh thư cùng sự cho phép của gia đình thì không thể tùy ý sống ở đây.

Đào Tâm Nha ở phòng bên trong, phòng cô có nhà tắm chuyên dụng, còn lại một gian phòng coi như thành phòng đọc sách cùng phòng giải trí.

“Tâm Tâm, tiệc tối đêm Noel cậu đã quyết định được bạn trai đi cùng chưa?” Nia thuận miệng hỏi, không chịu nổi bạn trai bộ dạng đáng thương, rốt cục cũng tự tay gấp một cái bánh sừng bỏ cho cậu ta. Edward lập tức mừng rỡ hôn cái miệng nhỏ nhắn của bạn gái một phát. [Thiên: Sắc lang =)]; Trà: Người ta sắc với bạn gái mà cũng ý kiến =))]

Nhìn thấy hai người tình tứ, Đào Tâm Nha đã sớm luyện tốt công phu coi như không nhìn thấy, cô gật gật đầu, uống nốt ngụm sữa cuối cùng.

Cô cũng có tên tiếng Anh, nhưng ở trong trường học những người yêu quý cô đều gọi cô là Tâm Tâm, nói là gọi để học tập chút ít văn hóa phương Đông. Tuy rằng cô không hiểu kêu gọi tên tiếng Trung của cô cùng với việc học tập văn hóa phương Đông có cái liên hệ quái gì, nhưng Đào Tâm Nha cũng chẳng nói gì, mặc kệ bọn họ cho rồi, dù sao cô cũng quên được gọi như vậy — chỉ có một người không gọi cô như vậy, không gọi cô là Tâm Tâm.

“Ellen vẫn đang theo đuổi Tâm Tâm còn gì?” Edward ngắt lời. “Còn có Will, John, Pad.....”

Theo đuổi Tâm Tâm có khá nhiều người, búp bê phương Đông ở Scott Will cũng rất được hoan nghênh.

Nia vừa giúp Đào Tâm Nha rót thêm cốc sữa, vừa khinh thường phản bác lại. “Những người này sao có thể xứng đôi với Tâm Tâm được?” Tâm Tâm của cô không chỉ lớn lên rất giống búp bê đáng yêu, mà tính cách cũng vô cùng tốt, dễ ở chung, ở trường học lại có rất nhiều bạn bè. Tuy rằng Tâm Tâm xuất thân bình thường, phải dựa vào học bổng để thanh toán học phí ở trường, nhưng từng động tác đều mang theo nét tao nhã, khí chất quý tộc. Nếu ai không biết, chắc chắn sẽ cho rằng Tâm Tâm là một thiên kim tiểu thư giàu có.

Mà mấy nam sinh Edward vừa kể ra đều là nỗi danh hoa tâm*, một cô gái đơn thuần như Tâm Tâm, nếu kết đôi cùng một trong số bọn họ, nhờ về sau bị khi dễ thì làm thế nào?

*Hoa tâm: (cho bạn nào k biết) dễ thay đổi bạn gái/bạn trai.

“Andrew là một chàng trai tốt, Tâm Tâm, vì sao cậu không nhận lời cậu ấy?” Andrew là học sinh khoa kinh tế, lớn hơn bọn họ một tuổi, gia thế không tồi, lại khá đẹp trai, tính cách cũng tốt, hơn nữa theo đuổi Tâm Nha đã lâu.

“Chẳng tại sao cả, chỉ là hiện tại tớ không muốn yêu đương gì hết.” Đào Tâm Nha mỉm cười nhìn Nia, vì không muốn tiếp tục bàn đến chuyện này, cô đứng dậy, quàng thêm khăn quàng cổ. “Tớ đến trường trước, đợi.....”

Tiếng nói đột nhiên ngừng lại, cô chợt nhìn thấy cuốn tạp chí Edward để ở ghế dựa.

Trên trang bìa tạp chí là một người đàn ông mang dòng máu lai, tóc đen hơi xoăn, đôi mắt màu hổ phách, hình dáng tựa như một bức tượng điêu khắc hoàn hảo, tạo thành một vẻ ngoài tuấn mỹ rất hấp dẫn.

Nha Nha – trước khi cô gả cho anh ta, người kia luôn yêu thương gọi cô thân thiết như vậy, cũng chỉ có anh ta mới gọi cô như vậy.

Theo ánh mắt của cô, Edward cũng nhìn về phía tạp chí. “Tâm Tâm, cậu cũng biết anh ta sao? Tớ cứ tưởng cậu không có hứng thú với chuyện thương trường* chứ! Nhưng danh tiếng của anh ta ở Scotland lớn như vậy, cậu biết cũng là bình thường... Theo tin tức mới nhất thì anh ta đã trở lại từ New York, hình như do hôm nay là ngày đổ của vợ anh ta.”

*Thương trường: Cái này giải thích cho có thôi =)) Thương trường là chuyện làm ăn kinh tế ý, người ta đấu đá, tính kế, hợp tác,....

“Vợ người đó hình như là do tai nạn máy bay mà mất.” Nia tiếp lời, tin đồn mà, luôn làm cho người ta cảm thấy hứng thú, “Nhưng nghe nói anh ta cùng vợ không có tình cảm tốt, từ lúc ngoại tình với người đàn bà khác ở bên ngoài.....”

“Aiz, bảo bối, em không biết, cô vợ kia đâu phải do anh ta tự nguyện cưới, vốn anh ta đã có bạn gái yêu thương hết mực, đều đã chuẩn bị xin cưới hỏi, ai ngờ cuối cùng lại đi cưới người khác? Hình như là bị bắt buộc, cho nên mới phải cưới.....”

“Tớ đi đây.” Đào Tâm Nha không muốn nghe gì nữa, mặc áo vào rồi rời đi luôn.

Nhưng những lời Edward đã nói, vẫn còn luẩn quẩn trong đầu cô.

Người vợ kia đâu phải do anh ta tự nguyện cưới.....

Phải, là cô tính kế anh.

Vốn anh ta đã có bạn gái yêu thương hết mực, đều đã chuẩn bị xin cưới hỏi...

Phải, là do cô một tay phá hỏng hết tất cả.

Hôm nay ngày giỗ của vợ anh ta.....

Cô nhắm chặt mắt, không để chính mình nghĩ vớ vẩn nữa. Tất cả đều đã qua, cô đã không phải là Đào Tâm Nha kia nữa rồi, không phải.....

.

Hạt tuyết mịn màng rơi xuống, khí lạnh khắp nơi, khu nghĩa trang yên tĩnh bị bao phủ trong sương mờ, trông thật hiu quạnh...

Một chiếc Lamborghini dừng lại trước cửa nghĩa trang, đôi chân trắng tấp bước ra khỏi xe, theo sau đó là một bó hoa cùng túi giấy, vượt qua tuyết rơi, bước vào nghĩa trang.

Từ rất xa, Haier Jones nhìn thấy một bóng dáng đã đến trước và đang đứng trước bia mộ, ngừng bước chân một lát, sau đó lại tiếp tục đi phía trước, đứng bên cạnh người đàn ông kia.

Cúi đầu xuống, chỉ thấy mộ bia đã đặt một bó hoa nhài xinh đẹp cùng cùng bánh ngọt dâu tây trông rất ngon lành.

Haier không nói gì, cúi thấp người xuống, đặt bó hoa nhài xuống, lại lấy từ trong túi giấy ra bánh ngọt dâu tây, ngón tay khẽ vuốt qua cái tên được khắc trên bia mộ, tiếng nói khàn khàn nhẹ vang lên.

“Tâm Tâm, anh trai đến thăm em này...” Anh cười cười, nụ cười trên miệng đầy sự yêu chiều, “Anh trai còn còn mang theo hoa nhài cùng bánh dâu tây mà em thích nhất nữa... Anh nhớ em thích nhất hai thứ này!”

Trong kí ức, lúc được cầm bó hoa nhài, Tâm Tâm sẽ để mặt chôn sâu vào bó hoa, sau đó cho anh một cái ôm thật thiết cùng nụ cười xán lạn.

Vậy mà giờ, chỉ còn có bia mộ lạnh băng.

Nhịn sự chua xót trong mắt xuống, anh đứng dậy, không nhìn người đàn ông bên cạnh đến một lần. Hai người đứng bên cạnh nhau, cũng im lặng không nói gì.

Đối với người bên cạnh, trong lòng Haier không phải không hận, anh biết rõ anh ta không sai, nhưng của em của anh chính vì anh ta mà thương tâm, cuối cùng đã từ già cuộc đời khi còn rất trẻ.

Từ sau khi em gái qua đời, anh cùng anh ta đã trở thành hai người xa lạ, không còn tình anh em kết nghĩa của ngày xưa nữa – mà đúng ra, trong năm năm em gái gả cho anh ta, bọn họ cũng rất ít gặp mặt. Cũng do anh tức giận, không muốn thấy em gái.

Nhưng thật sự không nghĩ tới, cuối cùng anh lại nhận được tin Tâm Tâm mất trong vụ tai nạn máy bay.

Ngay lúc đó, anh thực sự muốn phát điên, trong lòng là sự hối hận khôn cùng, hối hận vì mình không quan tâm đến em gái, biết rõ em ấy trong năm năm đó có bao nhiêu đau khổ, lại vì sự phẫn nộ mà làm như không thấy.

Anh vừa tức vừa giận chính mình. Cô là đứa em gái duy nhất của anh, người thân duy nhất của anh, nhưng anh lại không bảo vệ, chăm sóc tốt cho cô.

Lúc biết em gái đã mất, anh đến trước mặt cái kẻ làm tổn thương cô, hung hăng đánh hấn ta vài phát, anh rít gào rống giận, muốn hấn ta đưa em gái của anh về cho anh.

Vậy mà người kia trầm mặc không nói gì, mặc anh đâm vào người, mặc anh phát tiết trong lòng đau.

Còn có ích sao? Em gái của anh sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Từ sau việc kia, hai nhà cắt đứt quan hệ không qua lại nữa, anh cùng hấn cũng không gặp, chỉ trong năm chỉ có một ngày này, hai người chắc chắn phải gặp nhau.

.

Haier cúi đầu đứng yên, do dự một lúc, liền cầm một điều thuốc đưa người kia.

Anh ta vẫn im lặng, không nói chuyện, trầm mặc tiếp nhận.

Haier vứt bật lửa qua cho anh ta, anh ta tiếp nhận, lẳng lặng châm lửa, rồi quăng bật lửa lại.

Lấy lại bật lửa, Haier nhìn mái tóc ẩm ướt dính sương, đầu vai bị bông tuyết rơi làm cho ướt nhẹp, không hiểu anh ta đã đứng trong này bao lâu nữa.

Năm trước cũng như vậy, khi anh đến người này đã đứng đó, mà đến lúc anh rời đi, anh ta vẫn chưa trở về.

Haier nhẹ nói, trong lớp sương khói, thanh âm của anh thực trầm thấp, “Cậu không cần cảm thấy áy náy.” Cuộc hôn nhân này do em gái anh dùng thủ đoạn mà có, tuy bị rơi máy bay, nhưng đó là việc ngoài ý muốn.

Hai năm, phẫn nộ lúc trước đã phai nhạt. Cho dù trong lòng anh vẫn vì cái chết của Tâm Tâm mà đau đớn, nhưng người kia thực sự không cần vì thế trừng phạt chính mình.

Dù gì cũng từng là bạn bè, thù hận rồi cũng theo thời gian mà phai nhạt đi thôi.

“Tâm Tâm mất không liên quan tới cậu.” Anh tắt thuốc, “A Nhượng, đừng bắt Elena phải chờ thêm nữa.”

Anh, Elena cùng Nguyên Duật Nhượng từng là bạn thân không có việc gì không nói cho nhau, Elena cũng từng chính là vị hôn thê của Duật Nhượng. Nhưng cuối cùng Nguyên Duật Nhượng lại cưới Đào Tâm Nha. Tuy vậy, Elena lại vẫn quyết định ở lại bên cạnh Nguyên Duật Nhượng.

Trong năm năm kia, cuộc hôn nhân của em gái anh có thể nói là hữu danh vô thực*. Còn Elena luôn ở bên cạnh Nguyên Duật Nhượng lại càng giống vợ chính thức hơn.

*Hữu danh vô thực: Có danh mà không có thực.

Đối mặt với hoàn cảnh này, anh không muốn em gái mình phải đau lòng, nhưng có thể nói thế nào đây? Hành động lúc trước của Tâm Tâm làm anh thất vọng vô cùng, cũng khiến cho anh không để ý tới cô nữa.

Cũng không thể ngờ được lại có kết quả như vậy. Đào Tâm Nha rời khỏi thế giới này, còn Nguyên Duật Nhượng lại không chịu kết hôn cùng Elena.

Có lẽ Nguyên Duật Nhượng vì áy náy nên không kết hôn? Dù sao anh ta cũng từng yêu thương Đào Tâm Nha như vậy.

Đào Tâm Nha từng là người em gái mà Nguyên Duật Nhượng yêu chiều nhất, nhưng chính em ấy lại phá hủy tất cả, kể cả sự thương mến chiều chuộng mà mọi người dành cho Tâm Tâm lúc trước.

Haier than nhẹ ở trong lòng, nhẹ giọng nói, “Cậu và Elena đừng vì Tâm Tâm mà áy náy. Là Tâm Tâm ngăn cản hai người, khi đó em ấy để lại đơn ly hôn..... Là Tâm Tâm muốn hai người được hạnh phúc.” Đơn ly hôn kia, đã chứng minh rằng Tâm Tâm quyết định buông tay, nhưng sau khi buông tay, em ấy lại không về nhà, mà một mình bỏ đi.

Tóm lại, vẫn là do người anh trai này không bảo vệ được em gái thật tốt.....

Không nói gì thêm nữa, Haier xoay người rời đi.

Nguyên Duật Nhượng vẫn đứng đó, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, không có một tia biểu cảm, chỉ nhìn thẳng vào bia mộ, nắm chặt tay lại.

Tâm Tâm muốn hai người được hạnh phúc –

Một câu cuối cùng của Haier, làm cho đôi mắt màu hổ phách tối sầm lại.

Anh nhớ khi đó anh đang ở người ngoài, bên người còn có Elena, sau đó thì nhận được điện thoại của mẹ gọi đến, vừa khóc vừa nói Đào Tâm Nha đã vì tai nạn máy bay mà tử vong.

Thoáng chốc, đầu của anh trở nên trống rỗng, luôn cố cho rằng đó chỉ là một trò đùa mà thôi.

Nhưng đến khi anh trở lại New York, trong nhà không có bóng dáng của cô. Lần đầu anh bước vào phòng ngủ trên danh nghĩa của hai người, thấy trong phòng trống trơn không còn gì cả, thậm chí còn không có lấy một vật dụng nào của cô. Trên bàn trang điểm chỉ còn một tờ giấy đã ký tên – đơn ly hôn cùng nhẵn cưới.

Sau đó, là tang lễ của cô...

Thi thể của cô rơi vào biển lớn không tìm thấy, chỉ có thể dùng quần áo lúc còn sống để thay thế.

Tang lễ ngày đó, giống như hôm nay, tuyết rơi đầy trời. Anh nghe cha sứ cầu nguyện, trong đầu không ngừng hiện lên những kí ức về cô.

Lúc cô năm tuổi, từ phía trên rơi vào người anh, trên người mang bộ âu phục màu trắng, lấy ren buộc tóc, một đôi mắt màu lam xinh đẹp, trông như một thiên sứ đáng yêu.

Anh thân là con trai độc nhất, vậy nên rất cưng chiều yêu mến em gái nhà bên cạnh. Cô theo anh, dính lấy anh, anh cưng chiều cô, quý cô, sủng nịnh dành cho cô một chút cũng không kém Haier.

Cô là tiểu công chúa trong lòng bàn tay anh, là bảo bối anh yêu mến nhất, anh tin tưởng cô, luôn không để phòng gì khi ở bên cô.

Nhưng không ngờ, người em gái anh tín nhiệm nhất, lại tính kế anh, buộc anh phải cưới cô.

Sự phản bội của cô làm cho anh hận cô, đối với cô vô cùng thất vọng, từ đó về sau, anh rút lại toàn bộ yêu chiều đối với cô, chỉ còn lại tức giận không nguôi.

Khi cô kiêu ngạo mà cố tình gây sự lại càng làm cho anh mất kiên nhẫn. Lúc yêu thương cô, anh có thể bao dung ọi việc cô làm, nhưng khi bị cô giở thủ đoạn, với cô, anh chỉ còn có phần nộ.

Tính tự tôn cao ngạo khiến anh không thể chấp nhận được việc mình bị tính kế, đối với sự phản bội của cô, anh lại là càng không thể tha thứ, dù cho cô có khẩn cầu hay giải thích thế nào, anh đều bỏ ngoài tai.

Năm năm hôn nhân, anh vẫn luôn lạnh lùng đối với cô.

Anh cho rằng với tính cách bướng bỉnh ngang ngược, cô chắc chắn sẽ cùng anh dây dưa mãi không thôi, làm cho tất cả mọi người đều khó chịu, không hề nghĩ rằng, cô sẽ buông tay.

Chữ ký trên đơn ly hôn mơ hồ khiến anh đau mắt, mà việc cô mất lại càng làm anh không kịp trở tay.

Cô cứ như vậy rời đi, không còn một dấu vết.

Trong gian phòng kia, cô lau hết các vết tích trên những vật đã từng thuộc sở hữu của cô, một chút cũng không để lại..... Giống như cá tính của cô, một khi đã kiên quyết bỏ đi, đối với ai cũng nhẫn tâm.

“Nha Nha.....” Rốt cục, anh cúi đầu nhẹ gọi cô.

Tiếng bước chân cộp cộp làm cho hấn giật mình, nhịp bước chân tiêu sau quen thuộc như vậy, cô luôn như vậy tới gần anh, sau đó từ phía sau che mắt hấn lại, lại dùng tiếng nói yêu kiều mềm mại làm nũng nhẹ nhàng hỏi anh : “Đoán xem là ai nào?”

Kỉ niệm ngọt ngào khiến người ta mong nhớ biết bao.

Khóe môi Nguyên Duật Nhượng khẽ nhếch, anh hi vọng quay đầu nhìn người đi tới, lại phát hiện đó không phải là bóng người trong trí nhớ, lại chỉ có một cô bé phương Đông mười lăm, mười sáu tuổi sững sờ đứng đó, giống như bị anh dọa, ánh mắt hơi trợn tròn.

Niềm hi vọng nhỏ nhoi trong tim anh rơi thẳng tắp xuống, chỉ còn lại một mảnh hư không. Anh thu hồi ánh mắt, vì phản ứng của mình mà cảm thấy buồn cười.

Sao đã quên nhanh vậy rồi? Cô ấy đã rời đi rồi, sẽ không bao giờ nữa đã trở lại nữa.

Hấn trầm mặc nhìn bia mộ, không để ý tới cô gái bị anh dọa, mà cô ấy cũng không rời đi luôn, chỉ đi về phía trước đứng bên cạnh mộ bia.

Cho đến lúc trời đã tối, Nguyên Duật Nhượng mới rời khỏi, bước qua bên cạnh người cô gái, rời đi khỏi nghĩa trang.

Sau khi anh rời đi, cô gái mới bước đi, đứng đúng chỗ người kia vừa mới đứng, nhìn nhìn bó hoa đã phủ đầy tuyết cùng món bánh ngọt.

Hoa, chính là loài hoa nhài mà cô yêu thích nhất. Bánh ngọt, cũng là bánh dâu tây mà cô yêu thích nhất.

Mà người kia, Nguyên Duật Nhượng kia..... đã từng là chồng của cô.

2. Chương 2

Hai trăm chín mươi bảy ngày...

Hoa nhài thêm mặn nồng, dâu tây bánh ngọt, rượu đỏ merlot cùng với sườn dê nướng. Dâu tây và sườn dê nướng đều là lần đầu tiên em tự tay làm đây!

Duật ca ca sẽ thích sao? Anh còn nhớ hôm nay là sinh nhật của em không?

Nhẹ nhàng thổi tắt ngọn nến. Sinh nhật vui vẻ, Đào Tâm Nha.

.

.

Đào Tâm Nha luôn nhớ ngày hôm ấy, cô trốn trên cây, mặc cho người hầu vội vàng rối loạn tìm cô. Cô cứ tùy hứng ngồi trên cây, mặc ọi người tìm kiếm.

Cô không thích chỗ này. Những gì bọn họ nói cô đều không hiểu. Cô nhớ mẹ.

Cô luôn ở bên cạnh mẹ. Nhưng một ngày kia, mẹ không thấy nữa. Các dì các bác đều nói mẹ đã đến thiên đường rồi.

Thiên đường ở đâu? Tại sao mẹ lại không mang cô đi cùng?

Cô không hiểu, cô chỉ khóc tìm mẹ. Sau đó, một bác trai ôm lấy cô, nói bác ấy chính là cha cô. Một bé trai cầm tay cô, nói anh ấy là anh trai cô.

Sau đó, cha cùng anh trai đưa cô đến một tòa thành thật lớn. Bọn họ nói, sau này nơi đây chính là nhà cô.

Cô không thích ngôi nhà này. Mặc dù ngôi nhà rất lớn, rất đẹp, nhưng ngoại trừ cha và anh trai, trong nhà những người kia nói gì cô cũng không hiểu.

Cô không thích ở một mình. Cô nhớ mẹ.

Thừa dịp Mary, người chăm sóc cô rời đi, cô chạy ra khỏi tòa thành. Cô không muốn ở chỗ đó. Cô muốn mẹ.

Nhưng cô không biết mẹ ở đâu. Muốn đến thiên đường phải đi lối nào?

Cô trèo lên cây. Trong vườn có một gốc cây đại thụ, cô thường bưng bình trèo lên đó. Không bao lâu mẹ kể sẽ xuất hiện, sẽ tức giận trừng cô, nói cô không ngoan. Sau đó mở hai tay, bảo cô nhảy xuống dưới.

Cô trốn trên cây, chờ mẹ xuất hiện. Nhưng đợi rất lâu cũng thấy mẹ đâu cả.

“Con mèo nhỏ thật đáng yêu! Tại sao lại trốn trên cây một mình?” Giọng nói rất êm tai, giống như tiếng đàn du dương mẹ hay chơi.

Cô cúi đầu, tò mò nhìn cậu bé đứng dưới tàng cây, sau đó trừng mắt.

Cậu bé có bộ dạng rất đẹp. Hơn nữa, cô lại nghe hiểu những gì cậu ta nói.

“Con mèo nhỏ, có muốn xuống dưới không?” Cậu bé vươn hai tay ra.

“Không đâu!” Cô lắc đầu, chu miệng, “Nha Nha không phải là con mèo nhỏ! Nha Nha muốn đợi mẹ !”

Cô là bảo bối Nha Nha của mẹ. Mẹ vẫn gọi cô như vậy.

“Nha Nha? Một cái tên rất đáng yêu!” Cậu bé cười cười, hai tay vẫn rộng mở, “Nha Nha, trên cây rất nguy hiểm, xuống dưới đi ! Anh sẽ đợi mẹ với em.”

Dừng lại một chút, cậu bé mới nói thêm, “Nếu Nha Nha nhảy xuống mà bị thương, mẹ sẽ rất đau lòng.”

Câu cuối cùng của cậu bé làm cho cô do dự. Cấn môi, cô nhẹ nhàng hỏi, “Mẹ thực sự sẽ đến sao ?”

Mặc dù tuổi nhỏ, vẫn rất hồn nhiên và đơn thuần, nhưng vẫn mơ hồ cảm giác được cái gì đó.

Nụ cười trên khuôn mặt cậu bé không thay đổi, nhưng vì nét sợ hãi trên gương mặt cô bé mà càng thêm mềm lòng.

Cậu biết chuyện của cô bé này. Cô ấy là con gái út của gia đình Jones, trước đây vẫn sống cùng mẹ ở Đài Loan. Nhưng thời gian trước, mẹ của cô bé đã qua đời. Bác Kurt đến Đài Loan đưa cô bé về Scotland. Mấy ngày nay, cậu vẫn nghe Haier nói em gái cậu ta có bao nhiêu đáng yêu, có bao nhiêu khiến người khác yêu thương.

Cậu vẫn rất hiếu kì với cô em gái trong lời kể của Haier. Rốt cục cũng có thời gian đến nhà Haier. Vừa mới bước vào sân, đã nhìn thấy trên cây có cái bóng trắng. Cậu tò mò đi lên phía trước, không ngờ lại có một cô công chúa nhỏ đáng yêu đang trốn trên cây.

Bộ váy nhỏ màu trắng, tóc xoắn đen thui được cột lên bằng một sợi ren, ánh mắt màu xanh lam nhìn thấy cậu, lại không hề sợ người lạ, ngược lại tràn đầy tò mò. Khi nhắc đến mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề dấu diếm quyến luyến, hỏi cậu “Mẹ thực sự sẽ đến sao?”. Trong đôi mắt xanh xinh đẹp tràn ngập cô đơn.

Mặc dù cô bé vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn hẳn cảm nhận ra điều gì đó, làm cho người ta vừa yêu mến lại đau lòng.

Cậu nhớ Haier vẫn thường khoe rằng...

“A Nhượng, nếu cậu thấy Tâm Tâm, nhất định cũng sẽ thích em ấy! Em ấy đúng là cô bé khiến người ta yêu thích!”

Vốn rất chán ghét con nít, nhưng lúc này cậu cũng đồng ý với lời nói của Haier. Cậu mỉm cười với cô bé, thanh âm dịu dàng mà kiên định, “Anh sẽ luôn ở bên cạnh Nha Nha.” Cậu nghĩ, có một cô em gái dễ cưng chiều yêu thương cũng không tệ lắm.

Anh ấy cười thật là đẹp mắt. Đào Tâm Nha bị nụ cười của cậu bé chinh phục, rốt cục nguyện ý rời khỏi cái cây, nhảy vào trong lòng cậu bé.

Cậu bé tuy mới 10 tuổi, nhưng chiều cao cũng đã đạt đến 14, 15 tuổi, rất thoải mái tiếp được cô bé, hôn một cái lên trán cô bé, “Nha Nha thật ngoan.”

Đào Tâm Nha sờ cái trán. Vòng tay của anh ấy thật ấm áp... Cô nở nụ cười, hôn một cái lên mặt cậu bé, ôm lấy cổ cậu, tò mò hỏi: “Anh là ai?”

Lúc này mới nghĩ đến hỏi cậu là ai? Nếu cậu là người xấu thì sao bây giờ? Cậu bé không khỏi bật cười, “Nguyên Duật Nhượng. Nha Nha có thể gọi anh là Duật ca ca!”

Duật ca ca... Từ nay, trong cuộc sống của cô thêm một người như vậy. Duật ca ca ở rất gần, hơn nữa nhà còn lớn hơn cả nhà cô, còn rất đẹp.

Nghe Mary nói, Duật ca ca mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng ở xã hội thượng lưu nước Anh không ai là không biết Nguyên thiếu gia. Nguyên gia tổ tiên trước đây đã từng cưới công chúa hoàng thất, có quan hệ rất tốt với Hoàng gia Anh quốc, có phong hào cha truyền con nối. Duật ca ca khi trưởng thành sẽ kế thừa tước vị.

Lại nghe nói, Nguyên gia ngoài gia thế tôn quý, còn kinh doanh một tập đoàn tài chính khổng lồ. Jones gia cùng Nguyên gia quen biết từ rất lâu, tình cảm rất tốt.

Lớn hơn một chút, cô biết mẹ sẽ không trở về nữa. Nghe được người lớn nói chuyện, cô biết cha và mẹ đã ly hôn sau khi cô ra đời không lâu. Cô bị mẹ đưa đến Đài Loan. Cho đến khi mẹ qua đời, cha mang theo anh trai lo liệu hậu sự ẹ, cũng mang cô trở về Scotland.

Cô vẫn mang họ mẹ, vẫn gọi là Đào Tâm Nha. Cha nói, đây là kỉ niệm mẹ, bởi vì cái tên này là do mẹ đặt cho cô.

Cô là tiểu công chúa được sủng ái nhất Jones gia. Jones gia tiền tài quyền thế mặc dù không thể so với Nguyên gia, nhưng ở Scotland vẫn là phú hào danh thân nổi danh.

Cô vẫn thường đến Nguyên gia chơi. Bác trai cùng bác gái vẫn rất yêu quý cô. Nhất là bác gái. Bác gái đến từ Đài Loan, là học tỷ của mẹ. Hai người tình cảm rất tốt. Bác gái vẫn nói bộ dạng cô rất giống mẹ, liền nhận cô làm con gái nuôi của Nguyên gia.

Cô thường xuyên bám dính lấy Duật ca ca, lúc nào cũng không muốn rời. Duật ca ca cũng không ngại cô làm phiền, yêu thương cô hơn so với tất cả mọi người. Cho dù cô có tùy hứng, Duật ca ca vẫn sủng nịch cười cười. Nhưng nếu tùy hứng quá mức, Duật ca ca sẽ tức giận.

Duật ca ca tức giận rất đáng sợ. Lúc đó cô sẽ ngoan ngoan làm nũng xin lỗi, mong Duật ca ca tha thứ cho cô. Ngay cả anh trai của cô cũng nói anh ấy không được đối xử như vậy.

Khi đó, cô sẽ ôm lấy Duật ca ca, hờn mũi nói: “Duật ca ca khác biệt với mọi người!”

Trong lòng cô, Nguyên Duật Nhượng là không giống như vậy. Trái tim thiếu nữ, tự nhiên sẽ dừng lại trên người anh. Duật ca ca của cô bộ dạng đẹp mắt, lại thông minh, người rất tốt, lại yêu thương cô. Trong lòng cô, không có ai có thể so sánh với Nguyên Duật Nhượng.

“Duật ca ca, Nha Nha sau này muốn gả cho anh!”

Cô luôn ôm lấy anh từ phía sau, nhẹ nhàng nói như vậy với anh. Mà anh chỉ cười, xoa xoa đầu cô.

Hàng năm sinh nhật, cô đều nhận được quà, còn có hoa nhài thêm mặn tinh mà cô yêu thích nhất. Duật ca ca còn có thể đặt một cái bánh ngọt dâu tây đặc chế mà cô thích nhất. Anh sẽ nói với cô : “Công chúa của tôi, sinh nhật vui vẻ!”

Nguyên vọng cuối cùng, cô luôn hứa nguyện phải gả cho Duật ca ca, muốn cùng Duật ca ca luôn ở bên cạnh nhau.

Cô luôn cho rằng những ngày hạnh phúc này sẽ mãi mãi kéo dài. Cho dù cha qua đời, Duật ca ca vẫn ôm lấy cô đang khóc rống, dịu dàng nói : “Nha Nha ngoan, đừng đau lòng nữa. Bác Kurt cũng sẽ khổ sở. Đừng khóc, em quên còn có Haier sao ? Còn có cha mẹ nuôi yêu thương em, còn có anh. Duật ca ca vẫn luôn ở cạnh em.”

Cô nhớ lời anh nói, nhận định anh sẽ luôn ở bên cạnh cô, chờ cô trưởng thành, cô sẽ gả cho anh, vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

Nhưng năm cô mười tám tuổi, anh lại dẫn Elena về nhà. Anh nói, đây là bạn gái của anh.

Cô giật mình nhìn Elena xinh đẹp hào phóng, nhìn Duật ca ca trong mắt tràn đầy yêu thích khi thấy Elena... Đó là ánh mắt nam dành cho nữ.

Đó không phải là Duật ca ca của cô...

Cô không thể chấp nhận, liệu mình phá hoại anh và Elena. Elena chỉ là một cô gái bình dân, sao có thể xứng đôi Duật ca ca ? Duật ca ca là của cô !

Thái độ ầm ĩ của cô khiến Duật ca ca nhú mày, nhưng vẫn dễ dàng tha thứ xoa đầu cô, trong mắt vẫn là cưng chiều yêu thương... Không giống nhau ! Cô không cần anh dùng ánh mắt yêu thương em gái để nhìn cô !

Cô bài xích Elena, luôn gây rắc rối cho Elena, muốn Duật ca ca chia tay cùng cô ấy. Ai biết cuối cùng bọn họ không chia tay, ngược lại quyết định muốn đính hôn.

Không, điều này sao có thể !

Cô giống như điên rồi. Duật ca ca là của cô ! Cô không cho phép Duật ca ca cưới người khác ! Người mà Duật ca ca kết hôn phải là cô ! Cô dâu của Duật ca ca chỉ có thể là cô !

Cô mất đi lí trí, cuối cùng phản bội anh.

Cô hạ thuốc, thiết kế anh, làm cho cha mẹ nuôi hiểu lầm anh uống say rồi cưỡng hiếp cô, buộc anh chia tay với Elena, buộc anh cưới cô.

Cô nhớ ánh mắt khó tin của Duật ca ca khi tỉnh lại. Cô sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn anh.

Cô cũng nhớ anh trai đau lòng trách cứ. Nhưng cô vẫn ngoan cố nhìn anh trai, không chịu thua hỏi : “Em đã làm gì sai ? Em yêu Duật ca ca, em theo đuổi tình yêu của em thì sai ở đâu ? Em không phải là anh ! Rõ ràng thích Elena cũng không dám nói. Tình yêu không phải là nhường nhịn. Chính mình giành lấy, có gì không đúng ?”

Anh trai đỏ mắt, phần nộ trùng cô. Không biết là đau lòng vì cô cố chấp, hay là tức giận vì bị vạch trần. Từ đó, hai anh em quyết liệt. Người anh trai luôn yêu thương cô đã không còn chú ý đến cô nữa.

Không sao cả. Cô nghĩ anh trai luôn yêu thương cô một ngày nào đó sẽ tha thứ cho cô. Giống như Duật ca ca, một ngày nào đó cũng sẽ yêu cô.

Cô thực hiện nguyện vọng, gả cho Duật ca ca.

Cô biết Duật ca ca giận cô. Nhưng Duật ca ca vẫn luôn yêu thương cô, nhất định sẽ không giận lâu lắm... Đào Tâm Nha ngây thơ nghĩ như vậy.

Nhưng Duật ca ca vẫn lạnh lùng rất lâu. Hơn nữa anh không chia tay với Elena. Elena vốn là thư kí của anh, vẫn ở cùng anh sớm chiều. Mà người vợ như cô, chỉ có thể một mình trong căn phòng trống trải.

Cô không chịu nổi, cãi nhau với anh, muốn anh sa thải Elena, còn đến trước mặt Elena muốn cô ấy biến đi... Cô làm những việc mà một người phụ nữ hư hỏng mới làm, sau đó chỉ nhận được sự cười nhạo của mọi người.

Cuối cùng, cha mẹ nuôi cũng biết chuyện cô thiết kế Duật ca ca, rất thất vọng đối với cô.

Cô không còn là tiểu công chúa được mọi người yêu thương nữa, mà là một người phụ nữ làm cho người ta không thể đồng tình. Bởi vì kết quả này là do cô gieo gió gặt bão...

Đào Tâm Nha đứng trước bia mộ. Đây là lần đầu tiên cô đến trước ngôi mộ của mình. Sau khi sống lại, cô đã quyết định quên đi quá khứ. Cho nên dù biết mình được chôn ở đâu, cô cũng chưa từng đến nhìn lại.

Cô muốn xa rời tất cả mọi thứ trước đây, không muốn động chạm đến nữa. Nhưng sáng nay, khi nhìn thấy tạp chí Edward đặt trên ghế, nhìn thấy người đàn ông cô chôn dấu sâu trong trí nhớ, quá khứ lại giống như một cuộn phim chiếu lại trong óc. Đến khi cô tỉnh táo lại, đã phát hiện mình đi đến nghĩa trang.

Đúng lúc cô muốn rời đi, thì không ngờ lại đụng phải người kia.

Khi đó, cô thực sự muốn xoay người chạy trốn. Nhưng đột nhiên cô nhớ đến cô đã không còn là Đào Tâm Nha kia nữa. Nếu như hoang mang rối loạn chạy trốn mới thực sự là kỳ quái.

Cho nên cô trấn định lại, giả vờ như mình đến để cúng viếng. Cô cúi đầu, hai tay nắm chặt, hơi run rẩy.

Thời gian trôi qua thật lâu... Cô biết mình nên rời khỏi, nhưng chân lại không thể động đậy được. Cô chỉ có thể đứng đó như một con ngốc, đứng bên cạnh anh...

Khi trời sắp tối, cuối cùng anh cũng rời đi...

Đào Tâm Nha nhẹ nhàng thở dài, nâng đôi chân tê rần vì đứng lâu, đi đến trước mộ của mình. Tự nhiên đứng nhìn mộ của chính mình, cảm giác thực là quái dị.

Khẽ mỉm cười, cô ngồi xổm xuống, vươn tay đụng vào bia đá. Lạnh đông cứng hết rồi.

Cô nhìn hoa nhài đã kết sương. Có hai bó hoa, cũng có hai phần bánh ngọt.

Cô nghĩ, một phần khác có lẽ là anh hai đặt đó. Không biết anh hai có khỏe không? Đã cưới vợ chưa? Hay là vẫn thầm thương trộm nhớ Elena?

Hy vọng anh hai đừng quá cố chấp. Dù sao, bây giờ thiếu một cái vật cản là cô, Duật ca ca cùng Elena sẽ hạnh phúc với nhau.

“Đào Tâm Nha, đây là kết thúc có hậu nhất!” Phôi bông tuyết rơi trên bia mộ, cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Nhưng không biết những lời này cô nói với ai... Là cô trước kia? Hay là cô hiện tại?

.

.

.

Là cô gái kia!

Nguyên Duật Nhượng ngạc nhiên phát hiện mình lại nhớ đến cô gái Đông Phương đứng trước bia mộ hôm qua, thậm chí chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra cô.

Đây là một nhà hàng sang trọng đúng tiêu chuẩn, các bàn đều được đặt trước. Muốn dùng cơm ở đây, phải đặt trước ít nhất là 2 tháng. Nhưng một số người đặc quyền thì không cần như vậy.

Một năm trước, Nguyên Duật Nhượng mua nhà hàng này, trở thành ông chủ giấu mặt. Bình thường anh chỉ cần thông báo muốn đến đây, cho dù không còn bàn, quản lý nhà ăn cũng sẽ cố gắng sắp đặt một chỗ.

Mới ngồi vào chỗ không bao lâu, Nguyên Duật Nhượng đã nhìn thấy cô gái Đông Phương kia. Có lẽ là vì người phương đông rất hiếm, mà cô gái này lại cực kì bắt mắt.

Cô có vóc dáng bé bỏng, hình như không đủ 1m60, mặc đồng phục nhà hàng, một chiếc áo sơ mi thắt caravat đen cùng váy đen ngắn, một chiếc tất quần màu đen và đôi giày cổ thấp cùng màu. Mái tóc thắt hai bím đơn giản, khuôn mặt mũm mĩm nhỏ nhắn luôn tràn ngập tươi cười.

Nhìn thế nào cũng không cảm giác cô ấy là người trưởng thành. Cho dù người phương đông vốn nhỏ nhắn, nhưng nhìn cô ấy có vẻ chưa đến 18 tuổi.

Khi nào thì cho phép thuê lao động vị thành niên? Nguyên Duật Nhượng nhíu mày, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào cô gái.

Nguyên nhân đơn giản nhất là vì nụ cười của cô gái. Mỗi khi cô mỉm cười, đôi má sẽ lộ ra lúm đồng tiền, đôi mắt đen sáng như lưu ly, đáng yêu như một con búp bê.

Không chỉ mìm anh chú ý đến cô, rất nhiều thực khách cũng có vẻ cố ý vô tình nhìn về phía cô. Khi cô rót đồ uống cho thực khách, sẽ ân cần hỏi bữa ăn có hợp khẩu vị hay không. Thái độ phục vụ thân thiện cùng nụ cười ngọt ngào khiến thực khách rất thích.

“Duật, anh đang nhìn gì vậy?” Thấy bạn trai không yên lòng, Elena mở miệng hỏi.

Nguyên Duật Nhượng thu hồi ánh mắt, cười nhẹ, “Không có gì!” Sau đó cúi đầu cắt một miếng sườn dê nướng thưởng thức. Thái độ vẫn ung dung tao nhã như thường, nhưng vẫn mang theo xa lạ vô hình.

Từ hai năm trước, anh vẫn như vậy...

Elena cúi đầu nhìn chăm chú vào nhẫn cưới trên tay Nguyên Duật Nhượng. Ánh hào quang màu bạc phản chiếu dưới ánh đèn làm đau mắt cô.

Cô gái kia rõ ràng đã biến mất. Nhưng cô và Nguyên Duật Nhượng đã không thể trở về như trước kia. Rõ ràng bọn họ từng yêu nhau như vậy, nhưng hết thấy đều bị cô gái kia phá hủy.

Cô gái đó hủy đi hôn lễ của cô, ép Nguyên Duật Nhượng phải cưới cô ta.

Elena không cam lòng. Cô yêu Nguyên Duật Nhượng. Ở trường đại học, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã bị anh hấp dẫn.

Cô thích sự chín chắn sâu sắc của anh, hành sự quyết đoán nhưng cũng hài hước có lẽ. Anh xuất thân quý tộc nhưng không hề kiêu căng, không coi thường bất cứ ai, cư xử ôn hòa nhưng không gần gũi. Những ai được anh đồng ý mới có thể nhìn thấy sự dịu dàng của anh.

Cô xuất thân bình dân, nhờ vào học bổng mới được học ở Scott Will. Quen biết Nguyên Duật Nhượng cùng Haier, ba người bọn họ liền trở thành bạn tốt. Sau đó, cô và Nguyên Duật Nhượng bắt đầu yêu nhau.

Theo lời kể của Haier và Nguyên Duật Nhượng, cô biết bọn họ vô cùng yêu thương một tiểu công chúa. Nhưng không ngờ rằng, tiểu công chúa lại trở thành ác mộng của cô.

Vì cô ta, Nguyên Duật Nhượng hủy đi lễ đính hôn của bọn họ, cưới cô ta. Elena vô cùng tức giận. Cô không muốn buông tha cho Nguyên Duật Nhượng. Vì thế cô xin vào làm trong Nguyên gia tập đoàn, trở thành thư ký của anh.

Cô biết tính cách của Nguyên Duật Nhượng, cũng biết cô gái kia làm cách nào để buộc anh cưới cô ta. Không một người đàn ông nào có thể chấp nhận việc bị tính kế, huông chi là Nguyên Duật Nhượng. Nhìn anh có vẻ tao nhã, nhưng không chấp nhận bất kì ai dám đùa giỡn anh. Với tính cách kiêu ngạo của Nguyên Duật Nhượng, anh sẽ không bao giờ tha thứ cô ta.

Cô có thể chờ. Cô gái kia càng gây sự, chỉ càng khiến Nguyên Duật Nhượng không kiên nhẫn thêm. Cuối cùng sẽ có một ngày Nguyên Duật Nhượng không chịu nổi...

Ai ngờ ngày đó chưa đến, cô gái kia đã chết rồi...

Từ hôm đó, Nguyên Duật Nhượng thay đổi.

Anh trở nên trầm mặc hơn, đối xử với cô càng thêm xa cách. Anh cũng không lấy nhẫn cưới trên tay xuống. Rõ ràng cô gái kia đã biến mất, nhưng Elena lại thấy khoảng cách giữa cô là Nguyên Duật Nhượng càng ngày càng xa.

Uống một ngụm rượu đỏ, Elena cảm thấy trong miệng chua xót.

Làm sao cô có thể thắng được người chết? Cho dù trong lòng Nguyên Duật Nhượng có áy náy, nhưng tình cảm đó cũng đã kéo dài khoảng cách giữa cô và anh.

Nhưng Elena vẫn không muốn buông tha. Cô vẫn luôn yêu Nguyên Duật Nhượng, không muốn tặng anh cho bất cứ ai. Huống chi là một kẻ đã qua đời!

“Duật, diễn thuyết tại Scott Will anh có đi không?” Cô tìm đề tài nói chuyện.

Nguyên Duật Nhượng nâng ly rượu, đang định trả lời, một thanh âm đã vang dội trong nhà hàng.

“Tâm Tâm, làm bạn gái của anh đi!”

Một thiếu niên ôm bó hoa hồng thật lớn, quỳ một chân, giơ bó hoa hồng lên cao, chân thành nhìn cô gái Đông Phương.

Thoáng chốc, cả gian phòng đều an tĩnh.

Tay Nguyên Duật Nhượng khẽ run lên, rượu đỏ trong ly suýt nữa thì đổ ra ngoài.

Tâm Tâm... hai từ này chính là tiếng Trung.

“A, nam sinh tuổi trẻ thực đáng yêu!” Elena nhìn cảnh náo nhiệt trước mắt, cười khẽ.

Nguyên Duật Nhượng ngược mắt nhìn vào đôi nam nữ tuổi trẻ. Không chỉ mình anh, trong phòng ăn mọi người đều chăm chú quan sát bọn họ.

Đào Tâm Nha hóa đá. Cô không ngờ rằng Ellen sẽ làm chuyện này! Đây chính là nơi làm việc của cô a...! Trời ơi, quản lý xanh mặt rồi!

Cô cảm thấy nhức đầu. Mà Ellen lại cảm thấy thực lãng mạn.

“Tâm Tâm, em hãy đồng ý đi!” Ellen theo đuổi Đào Tâm Nha rất lâu. Búp bê Đông Phương xinh đẹp ở Scott Will vẫn rất hấp dẫn mọi người. Không biết bao nhiêu người muốn trở thành bạn trai của cô ấy. Nhưng Đào Tâm Nha vẫn luôn lạnh lùng nhàn nhạt, với ai cũng có vẻ khách khí có lễ, nhưng không nhận lời theo đuổi của bất kì ai.

Nửa tháng nữa là bữa tiệc đêm Noel, một đồng nghiệp đều muốn tranh cướp Đào Tâm Nha làm bạn gái. Tình địch nhiều như vậy, cậu quyết định phải tiên hạ thủ vi cương! Nhất định phải bày tỏ tình yêu trước công chúng! Cậu không tin một hành động lãng mạn như vậy sẽ không rung chuyển được trái tim Đào Tâm Nha.

Đào Tâm Nha chẳng thấy cảm động chút nào. Nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn của quản lý, cô chỉ sợ hôm nay mình sẽ bị mắng. Thật bức mình! Công việc này tiền lương rất cao nha!

Cô thực sự có ý nghĩ muốn giết Ellen! Thở sâu, Đào Tâm Nha miễn cưỡng mỉm cười, nhẹ nhàng nhận lấy bó hoa hồng trên tay Ellen.

Cứ nghĩ Đào Tâm Nha đã đồng ý, Ellen mừng rỡ muốn ôm cô. Ai ngờ Đào Tâm Nha lại lui về một bước, ngón tay vuốt ve cánh hoa hồng.

“Hoa hồng này thật xinh đẹp. Nhưng đáng tiếc, mình chỉ thích hoa nhài!” Cô rút ra một đóa hoa hồng, đưa ột cô gái bên cạnh, “Tiểu thư xinh đẹp, hoa hồng như vậy rất thích hợp với một người cao quý như cô!”

“Cảm ơn!” Cô gái mỉm cười nhận lấy.

Đào Tâm Nha nhìn Ellen, mắt to khẽ chớp, vô tội mà đáng yêu nói: “Ellen, cậu sẽ không để ý chuyện mình tặng những đóa hồng này cho các tiểu thư xinh đẹp trong nhà hàng chứ?”

Ellen ngây ngốc, không hiểu thái độ của Đào Tâm Nha là sao, nhưng cũng bị vẻ mặt đáng yêu của cô mê hoặc, giống như một kẻ ngốc trả lời: “Ách... Không để ý!”

“Cám ơn!” Đào Tâm Nha cười mị mắt, lúm đồng tiền hai bên má cực kì ngọt ngào, “Còn nữa... cảm ơn cậu đã thích mình!”

Cô cúi người nhẹ nhàng hôn một cái lên má Ellen. Cách cự tuyệt uyển chuyển mà không xúc phạm đến người khác khiến mọi người trong nhà hàng vỗ tay ào ào.

Elena thưởng thức nhìn đông phương cô gái: “Duật, cô gái này thực đặc biệt. Anh nói xem...”

Quay đầu lại, cô thấy Nguyên Duật Nhượng đang nhìn chăm chăm vào cô gái, ngón tay nắm chặt ly thủy tinh, bên trong rượu đã đổ ra ngoài, nhuộm đỏ khăn trải bàn trắng như tuyết.

Cô giật mình, “Duật, anh sao vậy?”

Nguyên Duật Nhượng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào cô gái, trong đầu vang lên câu nói của cô...

Hoa hồng này thực xinh đẹp. Nhưng đáng tiếc, mình chỉ thích hoa nhài...

.*.

May quá, chỉ bị quản lý mắng một chút!

Vẫn giữ được việc làm, Đào Tâm Nha nhẹ nhàng thở dài. Cô mặc vào áo bành tô, quần khăn quàng cổ, đội mũ lông, cầm theo hộp cơm lão Danny cho cô, rời khỏi nhà hàng.

Lão Danny là bếp trưởng của nhà hàng. Khi cô tan tầm, lão sẽ cho cô chút đồ ăn khuya để mang về. Lúc đầu cô còn hơi ngượng ngùng, từ chối lão. Lão Danny tức giận, nói cô không ăn thì cũng đổ đi, nếu cô muốn lãng phí đồ ăn thì cứ từ chối đi!

Không biết làm sao, Đào Tâm Nha đành ngoan ngoãn nhận lấy.

Nghe thấy mùi thịt tản ra từ hộp cơm, cô mở ra nhìn một chút. Bên trong có vịt nướng sốt tương, đây chính là một trong những sở trường của lão Danny. Đào Tâm Nha cười mị mắt. Tài bếp núc của lão Danny là số một, nếu không nhà hàng sao có thể kinh doanh được tốt như vậy?

Sửa lại khăn quàng cổ, che bớt gió lạnh đập vào mặt, Đào Tâm Nha co rút bả vai, càng đi nhanh hơn, chuẩn bị đón chuyến xe buýt cuối cùng. Nhưng mới được vài bước, đã có người cản lại.

Cô nhăn mặt, hơi bất đắc dĩ nhìn người kia.

“Ellen!” Cô không ngờ cậu ta còn chưa rời khỏi.

“Tâm Tâm!” Ellen cười cười lấy lòng cô, “Muộn rồi, cậu có đói bụng không? Mình dẫn cậu đi ăn gì đó nhé!”

“Không cần đâu!” Đào Tâm Nha giơ lên hộp cơm, “Mình có thức ăn khuya rồi!”

“Vậy mình đưa cậu về!”

“Không cần, mình có thể đi xe buýt. Đi trước nhé!” Cô vòng qua Ellen. Nhưng Ellen lại giữ lấy tay cô không buông.

“Tâm Tâm, đừng từ chối mình mãi như thế!” Ellen khẩn cầu nhìn cô, “Tâm Tâm, mình thực sự nghiêm túc. Mình rất thích cậu!”

Đào Tâm Nha cảm thấy bất đắc dĩ thở dài, lại cự tuyệt một lần nữa.

“Ellen, mình đã nói rồi, mình chỉ xem cậu là bạn bè!” Cô muốn rút tay lại, nhưng Ellen vẫn nắm rất chặt, “Ellen, buông tay ra!”

“Không! Mình không muốn buông!” Ellen mạnh bạo ôm lấy cô. Vốn là thiếu gia sống an nhàn sung sướng, cậu không thể nghe được một lời từ chối.

“Tâm Tâm, mình rất thích cậu!” Cậu ta ôm lấy cô, muốn hôn cô, nhưng cẳng chân lại bị đá một phát thật mạnh, “A...”

Cậu ta đau đến mức ôm lấy cẳng chân kêu ầm lên.

Đào Tâm Nha lạnh mặt. Hành động của Ellen thực sự chọc giận cô. “Ellen, đừng khiến cho chúng ta không thể làm bạn bè được nữa!” Nói xong, cô xoay người rời đi.

Nhưng Ellen vẫn chưa từ bỏ ý đồ, muốn ôm lấy cô, “Tâm Tâm...”

“Tiểu thư đã cự tuyệt, tiểu thiếu gia của Croton gia, cứ dây dưa mãi cũng không phải là hành vi của một thân sĩ!” Một thân ảnh cao lớn đi ra khỏi bóng tối, hơi thở dần ông phả ra sương khói, đôi mắt hổ phách nhàn nhạt nhìn Ellen.

Không ngờ ở đây sẽ có người, Ellen phát hoảng. Đến khi nhìn rõ bộ dáng của đối phương lại càng khiếp sợ hơn.

“Nguyên... Nguyên tiên sinh!” Ở Scotland không ai là không biết Nguyên Duật Nhượng. Trong một yến hội, Ellen đã từng bị cha kéo đi chào hỏi Nguyên Duật Nhượng.

Biết hành động dây dưa của mình bị người khác thấy, Ellen không khỏi đỏ mặt, nhìn Đào Tâm Nha một cái, cuối cùng chật vật rời đi.

“Không sao chứ?” Nguyên Duật Nhượng nhìn cô, vẻ mặt vẫn lãnh đạm, nhưng ánh mắt lại thâm trầm hơn.

“Ách...” Đào Tâm Nha cúi đầu, áp chế nhịp tim ngày càng nhanh, “Tôi không sao, cảm ơn ngài đã giúp đỡ... Tôi sắp trễ xe buýt rồi, tạm biệt ngài!”

“Tâm Tâm!”

Khi cô vừa xoay người, anh đột nhiên nói ra một câu. Thân thể Đào Tâm Nha cứng đờ.

“Đó là tên cô?”

Đào Tâm Nha cắn môi, không thể làm ngơ câu hỏi của anh, đành miễn cưỡng trả lời: “... Vâng!”

“Tên đầy đủ là gì?”

Đào Tâm Nha đột nhiên cảm thấy hận. Tại sao tên hai người lại giống nhau như đúc chứ? Do dự một chút, cô quay lại nhìn Nguyên Duật Nhượng, giả vờ nghi hoặc, phòng bị nói: “Anh hỏi nhiều vậy để làm gì? Tại sao anh lại biết tên tôi là Tâm Tâm?”

Nguyên Duật Nhượng khẽ mỉm cười: “Màn tỏ tình trong nhà ăn thật không tệ!”

Đôi mắt Đào Tâm Nha trợn lên. Anh... anh ta nhìn thấy? Sau đó, cô nhớ lại những gì mình đã nói, sắc mặt bỗng trắng bệch.

“Cô thích hoa nhài?”

“Đúng vậy!” Lòng bàn tay đổ mồ hôi, nhưng Đào Tâm Nha vẫn không thể trốn tránh ánh mắt của người đàn ông trước mặt, liền nhìn thẳng vào mắt anh, “Thế thì sao?”

“Tôi quen một cô gái cũng thích hoa nhài. Trước đây, cô ấy cũng bị một thiếu niên tỏ tình trước mặt mọi người, cũng đã nói qua câu ấy.”

Hoa hồng này thật xinh đẹp. Nhưng đáng tiếc, tôi chỉ thích hoa nhài...

Chẳng qua, động tác tiếp theo của cô ấy là vứt bó hoa lên mặt đất, ngạo mạn hừ một cái, còn nói...

Hơn nữa, tôi chỉ nhận hoa từ người tôi thích...!

Đào Tâm Nha cảm thấy cổ họng khô khốc, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, giả vờ kinh ngạc kêu lên: “Thật không? Thật trùng hợp!” Sau đó cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay: “Tiên sinh, thật xấu hổ, tôi sắp trễ xe buýt rồi, không thể nói chuyện với ngài nữa. Cảm ơn sự giúp đỡ vừa rồi của ngài. Hẹn gặp lại!”

Nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của cô gái, Nguyên Duật Nhượng cup mi, hơi thở ngấm sương che lại khuôn mặt anh.

Anh nhớ, về sau cô ấy sẽ nhào vào lòng anh, ôm lấy tay anh, đôi mắt lam xinh đẹp nhìn anh, ngọt ngào nói...

Duật ca ca, em chỉ nhận hoa nhài do anh đưa nha...!

3. Chương 3

Ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Hôm nay, là ngày kỉ niệm một năm ngày cưới của tôi cùng Duật ca ca, tôi để người giúp việc nghỉ một ngày, còn mình tự tay chuẩn bị mọi thứ. Mang món ăn cuối cùng lên bàn ăn, tôi yên lặng ngồi xuống. Căn nhà vắng tanh, chỉ có mình tôi cô đơn chờ đợi...

Chuông đồng hồ vang lên, ngày kỉ niệm đã qua. Tôi vẫn mỉm cười.

Không được khóc, Đào Tâm Nha, mày không được khóc.

.
. .

Nhờ chuyện Ellen làm hôm trước mà Đào Tâm Nha đã trở thành tâm điểm của nhà hàng. Lúc phục vụ khách hàng cô thường bị trêu ghẹo, lời chuyện đó ra đùa cợt.

Mà Đào Tâm Nha chỉ có thể mỉm cười đáp lại. Cô cũng không thể hiểu nổi tại sao bây giờ cô lại kiên nhẫn đến vậy. Nếu là cô trước kia, chắc chắn sẽ không để người ta lấy mình ra làm trò đùa.

Cá tính kiêu căng của cô vừa mạnh lại vừa bộc phát tùy hứng, nhân duyên cũng không tốt – trừ duyên phận với con trai. Về ngoài xinh đẹp của cô khiến cho không ít người theo đuổi.

Nhưng trong lòng cô chỉ tồn tại một Nguyên Duật Nhượng. Những người theo đuổi mình, cô không hề để vào mắt. Cô luôn cho rằng, mấy tiểu quỷ ngây thơ này làm sao có thể so sánh được với Duật ca ca của cô?

Không chỉ vậy, cô còn nhục mạ người tỏ tình với cô trước mặt đám đông. Những lúc đó Nguyên Duật Nhượng chỉ đứng bên cạnh nhìn, không thêm liếc đến tên con trai đáng thương kia một cái, chỉ xoa xoa đầu cô, lạnh nhạt nói: “Nha Nha, không được vứt đồ bừa bãi như vậy. Lần sau muốn quăng thì quăng vào thùng rác.”

Nói đúng ra, tính cách của cô xấu như vậy, một phần là do Nguyên Duật Nhượng cực kỳ cứng chiều cô.

Mà Đào Tâm Nha của hiện tại đương nhiên không còn giống như trước kia nữa. Sau khi chết một lần cô cũng đã trưởng thành hơn, với lại hoàn cảnh bây giờ của cô không còn được như trước nữa, ít nhất trước kia tiểu công chúa nhà Jones chưa từng bao giờ phải đi làm thuê.

Mặc dù còn có tiền bồi thường cùng với tiền bảo hiểm của cha mẹ đã khuất, nhưng chi phí ở Scotland vô cùng cao, số tiền này không đủ được. Riêng tiền học phí của học viện Scott Will đã đủ dọa người rồi.

Dù được học bổng đỡ cho phần nào, nhưng Đào Tâm Nha vẫn phải trả 50% tiền học phí. Nếu cô không đi làm thêm, chỉ sợ còn chưa tốt nghiệp thì đã phải ra đường ở.

Cho tới giờ, tiền học phí không còn khiến cô đau đầu quá nữa. Ở đây hai năm, tiền học vô cùng quan trọng. Muốn tiêu pha gì đều phải tính toán kĩ càng, so đi tính lại. Những ngày chỉ cần quét thẻ mua đồ mà không sợ phá sản, thực sự đã cách cô rất xa rồi.

May mà tiền lương đi làm ở nhà hàng cũng không ít, ông Danny còn có thể dùng ít nguyên liệu thức ăn thừa làm một bữa khuya cho cô, khiến cô tiết kiệm được tiền mua cơm. Vì vậy cô nhất quyết phải giữ được công việc này, dù cho bị khách hàng trêu chọc, cô cũng chỉ mỉm cười.

Nhưng, vị khách hàng trước mặt cô đây khiến cho cô muốn cười cũng không nổi.

“Tiên sinh, ngài chỉ đi một người? Hay là còn đợi bạn tới?” Đào Tâm Nha cố gắng bình tĩnh, thanh âm ngọt ngào, vẻ tươi cười hoàn mỹ.

Thật ra, nếu có thể, cô không hề muốn phải phục vụ bàn này. Nhưng đây lại là khu cô phục vụ — mỗi bồi bàn sẽ được giao cho bốn bàn ăn nhất định. Mà quản lý lại đứng bên trong giám sát, nếu phục vụ không tốt, đảm bảo quản lý sẽ trực tiếp đá đít về nhà.

Vì vậy nên dù không muốn, Đào Tâm Nha vẫn phải thật bình tĩnh để phục vụ.

Nguyên Duật Nhượng cầm cốc nước. Dưới ánh đèn, chiếc nhẫn cưới ở ngón áp út lấp lánh. Đào Tâm Nha nhìn nhẫn cưới kia, cả người đơ lại.

Đây, chẳng phải là chiếc nhẫn cưới quen thuộc mấy năm sao? Nhưng..... tại sao anh còn đeo nó?

“Đào Tâm Nha.” Anh nhẹ nhàng nói bằng tiếng Trung, khiến cho người khác tò mò nhìn sang phía cô.

Ngực Đào Tâm Nha đau thắt lại. Thực sự, cô suýt nữa cho rằng anh đã biết mọi chuyện. Nhưng may mắn là cô chợt nhớ ra thân thể này cũng tên là Đào Tâm Nha.

Trời đất! Lần đầu tiên cô thấy trùng tên là một việc thật đáng sợ.

“Tiên sinh?” Điều chỉnh lại giọng nói, cô giả bộ thắc mắc, nhưng trong lòng lại lo lắng vô cùng, không hiểu người đàn ông trước mắt mình muốn làm gì.

Hơn nữa, anh sao lại đeo chiếc nhẫn cưới kia? Năm năm đó, chẳng phải anh chưa từng đeo nó hay sao?

Nguyên Duật Nhượng uống nước, ánh mắt lạnh lùng đánh giá cô gái phương Đông trước mặt.

Anh từng hỏi người quản lý về cô. Đầu tiên anh kiểm tra xem cô đã trưởng thành chưa. Anh sẽ không để một cô bé chưa thành niên đi lao động như vậy.

Qua lời quản lý, anh biết cô đã hai mươi tuổi, hiện đang là học sinh của Scott Will. Sau đó, quản lý còn lấy hồ sơ của cô đưa cho anh xem.

Vừa thấy đến tên của cô, anh ngây ngẩn người. Ba chữ tiếng Anh kia ghép vắn lại, chính xác là chữ “Đào Tâm Nha”.

Đến từ Đài Loan, là học sinh học viện nước hoa Scott Will..... Thật trùng hợp, “cô” cũng yêu nước hoa nhất, thậm chí rời khỏi Scotland, chạy đến nước Pháp, vào một trường Isipca* nổi tiếng.

“Em – Đào Tâm Nha được vào học viện tốt nhất, em tuyệt đối sẽ trở thành nhà pha chế nước hoa nổi tiếng thế giới.”

Cô gái kia hay tay chống eo, hất cằm lên đầy vẻ kiêu ngạo, vô cùng tự tin nói với anh. Khi đó cả người cô tỏa ra một vầng hào quang chói mắt. Lần đầu thấy cô như vậy làm cho anh cảm thấy cô bé luôn được anh cưng chiều đã trưởng thành hơn.

Tên giống nhau, sở thích giống nhau, sự trùng hợp như vậy khiến anh dao động.

Sau đó, không hiểu tại sao anh lại đến nhà ăn. Có lẽ là do cô gái phương Đông cùng “Cô” có cái tên trùng nhau, lại còn có sở thích như nhau, đối với việc ngày đó cô cự tuyệt tỏ tình trước mặt anh, đều khiến cho anh xúc động, làm cho anh nghĩ đến “Cô”.

Đầu ngón tay khẽ vuốt ve nhẫn cưới, đôi mắt màu hổ phách sâu thẳm, khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt lại mang vài nét buồn bã. Anh như khiến cho người ta không hiểu được, cũng làm cho Đào Tâm Nha thắc mắc.

Cô cảm thấy, anh bây giờ cùng anh trong trí nhớ cô thật không giống nhau...

Nguyên Duật Nhượng không mở menu, trực tiếp gọi món ăn. “Một phần trứng cá muối, súp bơ hạt dẻ đặc, sườn dê nướng, tráng miệng lấy bánh dâu tây, thêm một chai rượu đỏ Merlot.”

Những món ăn đó đều là mấy món “Cô” thích ăn.

Đào Tâm Nha cúi đầu, ghi lại thực đơn của anh, nghe thấy tên rượu đỏ Merlot liền dừng lại một chút.

Trong mấy loại rượu đỏ, so với rượu cabernet cao cấp, cô lại thích Merlot ngọt ngào. Mà anh luôn trêu cô là nhóc con mới thích vị quả trong rượu Merlot.

Anh cực ít uống Merlot, chỉ có uống cùng cô mới làm vài chén, vậy mà tại sao bây giờ..... À, chắc hẳn là vì Elena?

Không có bất kì hai người nào có khẩu vị giống hệt nhau.

“Tiên sinh có muốn ăn trước không? Hay là còn chờ người khác?”

“Tôi không hẹn ai, chỉ đi một mình.” Nguyên Duật Nhượng nhàn nhạt trả lời, nhìn cô, đột nhiên hỏi, “Chẳng nhẽ cô muốn dùng bữa cùng tôi?”

Đào Tâm Nha hoảng hốt. Cô không hề ngờ tới anh sẽ hỏi câu này, làm cho cô bị đờ người ra. Lấy lại bình tĩnh, anh vẫn nhìn cô, đôi mắt thâm thúy khiến cô run run.

Vội vàng hạ mí mắt, cố kìm chế sợ hãi trong lòng, cô áy náy mỉm cười. “Xin lỗi, tôi còn đang làm việc, bữa ăn của quý khách sẽ được mang lên nhanh chóng.” Sau đó có cú người chào một cái, cô chạy trốn mất.

Trời ạ, người này thật sự là Nguyên Duật Nhượng sao? Trong trí nhớ cô, anh không bao giờ đùa giỡn nữ bồi bàn mà!

Nguyên Duật Nhượng nhìn kia bóng dáng vội vàng chạy mất của ai kia, biết lời nói của mình đã dọa cô gái đó.

Thật ra, lúc rời ra hỏi miệng anh cũng vô cùng kinh ngạc. Anh cũng không có ý định nói như vậy, nhưng khi nhìn thấy cô ấy, nhớ đến tên của cô, lời nói lại bộc phát ra.

Nhưng cô từ chối cũng làm anh kinh ngạc. Với thân phận của anh, biết bao nhiêu phụ nữ muốn được mời như vậy, không ngờ cô lại cự tuyệt.

Nguyên Duật Nhượng nhíu mày, ánh mắt luôn đuổi theo cô gái kia. Mà cô ấy hình như cũng cảm giác được anh nhìn, len lén ngoái lại phía anh, gặp phải ánh mắt anh, lại giống như con mèo bị dọa giật mình quay đi chỗ khác.

Anh thấy được cô gái này tuy rằng đã rất cố gắng để bình tĩnh, nhưng hành động luôn để lộ sự kích động. Bộ dạng kia..... quả thực rất đáng yêu.

Nguyên Duật Nhượng nở nụ cười, một cô gái thú vị!

.*.

Lại bị quản lý mắng!

Đào Tâm Nha khổ sở bước ra khỏi nhà hàng, ai bảo hôm nay cô mắc lỗi chồng chất. Bị mắng là còn nhẹ, may mà chưa bị sa thải.

Cô phạm lỗi như vậy đều do người kia, cả buổi tối cứ im lặng nhìn cô không rời mắt, ánh mắt mãnh liệt như vậy làm cho cô không lời đi được. Cô bị nhìn đến hoảng sợ vô cùng, tâm trạng chỉ muốn bùng phát.

Cô không hiểu, vì sao anh luôn nhìn cô? Hơn nữa sao lại đến nhà hàng một mình, Elena đâu rồi? Còn cái nhăn cười kia nữa.....

Bao nhiêu thắc mắc làm Đào Tâm Nha nghĩ không ra. Nhưng mấy việc kia cũng đâu còn liên quan đến cô nữa, cô đã buông tay. Hơn nữa cô đã không còn là Đào Tâm Nha của trước kia. Đào Tâm Nha kia đã chết, hiện tại đây chính là cô, cô không muốn gặp lại anh lần nữa.

Đào Tâm Nha đem mặt vùi vào khăn quàng cổ, không nghĩ ngợi nữa, nhanh chóng đi tới bến xe bus.

Nhưng mới đi thêm được vài bước, cô lại nhìn thấy một người đứng tựa vào xe, trong tay cầm điều thuốc lá, phả khói nhẹ nhàng. Dưới ánh đèn, người đó trở nên vô cùng quyến rũ, lại mang một nét cô đơn không nói nên lời.

Đào Tâm Nha dừng chân một chút, nhớ lại — trước kia anh không hút thuốc.

Thấy cô, đôi mắt màu hổ phách nhìn lại.

Đào Tâm Nha cúi đầu, tránh ánh mắt của anh, vội vàng bước chân.

“Tôi đưa cô về!” Đúng lúc cô bước qua anh, anh mở miệng.

Đào Tâm Nha dừng lại, không nhìn anh, chỉ nhẹ nhàng từ chối. “Không cần, tôi.....”

“Xe bus đã đi.” Nguyên Duật Nhượng nhàn nhạt ngắt lời cô, “Tôi vừa mới thấy xe bus đến, sau đó đã rời đi rồi.”

Xe bus tại Scotland đều như vậy, xe thiếu, thời gian chạy cũng không ổn định.

Nguyên Duật Nhượng mở cửa xe, “Lên xe đi!” Thấy cô vẫn đứng yên, anh nhếch khóe môi. “Yên tâm, tôi sẽ không ăn thịt cô.”

Đào Tâm Nha cắn môi. Bây giờ cô mà đi bộ ít nhất một tiếng sau mới tới nơi, hơn nữa bây giờ cũng đã khuya rồi, đi một mình ở trên đường cũng không an toàn.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng phân vân.

Nguyên Duật Nhượng cũng không vội, thản nhiên chờ cô.

Đào Tâm Nha biết mình không có lựa chọn nào khác, cô cũng không muốn phiền Edward phải lái xe tới đón cô, suy đi tính lại, cũng chỉ còn cách phải lên xe.

“Vậy đành đi nhờ tiên sinh.” Bất đắc dĩ, cô ngồi lên xe.

Tắt điều thuốc đi, Nguyên Duật Nhượng cũng lên xe, nhấn ga, hướng tới Scott Will.

“Cô ở ký túc xá sao?” Anh mở miệng.

“Không, ở nhà trọ gần đó.” Đào Tâm Nha trả lời, đôi tay nhỏ bé gắt gao ôm lấy túi xách.

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người, cô có thể cảm thấy được mùi hương từ người anh tỏa ra. Hai tay cầm tay lái, tay phải đeo nhẫn cưới thỉnh thoảng lại lóe lên vài tia sáng.

Đào Tâm Nha không nhịn được nhìn nhẫn cưới.

“Làm sao vậy?” Phát hiện cô luôn luôn nhìn tay anh, Nguyên Duật Nhượng nhướn mày.

Đào Tâm Nha hoàn hồn, nhanh chóng thu lại ánh mắt, mở miệng có chút khấn trương. “À, nhẫn cưới của ngài rất đẹp.” Sau đó, không suy nghĩ lại mở miệng. “Ngài sao lại đi ăn một mình, phu nhân đâu rồi ạ?”

Vừa dứt lời, Đào Tâm Nha liền hối hận. Sao cô lại hỏi thế này chứ? Hiện tại cô với anh đâu có quan hệ gì.

Trong xe đột nhiên im lặng. Sự im lặng như vậy khiến cho Đào Tâm Nha lo lắng. Một lúc sau, Nguyên Duật Nhượng cuối cùng cũng trả lời.

“Cô ấy đã qua đời.” Dừng một chút, anh nhếch môi: “Tôi cho rằng về chuyện của tôi, báo chí đã viết rất nhiều.”

Đúng, rất nhiều, nhưng cô luôn tránh những tin đó, cũng cố tình không nghe ai nói về anh.

Nhưng ý của anh lại làm cho cô khiếp sợ, chẳng lẽ..... Anh không định cùng Elena kết hôn?

“Ngài không tái hôn?” Đào Tâm Nha không khống chế được mình, “Chẳng phải ngài có một người yêu lâu năm sau? Tại sao không cưới cô ấy?”

Nguyên Duật Nhượng cười khê. Đến chỗ đèn đỏ, anh dừng xe lại, quay đầu nhìn cô. “Có vẻ như cô cũng biết rõ mấy chuyện này.”

Đào Tâm Nha ngại ngần nhắm mắt nói, “Ngài nổi tiếng ở Scotland như vậy, nên tôi cũng nghe được không ít chuyện.” Cẩn môi, cô lại nói: “Nghe nói vợ ngài cũng không phải do ngài muốn cưới. Người mà ngài muốn cưới vốn là cô người yêu đã lâu kia..... Cho dù ngài kết hôn, vẫn ở chung cùng người ta. Vậy vì sao khi vợ ngài qua đời, ngài lại không kết hôn nữa?”

Đây không phải là điều cô nên hỏi, bởi đó là việc riêng tư của anh, nhưng thực sự cô không nhịn được. Cô thể hiểu được, cô đã rời đi, tại sao anh lại không cưới Elena? Chẳng phải anh yêu cô ta hay sao?

Đối với câu hỏi của cô, Nguyên Duật Nhượng lại không tức giận. Thấy đèn xanh sáng lên, anh đạp chân ga, giọng nói vẫn bình tĩnh.

“Tôi không tái hôn làm cho người ta kinh ngạc sao?” Anh cười, không trả lời vấn đề của cô.

Anh nói thế này làm Đào Tâm Nha biết anh không muốn trả lời. Cô không phải không hiểu, nên dừng lại chủ đề này.

Cô ôm chặt túi xách, không nhịn được nói ra. “Bằng thân phận và địa vị của ngài, có biết bao cô gái muốn được kết hôn cùng ngài, không kể, ngài còn có người trong lòng. Nếu đã không còn trở ngại, đương nhiên nên cùng người đó hợp lại.”

Kết –

Xe đột nhiên phanh lại, tuy rằng có cài dây bảo hiểm, thân thể Đào Tâm Nha vẫn bị xô về phía trước.

Cô chỉnh dây an toàn, không nhìn anh, cúi thấp đầu.

“Chẳng lẽ do ngày ấy nấy? Đối với người vợ đã mất cảm thấy không đành lòng, vì vậy mới không tái hôn?” Liếm liếm môi, cô mĩa mai. “Vì sao phải cảm thấy không đành lòng? Ngài cũng không phải tự nguyện cưới cô ấy. Chẳng phải là do cô ấy khiến ngài và người kia không ở cùng một chỗ được hay sao? Ngài vốn không cần.....”

“Xuống xe.” Rốt cục anh nói, thanh âm trầm tĩnh lạnh như băng.

Đào Tâm Nha không lên tiếng nữa, tháo dây bảo hiểm, mở cửa xe đi ra.

Cô vừa xuống xe, Nguyên Duật Nhượng liền đạp ga. Tốc độ phóng đi cực nhanh làm nơi tiếp xúc giữa bánh xe và mặt đường lóe lên hỏa hoa.

Đào Tâm Nha đứng yên tại chỗ. Đây đã là nơi gần khu nhà trọ Scott Will, nơi cô ở gần ngay phía trước.

Cô che miệng, lúc này mới phát hiện toàn thân mình đang run lên.

Cô không nhịn được ngồi xổm xuống, ôm chặt túi xách, cắn môi, vùi đầu vào hai chân.

Cô không hiểu... không biết anh không nói lại với Elena. Cô cho rằng sau khi cô rời khỏi, anh sẽ cưới Elena... Nhưng không, anh vẫn mang nhãn cưới của bọn họ.

Anh đang nghĩ gì vậy? Anh muốn chuộc tội sao? Không cần đâu! Từ đầu đến cuối, người bày trò đều là cô! Anh vốn không cần ấy nấy! Cái chết của cô đâu phải là lỗi của anh? Anh không cần phải tự trừng phạt mình.

Cô đã sống lại một lần nữa, cô muốn bỏ qua quá khứ, không muốn đi đụng chạm vào nó nữa. Tình yêu và đau khổ, cô muốn hoàn toàn lãng quên.

Cô nghĩ rằng cô mất đi, mọi người sẽ không thống khổ vì cô nữa...

Nhưng cô không ngờ rằng anh vẫn đeo nhẫn cưới, vẫn sống mà mang theo ấy nấy.

Hai năm... Hai năm qua anh sống như thế nào?

Đào Tâm Nha gất gao cắn môi. Sự thật này khiến cô hoàn toàn hoảng loạn, bối rối. Tại sao lại như vậy?

“Duật ca ca...” Cô lẩm bẩm, đau lòng, ghen ngào thốt ra cái tên hai năm nay chưa từng nhắc đến, “Duật ca ca...”

Đồ ngốc! Vì sao phải tự tra tấn mình như vậy? Cô không đáng để anh phải làm như vậy!

“Tâm Tâm?”

Nia cùng Edward đi ra tản bộ, nhìn thấy bóng người ngồi xổm phía trước, không ngờ lại gần thì đúng là Đào Tâm Nha.

Nia khẩn trương xông lên trước, “Tâm Tâm, cậu làm sao vậy?”

Đào Tâm Nha ngẩng đầu, hốc mắt phiem hồng, không có nước mắt, nhưng lại tràn ngập đau lòng cùng bi thương. Bọn họ hoảng hốt.

Tâm Tâm trong ánh mắt của bọn họ luôn luôn mỉm cười. Bọn họ chưa từng nhìn thấy cô đau lòng khổ sở.

“Chuyện gì xảy ra? Ai bắt nạt cậu?” Nia vọt vàng hỏi.

Đào Tâm Nha ôm lấy Nia, thân thể run rẩy.

Cô không thể nói rõ cho bọn họ, chỉ có thể im lặng run run, trong lòng đau đớn cùng mờ mịt. Vì người kia mà đau...

Làm sao đây... Cô nên làm gì bây giờ? Cô không muốn dính dáng gì với anh nữa. Cô muốn hoàn toàn quên đi quá khứ, quên đi Đào Tâm Nha ích kỷ và buồn cười. Nhưng biết anh tự tra tấn mình như vậy, cô làm sao có thể bỏ qua, làm sao có thể tiếp tục lãng quên?

Duật ca ca, Nha Nha nên làm gì bây giờ?

.*.

Áy náy...

Nguyên Duật Nhượng cũng muốn áy náy. Anh nhấn mạnh chân ga, khuôn mặt anh tuần lạnh lùng, tay trái cầm di động nổi lên gân xanh.

Lời nói của cô gái vẫn quanh quẩn bên tai...

Đúng là cưới Đào Tâm Nha do bị ép, anh không ngờ cô em gái nhỏ mà anh hết mực yêu thương lại tính kế anh. Đến khi tỉnh lại, hai người trần trụi nằm trên giường, đối mặt với sự kinh ngạc của cha mẹ, người em gái mà anh tin nhiệm vụ phần lại tràn ngập nước mắt, nói anh say rượu rồi cưỡng bức cô.

Cha mẹ vốn rất yêu thương Đào Tâm Nha, vì thế cực kì phẫn nộ, muốn anh phải phụ trách nhiệm, muốn anh chia tay Elena, cưới Đào Tâm Nha làm vợ.

Tính cách của anh trước giờ sẽ không chấp nhận bị ép buộc. Cho dù là cha mẹ, không hợp ý anh cũng sẽ không nghe theo. Huống chi, cho dù anh thật sự chạm đến Đào Tâm Nha, cũng là vì cô hạ thuốc tính kế anh!

Hành động của Đào Tâm Nha làm anh tức giận. Anh không bao giờ nghĩ tới cô sẽ dùng thủ đoạn này. Cô em gái nhỏ mà anh yêu thương cho dù có kiêu ngạo, có tùy hứng, nhưng trước nay cũng không bao giờ có tâm cơ. Không ngờ anh lại nhìn nhầm. Cô đã phản bội lòng tin của anh!

Trong khoảnh khắc cô phản bội anh, anh đã thu hồi lại toàn bộ yêu thương, chỉ còn lại sự phẫn hận. Anh tuyệt đối sẽ không cưới cô!

Nhưng mẹ anh đã dùng bệnh tật của bà để uy hiếp anh, còn tức giận đến mức phải nhập viện. Vì sức khỏe của mẹ, cuối cùng anh không thể không chia tay Elena, cưới Đào Tâm Nha.

Nhưng cưới cô thì sao chứ? Anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ bất kì ai phản bội anh! Cho dù lý do của cô là gì, anh cũng sẽ không tha thứ!

Tình yêu của cô, anh chỉ cười nhạt. Năm năm hôn nhân, anh dẫm đạp coi thường.

Cho dù Đào Tâm Nha tranh cãi âm ỉ, chạy đến công ty phá phách, thậm chí còn tát Elena ngay trong công ty... Dù loại hành vi cổ tình gây sự, chỉ khiến anh càng thêm phiền chán cô.

Anh không dám tin tưởng đó là tiểu công chúa anh từng yêu thương. Đào Tâm Nha khi ấy, trong mắt anh trở thành một người phụ nữ xấu xí đáng ghét.

Năm năm kia, anh và Elena luôn ở cạnh nhau. Anh biết hành vi này làm Đào Tâm Nha rất mất mặt, làm cho cô bị người khác cười nhạo. Như vậy thì sao chứ? Đây là do cô tự chọn lấy!

Anh muốn nhìn, nhìn xem cô còn ồn ào tới khi nào.

Cũng không ngờ rằng, anh lại đợi đến cái chết của cô.

Tờ giấy ly hôn đã ký lên làm ngực anh nhói đau. Nắm chặt nhẫn cưới cô để lại, trong lòng anh dường như có một tảng đá đang đè nặng. Rất nặng, làm anh không thể thở nổi.

Anh không ngờ cô lại thẳng thắn ký tên ly hôn. Anh cho rằng cô sẽ cố chấp tiếp tục quần quýt si mê, không muốn tặng anh cho bất kì ai.

Anh rất rõ ràng tính cách của cô, rất hiếu thắng, rất kiêu ngạo. Làm sao cô có thể buông tay?

Nhưng cô thực sự rời đi rồi. Những gì của cô đều bị thu dọn sạch sẽ. Trong phòng không có lấy một chút dấu vết, thậm chí một tấm ảnh chụp của cô cũng không có.

Cô đi rồi. Không nói một lời, liền ra đi.

Từ nay về sau, cô không xuất hiện trước mặt anh nữa. Haier cũng cắt đứt quan hệ với anh. Thế giới bị cô nhiễu loạn cuối cùng cũng khôi phục bình tĩnh.

Ngày qua ngày vẫn như vậy, nhưng dường như thiếu cái gì đó.

Anh nhìn cô lớn lên. Cho dù cô có phản bội anh, nhưng cô cứ rời đi như vậy, bao nhiêu hận cùng giận cũng tan thành mây khói.

Thậm chí anh còn hối hận không nên đối xử với cô như vậy. Cô sẽ không lên chuyến máy bay kia, cũng sẽ không ra đi khi còn tuổi trẻ như vậy.

Anh nghĩ, đó là áy náy sao? Cho nên không lúc nào anh không nhớ đến cô.

Là áy náy sao? Khi anh nhớ đến cô, tim lại đau như vậy, đau đến mức gần như không thể hô hấp, sau đó bắt đầu hận cô ra đi.

Hận, càng ngày càng sâu, tra tấn anh...

Một năm trôi qua, mẹ muốn anh cưới Elena, nói Elena chờ anh nhiều năm như vậy, không oán không hối hận chờ anh, muốn anh đừng chậm trễ người ta.

Anh thường thức Elena thông minh tự tin, thích cô thiện giải nhân ý, năng lực không thua nam giới, xử sự khéo léo, xinh đẹp hào phóng. Không có ai là không thích một cô gái như vậy.

Anh từng muốn cưới Elena. Nhưng cuối cùng vì Đào Tâm Nha, bọn họ chia tay.

Anh biết Elena vẫn yêu anh. Anh từng nói với Elena, nếu có thích một chàng trai nào thì đừng bỏ lỡ. Nhưng Elena không nghe. Cô muốn ở bên cạnh anh, muốn chờ anh. Trong năm năm đó, mặc dù hai người sớm chiều ở chung, nhưng chỉ là quan hệ bạn bè.

Anh hận cuộc hôn nhân ép buộc kia. Nhưng tuyệt đối sẽ không ngoại tình. Thân phận của anh cùng sự kiêu ngạo từ sâu trong tiềm thức không cho phép anh làm chuyện gièm pha để gia tộc phải chịu nhục. Hơn nữa cũng đã chia tay, Elena là một cô gái tốt, anh cũng không muốn để cô ấy phải chịu nhục nhã.

Sau khi Đào Tâm Nha qua đời, Elena vẫn ở bên cạnh anh. Anh biết cô đang chờ mong cái gì. Không có Đào Tâm Nha, bọn họ rất cuộc có thể ở bên nhau.

Nhưng anh tình nguyện Đào Tâm Nha không biến mất...

Đạp phanh, xe thể thao màu lam còn bị trượt thêm nửa vòng tại chỗ. Trong đêm tối yên tĩnh, lối xe phát ra thanh âm chói tai.

Mở mui xe, Nguyên Duật Nhượng ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao đêm...

Anh thường mang Đào Tâm Nha đến nơi này ngắm sao. Cô sẽ ghé vào tai anh líu ríu, ngâm thơ đếm sao, nếu không cũng sẽ hỏi anh, ngôi sao kia là gì?

Ở bên cạnh anh, cô nói rất nhiều.

Duật ca ca, anh nhìn kìa! Hai ngôi sao kia ở luôn ở bên cạnh nhau nha. Hai ngôi sao đó nhất định là anh và em. Chúng ta cũng sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.

Cô từng ngây thơ dựa vào trong lòng anh, vui mừng giống một con chim nhỏ.

Nhưng con chim nhỏ kia đã đi rồi...

Sau đó anh mới phát hiện, Đào Tâm Nha âm ỉ phá phách, khiến người ta khó chịu, khiến người ta tức giận trên quý cổ nào. Anh tình nguyện cô tiếp tục gây sự, cho dù tiếp tục đùa mờ ám kể cũng không sao, chỉ cần cô còn sống.

Ấy vậy...

“A, nếu là vậy thì tốt rồi...” Anh cười nói nhỏ.

Anh để phần nộ che mắt, cho đến khi con chim nhỏ rời đi, mới giật mình nhận ra mình mất cái gì. Nhưng đã muộn rồi...

Cô sẽ không bao giờ trở lại nữa...

Nguyên Duật Nhượng nâng cánh tay che ngang mắt, thanh âm trầm lắng bay vào không trung, tiêu tán không thể nghe thấy...

“Nha Nha, Duật ca ca rất nhớ em...”

4. Chương 4

Bảy trăm sáu mươi chín ngày...

Lại cãi nhau với Duật ca ca. Mình biết anh ấy không thích mình đến công ty, không thích mình gây sự. Thái độ vô lý của mình làm cho anh ấy cực kỳ chán ghét, cũng khiến cho người khác chế giễu, làm cho chính mình xấu mặt. Mình biết mình làm như vậy chỉ khiến cho Duật ca ca càng thêm phiền chán. Nhưng... ít nhất anh ấy sẽ chú ý đến mình...

Cho dù có bị chán ghét cũng không sao. Ít nhất, Duật ca ca sẽ nói chuyện với mình...

.
. .

“Tâm Tâm, tối hôm trước cậu bị sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?” Nia do dự thật lâu, cuối cùng vẫn không nhận được mà lo lắng hỏi.

Hỏi Tâm Tâm chuyện đêm đó, nhưng cô ấy lại không nói gì, thân thể run lẩy bẩy. Edward còn lượn xung quanh xem xét, cho rằng Tâm Tâm gặp phải rắc rối.

Cô cũng khẩn trương hỏi có đúng là có người quấy rối cô ấy hay không. Nhưng Tâm Tâm vẫn lắc đầu không nói. Bọn họ chẳng còn cách nào. Thấy cảm xúc Tâm Tâm thực sự không ổn định, đành phải về nhà trước, chờ Tâm Tâm bình tĩnh lại rồi tính tiếp.

Hai ngày nay Tâm Tâm vẫn trầm mặc, thậm chí tươi cười cũng rất gượng ép, luôn thần thờ, lúc nào cũng buồn bực không vui, khiến cô và Edward thấy vậy đều cực kỳ lo lắng.

Trong giờ cơm trưa, cô rút cục nhìn không nổi. Hôm nay cô phải biết lý do tại sao Tâm Tâm lại như vậy!

“Tâm Tâm, có chuyện gì cứ nói ra, có lẽ tớ và Nia có thể giúp được cậu.”

Biết bọn họ quan tâm đến mình, Đào Tâm Nha nở nụ cười, “Tớ không sao...”

“Trời mới tin!” Nia mất hứng trừng cô, “Tâm Tâm, cậu không xem tớ và Edward là bạn bè sao?”

Biết Nia tức giận, nhưng Đào Tâm Nha cũng không biết nên nói thế nào. Chuyện “trọng sinh” này nếu không phải tự mình trải qua, tuyệt đối sẽ không có ai tin tưởng.

Nhưng hai ngày nay cô cứ mờ mịt mông lung, không biết nên làm thế nào. Cứ xem như mọi chuyện chưa bao giờ xảy ra, tiếp tục bình tĩnh sống như thế?

Nhưng... cứ nghĩ đến Nguyên Duật Nhượng thống khổ, hơn nữa vẫn do cô gây ra, làm sao cô có thể làm ngo như không thấy?

Nghĩ đến Nguyên Duật Nhượng, trái tim cô lại đau đốn, nụ cười trên mặt cũng ảm đạm.

Nia và Edwaed liếc nhìn nhau, hai người đều lo lắng, “Tâm Tâm...”

“Kỳ thực...” Đào Tâm Nha đột nhiên nhẹ nhàng nói: “Tớ vừa xem một cuốn tiểu thuyết...”

“Hả?” Hai người ngẩn ra.

“Tiểu thuyết?” Nia nhú mày, “Tiểu thuyết gì?”

Đào Tâm Nha cắn môi, do dự một chút mới nói: “Có thể xem như là tiểu thuyết tình cảm...”

“Bởi vì một cuốn tiểu thuyết tình cảm, nên hai ngày nay cậu chơi đùa trò u buồn?” Trên trán Nia hiện lên mấy cái hắc tuyến.

Edward cũng nổi lên hắc tuyến, nhưng vì giữa vũng nguyên tắc thân sĩ, cậu vẫn ôn hòa hỏi Tâm Nha: “Tiểu thuyết viết những gì mà khiến tâm tình cậu kém như vậy?”

Đào Tâm Nha xoay ngón tay. Cô cũng biết mình nói rất vớ vẩn, nhưng cô cần có người cho ý kiến giúp cô.

“Là... nam chính có một người bạn thanh mai trúc mã. Nam chính rất yêu thương cô em gái này, em gái cũng rất thích anh trai hàng xóm. Sau khi lớn lên, tự nhiên là yêu anh ta. Nhưng nam chính lại có bạn gái. Cô ấy không thích nữ chính, trăm phương nghìn kế muốn tách họ ra, còn ép nam chính phải cưới cô ấy...”

“Ép như thế nào?” Nia hỏi.

Đào Tâm Nha yên lặng cúi đầu, “Hạ thuốc.”

“Mẹ nó, thủ đoạn vô sỉ này mà cũng dám làm!” Nia chửi tục, “Con em gái này không hiểu cái gì gọi là chúc phúc sao? Chuyện thiếu đạo đức như phá hủy tình cảm của người ta mà cũng dám làm!”

Đầu Đào Tâm Nha càng thấp hơn.

“Rồi sao nữa? Nam chính có cưới con em không?”

“Có... Em gái khiến cha mẹ nam chính hiểu lầm là nam chính cưỡng ép cô ấy. Hơn nữa mẹ của nam chính sức khỏe không tốt, nam chính vì mẹ nên đành phải cưới cô ấy.”

Edward cũng nhú mày, “Không có người đàn ông nào có thể chấp nhận được chuyện đó.”

“Rồi sao nữa?” Nia hỏi.

“Cô em gái sau vài năm hôn nhân bị ghẻ lạnh, còn thường cãi nhau với nam chính. Bởi vì quan hệ giữa nam chính và bạn gái vẫn rất tốt, cô em gái còn từng đến trước mặt bạn gái, kêu gào đánh người...”

Đào Tâm Nha càng nói càng cảm thấy mình thực sự rất xấu tính. Sao trước kia cô lại ngu ngốc như thế? Để mọi người phải chịu đau khổ...

Nia và Edward nghe xong đều lắc đầu, cô em gái này thực sự khiến người ta chán ghét.

“Sau này cô em gái quyết định ly hôn, đặt đơn ly hôn đã ký tên ở đó rồi rời đi. Ai ngờ lại đụng phải chuyện bay tử thần, rơi máy bay mà chết. Sau đó khi tỉnh lại, nhận ra linh hồn của mình lại ở trong thân thể người khác.”

“Phụt!” Nia mới uống xong một ngụm nước liền phun ra, “Đây là tình huống kiểu gì vậy? Có quá căng thẳng hay không?”

Nếu không phải cô là đương sự, Đào Tâm Nha cũng sẽ cảm thấy câu chuyện này thực vớ vẩn.

“Sau khi sống lại, cô em gái đã nhận ra mọi chuyện, quyết định làm lại cuộc đời lần nữa, lãng quên quá khứ. Cô ấy nghĩ rằng sau khi cô đi, mọi người sẽ sống tốt hơn, nam chính cùng bạn gái sẽ hạnh phúc bên nhau.

Ai ngờ sau này gặp lại nam chính, mới biết anh ta không kết hôn với bạn gái, thậm chí còn mang nhẫn cưới, vì cái chết của cô em gái mà áy náy vô cùng, tự trừng phạt chính mình.”

“Oa...” Nia ôm hai má, đôi mắt biến thành hình trái tim, “Đúng là một chàng trai tốt hiếm có!”

Quả nhiên chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết!

Đúng thế, nhưng người tốt như anh, lại vì cô mà không thể sống tốt.

Trong lòng Đào Tâm Nha đau đớn, nhưng vẫn nói: “Cô em gái không biết nên làm gì. Cô ấy không muốn liên lụy đến quá khứ, nhưng lại không thể yên tâm về nam chính.”

“Đợi đã!” Nia ngắt lời cô, khuôn mặt có chút vặn vẹo, “Tâm Tâm, không phải cậu tự tưởng tượng cậu chính là cô em gái kia, nên hai ngày nay vẫn cứ quái dị như vậy chứ?”

Thực ra cô chính là cô em gái làm người ta chán ghét kia. Nhưng nếu nói như thế cũng không có ai tin. Đào Tâm Nha chỉ cười khổ trong lòng, nhẹ nhàng gật đầu.

Nia im lặng hít sâu, Edward cũng đỡ khóc đỡ cười. Nhưng ngẫm lại, người phương đông đều đa sầu đa cảm, Tâm Tâm tuổi còn nhỏ, bị ảnh hưởng bởi loại tiểu thuyết tình cảm khoa trương giả tạo này cũng là chuyện bình thường.

Lúc này bọn họ hoàn toàn quên Đào Tâm Nha bằng tuổi bọn họ.

“Nói trắng ra, cô em gái này là kẻ ích kỷ!” Uống một ngụm trà, Nia bắt đầu phát biểu, “Cô ta chỉ nghĩ đến bản thân. Vì thích nam chính nên đoạt lấy hắn, không hề suy nghĩ cho hắn ta. Chết rồi lại nghĩ mình mất đi, nam chính sẽ có được hạnh phúc. Làm ơn đi, cô ta nghĩ người ta là loại không máu không nước mắt sao? Thanh mai trúc mã nha! Con chó nhà tớ nuôi 8 năm chết rồi, tớ còn đau lòng đến nửa năm!”

Đào Tâm Nha nghe vậy càng không thể ngẩng đầu lên. Nia nói, làm sao cô không hiểu được? Trước đây anh hai luôn khuyên cô, muốn cô đừng cố chấp, muốn cô đừng ích kỷ như vậy. Chúc phúc cũng là một loại yêu. Nhưng cô lại hoàn toàn không nghe. Đạo lý đó cô biết, nhưng trong lòng cô lại cố chấp như có ma nhập, làm cô chỉ nghĩ như thế nào mới có được người yêu.

Cô khiến cho bản thân khó chịu, cũng kéo mọi người bị vạ lây.

Cho dù sống lại, cô vẫn ích kỷ, muốn cắt đứt quá khứ, không nghe không nhìn. Cô tự nhủ không có cô, mọi người sẽ sống tốt hơn. Kỳ thực chẳng qua cô không dám đối mặt với sai lầm của bản thân.

Bọn họ sao có thể sống tốt được? Cha mẹ nuôi từng xem cô như con ruột, anh hai coi cô như mạng sống, còn có... Duật ca ca từng yêu chiều cô hơn bất cứ ai.

Bọn họ yêu cô như vậy, làm sao có thể hạnh phúc khi cô mất?

“Nếu như cô ta cảm thấy áy náy, thì nên đi bù đắp lại...”

“Bù đắp?” Đào Tâm Nha ngẩng đầu nhìn Nia.

“Đúng thế! Cô ta phá hủy cảm tình của người ta, bù đắp lại là đương nhiên! Cô bạn gái đó nhất định còn yêu nam chính, nếu không thì sao có thể luôn ở bên cạnh nam chính? Đúng rồi, Nha Nha, diễn biến tiếp theo là gì? Thôi khỏi, cậu ỉnh mượn sách đọc luôn cho tiện!” Loại tiểu thuyết khoa trương lại giả tạo này thực sự kích phát tâm hồn đa sầu đa cảm của thiếu nữ.

Cô đi đâu lấy tiểu thuyết bây giờ? Đào Tâm Nha chợt dạ cúi đầu: “Ách, đó là tiểu thuyết tiếng Trung, Nia không đọc được đâu!”

Nia thất vọng. Nhưng không sao, “Vậy phía sau là gì? Tâm Tâm, kể ỉnh nghe đi!”

P phía sau... Cô cũng không biết. Bởi vì kết cục còn chưa tới. Nhưng câu nói của Nia làm cho cô hiểu mình không thể tiếp tục trốn tránh.

Nợ người thì phải trả. Mà cô lại nợ rất nhiều.

“Nia, cảm ơn cậu!” Đào Tâm Nha biết phải làm gì rồi.

“Hở?” Đột nhiên lại cảm ơn làm Nia không hiểu cái gì.

Đào Tâm Nha mỉm cười, lúm đồng tiền nhỏ xinh đáng yêu lại ngọt ngào, “Tớ còn chưa đọc xong tiểu thuyết. Đợi đọc xong tớ sẽ kể cho cậu nghe!”

Lúc trước, cô đã phá hủy hạnh phúc của Duật ca ca. Cô nên làm, chính là trả lại hạnh phúc cho anh.

.*.

Đào Tâm Nha xuống xe bus, ngẩng đầu nhìn dốc cao phía trước. Trên đó là khu vực tư nhân, kỳ thực chỉ có hai gia đình, nhưng đều chiếm trăm khoảnh. Gia đình Jones là tòa thành màu trắng hoa lệ, Nguyên gia lại có kiến trúc Gothic trắng lẹ, đẹp như một bài thơ.

Cô cho rằng mình sẽ không trở về nơi này, nên không dám đến gần, nhất gan trốn tránh tất cả.

Giống như bây giờ, đứng ở chỗ này, cô đã cảm thấy tim mình không yên ổn, ngón tay hơi run, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

Con đường này cô quen thuộc hơn bất cứ ai. Cô từng chạy ở trên này, vui vẻ cười, cho rằng thế giới này luôn chuyển động quanh cô, sống một cách tùy hứng mà bừa bãi.

Đào Tâm Nha nhẹ nhàng thở dài, bỏ qua phiền muộn trong lòng. Đang định leo lên dốc, một chiếc Rolls Royce màu đen đỗ lại bên cạnh.

Cô sửng sốt, quay đầu, thấy lái xe đi xuống mở cửa, một người đàn bà trung niên mặc sườn xám đỏ thẫm thêu hoa cùng áo choàng xanh thẫm cầm túi giấy xuống xe.

“Jim, anh đi về trước đi!” Phụ nhân nói với lái xe.

“Vâng. Phu nhân xin hãy cẩn thận!” Jim khom mình hành lễ, sau đó lên xe rời đi.

Đào Tâm Nha kinh ngạc nhìn bà, mái tóc được búi lên lấm tấm sợi bạc, trên mặt cũng nhiều nếp nhăn, nhưng khí chất ung dung tao nhã vẫn không thay đổi.

Cô nhớ bà ấy vẫn luôn mặc sườn xám. Bà mặc sườn xám rất đẹp mắt, có nét uyển chuyển hàm xúc mềm mại của người phương đông. Bà ấy từng rất yêu thương cô. Nhưng khi bà biết chuyện cô đã làm, đôi mắt tràn ngập đau lòng cùng thất vọng. Từ khi đó, bà không thấy cô nữa.

“Ai nha...” Bà đột nhiên kinh hô, cà chua trong túi giấy rơi ra.

Đào Tâm Nha nhanh chóng nhặt cà chua lên. Suýt chút nữa, cô liền gọi “mẹ...”

Cô chạy đến mỉm cười với bà, “Phu nhân, cà chua ngài làm rớt!”

“Cảm ơn!” Trần An Mai nhận lấy cà chua, nhìn cô gái lạ mặt trước mắt, là người phương đông kìa, “Dì chưa từng thấy cháu. Cháu đến tìm người à?” Hơi như vậy, bởi vì ở đây chỉ có hai gia đình mà thôi.

Nụ cười của bà làm đôi mắt Đào Tâm Nha hơi chua xót, cô chớp mắt, “Không, cháu đón sai xe bus, vừa mới xuống xe. Đang định thừa dịp trước khi xe bus đến mà đi dạo xung quanh.”

“Hóa ra là thế!” Trần An Mai nở nụ cười, lấy ra một cái bánh sừng bò trong túi giấy, “Cảm ơn cháu đã nhặt cà chua giúp dì. Bánh mì này mời cháu ăn vậy!”

“Không cần.” Đào Tâm Nha từ chối.

Trần An Mai kiên trì nhét vào tay cô, “Cầm lấy, đừng khách khí!”

“Cháu là người phương đông, đến từ đâu vậy?” Bà nhìn cô.

Đào Tâm Nha nhận lấy bánh mì, “Đài Loan!”

“Sao?” Trần An Mai kinh ngạc, “Trùng hợp vậy sao? Cháu biết nói tiếng Trung?” Câu này dùng tiếng Trung hỏi.

“Biết ạ!” Đào Tâm Nha cũng dùng tiếng Trung trả lời.

Không ngờ sẽ gặp được đồng hương, Trần An Mai cực kỳ vui vẻ, “Thực trùng hợp, dì cũng là người Đài Loan. Nhìn cháu như vậy, cháu mới 18 tuổi sao?”

Thấy bà nhíu mày, Đào Tâm Nha biết mẹ nuôi đang nghĩ sao lại có người cho trẻ con tự đi xe bus? Mẹ nuôi chính là người nhiệt tình như vậy!

Cô không khỏi mỉm cười, “Cháu hai mươi rồi!”

Trần An Mai nhìn nụ cười của Đào Tâm Nha, “Ai nha, cháu cười thực đáng yêu!” Giống một con búp bê, má lúm đồng tiền nhỏ xinh thực ngọt ngào.

“Đến đây! Có muốn đến nhà dì uống trà không?” Trần An Mai kéo tay cô gái, không cho cô thời gian từ chối, “Khó gặp người Đài Loan, liền tâm sự một chút với bà già này đi!”

“Già?” Đào Tâm Nha chớp mắt, nghi hoặc nói: “Nhưng nhìn dì không phải chỉ mới hơn ba mươi sao?”

“A!” Trần An Mai che miệng, “Con bé này thực ngọt miệng! Năm nay dì đã 53 tuổi rồi!”

Đào Tâm Nha há miệng, kinh ngạc nói: “Sao có thể? Không thể nhận ra được. Phu nhân, ngài đang lừa cháu sao?”

Trần An Mai bị cô bé chọc nở nụ cười, kéo cô đi lên trước, “Cô bé miệng ngọt này, đừng gọi dì là phu nhân, cứ gọi là dì Mai đi!”

Đào Tâm Nha ngoan ngoãn đi theo, thấy bà vui vẻ, cô cũng mỉm cười. Cảnh này làm cho cô nhớ lại ngày xưa.

Trước kia cô cũng thường đi mua đủ thứ cùng mẹ nuôi, sau đó để lái xe dừng ở chỗ này. Bọn họ nắm tay nhau, tâm sự chuyện phụ nữ, cùng nhau đi về nhà.

Không ngờ rằng cô rời đi, mẹ nuôi vẫn giữ thói quen này.

“Đúng rồi, còn chưa biết tên cháu đâu!” Trần An Mai nhớ mình chưa biết tên của cô bé này.

Nụ cười trên mặt Đào Tâm Nha biến mất, nhìn Trần An Mai chăm chú, hơi do dự nói: “Đào Tâm Nha, tên cháu là Đào Tâm Nha!”

Xạch!

Túi giấy trên tay Trần An Mai rơi xuống đất, mọi thứ trong đó đều đổ ra ngoài.

Phản ứng của mẹ nuôi nằm trong dự đoán của Đào Tâm Nha. Cô ngồi xổm xuống nhặt túi giấy lên, bỏ mọi thứ vào trong đó, rồi giả vờ nghi hoặc.

“Dì Mai, dì sao vậy?”

Trần An Mai cười gượng ép, mắt vẫn nhìn Đào Tâm Nha, hốc mắt hơi phồng, “Dì không sao, chẳng qua không ngờ tên cháu cùng nàng dâu đã mất của dì giống nhau, làm dì bất ngờ.”

“Vậy sao? Trùng hợp như vậy.” Đào Tâm Nha kinh ngạc, nhưng nhìn ánh mắt ửng đỏ của mẹ nuôi, trong lòng cũng toan chết.

Mẹ nuôi, thực xin lỗi, con không thể nói ẹ biết con chính là Tâm Tâm mà mẹ yêu thương.

“Cháu nói cháu mới hai mươi. Thực khéo, con dâu dì cũng ở tuổi hai mươi gả vào nhà dì. Nhưng dì nhìn nó lớn lên, giống như con ruột dì vậy.” Nghĩ đến nàng dâu đã mất, hốc mắt Trần An Mai phồng lên, vội vàng lấy khăn tay lau đi, “Thực xin lỗi, dì Mai thất lễ rồi.”

“Không sao đâu ạ!” Đào Tâm Nha lắc đầu, “Dì Mai rất yêu thương con dâu của dì?”

“Đúng vậy. Nó là cô gái tốt, chỉ tiếc...” Trần An Mai thở dài, áy náy mỉm cười với cô, “Không nói nữa. Thật có lỗi, để cháu nghe bà già này dông dài!”

“Không đâu, cháu rất thích nghe!”

Chỉ cần mẹ nuôi đừng đau lòng nữa, cái gì Tâm Tâm cũng nguyện ý nghe... Đối với mẹ nuôi hết mực yêu thương, trong lòng Đào Tâm Nha vô cùng áy náy. Cô không chỉ khiến mẹ nuôi thất vọng, mà đến lúc chết còn làm mẹ nuôi đau lòng.

“A, con người cháu thật là tốt!” Trần An Mai vỗ nhẹ tay cô, hai người đi đến cửa nhà Nguyên gia, bảo vệ đã mở cửa.

“Đến rồi, đây là nơi ở của dì Mai!” Trần An Mai cầm tay cô gái đi vào cửa lớn.

“Dì Mai, nhà dì thật đẹp!” Hoa viên hình tròn đủ các loại hoa cỏ, ở giữa là bể phun nước có tượng nữ thần Venus, bốn phía là rừng rậm xanh um. Bắt mắt nhất chính là tòa thành phong cách Gothic phía trước, giống như trong truyện cổ tích, đẹp mộng ảo.

Đào Tâm Nha còn nhìn thấy cây thông Noel cao lớn đứng sừng sững, trên cây còn không có bất cứ vật trang trí nào. Cô nhớ trước kia, cây thông Noel đều do cô tự tay treo đồ trang trí lên.

Cô còn thường chuẩn bị lễ vật. Lễ vật đều do cô tỉ mỉ chọn lựa. Ở bữa tối, cô sẽ lấy ra. Mỗi người đều vui vẻ. Lúc đó, cô là tiểu công chúa người yêu mến.

Không ai nghĩ đến, tiểu công chúa sau này sẽ biến thành mụ phù thủy xấu xa.

“Đẹp thì sao chứ? Chỉ có hai người là dì và chồng!” Trần An Mai lắc đầu thở dài, trên mặt có cô đơn, “Tuy rằng gần đây con trai đã trở về, nhưng không bao lâu nữa cũng sẽ đi New York.”

Trần An Mai cũng nhìn cây thông Noel, “Trước kia lễ Noel rất vui vẻ nha!” Mà mấy năm gần đây lại lạnh lùng cô đơn.

“Dì Mai!”

Trần An Mai hoàn hồn, cũng không hiểu sao mình lại như vậy. Sau khi gặp cô bé này, bà lại luôn nhớ đến quá khứ. Có lẽ vì cô gái này có tên giống như Tâm Tâm.

“Không có việc gì, không có việc gì! Tâm Tâm... Cháu không phản đối dì gọi cháu là Tâm Tâm chứ?”

Đào Tâm Nha lắc đầu.

“Đến đây, uống trà nói chuyện phiếm với dì đi!” Bà mang Đào Tâm Nha về nhà.

.*.

“Phu nhân!” Quản gia Roy chờ ở cửa từ sớm, “Phu nhân, ngài đã trở lại!” Sau đó nhận lấy áo choàng, để người hầu cầm lấy túi giấy trong tay Đào Tâm Nha.

“Roy, tôi đưa khách về nhà! Bác biết không? Cô ấy cũng đến từ Đài Loan, hơn nữa tên là Đào Tâm Nha!” Trần An Mai nói với lão quản gia.

Nghe vậy, Roy cũng sửng sốt. Lão ngạc nhiên nhìn Đào Tâm Nha. Đào Tâm Nha cũng mỉm cười vào lão, ánh mắt chăm chú nhìn chòm râu của Roy. Chòm râu của bác Roy vẫn chỉnh tề như vậy. Lúc còn nhỏ, cô thích nhất là kéo râu của bác Roy.

Bị nhìn chăm chú, Roy cả kinh, thiếu chút liền lui về phía sau. Kỳ lạ, sao lão lại cảm thấy cô nhóc này nhìn chăm chú vào chòm râu của lão quen thuộc làm lão sợ hãi.

“Roy, gọi người chuẩn bị trà bánh. Lão gia đâu?”

Roy trấn định lại, nói với phu nhân: “Tước gia cùng Tề gia lão tước gia đi đánh golf, bữa tối mới có thể trở về!”

“Vậy sao! Nhớ nhắc lão gia bữa tối đừng về trễ!” Sau đó quay đầu nhìn Đào Tâm Nha, “Tâm Tâm, tối nay ở lại dùng cơm đi!”

“Nhưng mà...”

Trần An Mai nhẹ nhàng xoa đầu cô, cười hiền lành nói: “Dì Mai thấy hai người chúng ta cực kỳ có duyên. Có lẽ là vì cháu có tên giống con dâu của dì. Dì Mai vẫn rất nhớ nó, cháu cứ xem như thông cảm ột người cô đơn như dì Mai, tâm sự cùng dì được không?”

Nói như thế, Đào Tâm Nha làm sao từ chối được? Cô đành phải gật đầu.

Thấy cô đồng ý, Trần An Mai lập tức vui vẻ, “Đến đây, vào trong này ngồi. Cháu thích ăn bánh ngọt gì? Để Roy chuẩn bị cho!”

Đào Tâm Nha buột miệng, “Bánh ngọt dâu tây!”

“Thiếu gia, ngài đã trở về!” Giọng nói của Roy cũng vừa vang lên. Đào Tâm Nga ngẩng đầu, liền nhìn thấy Nguyên Duật Nhượng đứng ở cửa, đôi mắt nặng nề nhìn cô.

Sau đó, cô nhớ tới mình vừa nói gì, thân thể cứng ngắc.

“Bánh ngọt dâu tây?” Trần An Mai cũng sửng sốt. Trùng hợp vậy sao? Không ngờ cô bé này cũng thích bánh ngọt dâu tây.

“Ách... Kỳ thực các loại bánh khác cũng được, cháu đều thích hết!” Đào Tâm Nha cười gượng, khẩn trương né tránh ánh mắt của Nguyên Duật Nhượng.

“Mẹ!” Nguyên Duật Nhượng kêu lên.

“A Nhượng, về sớm vậy?!” Trần An Mai mỉm cười với con trai, kéo Đào Tâm Nha giới thiệu, “A Nhượng, cô nhóc này mẹ quen biết ở trên đường. Cô ấy cũng đến từ Đài Loan, hơn nữa, tên cô ấy là...”

“Đào Tâm Nha!” Nguyên Duật Nhượng gật đầu, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Đào Tâm Nha.

“Hả?” Trần An Mai kinh ngạc nhìn hai người, “Hai người quen biết sao? Tâm Tâm, cháu biết con dì à?”

“Ách... Không, không xem như quen biết!” Đào Tâm Nha cười cười giải thích, “Tiên sinh từng dùng bữa trong nhà hàng cháu làm thêm, chỉ thấy qua vài lần!” Hơn nữa, lần cuối cùng tách ra không vui.

“Thật sao? Trùng hợp thế!” Trần An Mai cảm thấy thần kỳ.

“Đúng thế, rất trùng hợp!” Nguyên Duật Nhượng đồng ý lời mẹ, ánh mắt lạnh lùng lại nhìn thẳng vào Đào Tâm Nha.

Ánh mắt đó khiến Đào Tâm Nha sợ hãi.

“Nói, cô có mục đích gì?”

Dùng xong trà bánh, Trần An Mai để con mang Đào Tâm Nha đi dạo quanh sân nhà một chút. Hiếm khi có khách, bà muốn tự chuẩn bị bữa tối.

Đào Tâm Nha vốn định từ chối, nhưng Nguyên Duật Nhượng đã đứng dậy, cô đành bất đắc dĩ theo sau anh.

Đến khi chỉ còn hai người bọn họ, Nguyên Duật Nhượng rót cực mở miệng. Anh xoay người nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng làm người ta sợ hãi.

“Cái gì?” Đào Tâm Nha không hiểu.

“Đừng giả ngu! Cô tiếp cận mẹ tôi để làm gì?” Nguyên Duật Nhượng trào phúng, “Đừng tưởng tôi sẽ tin lý do đón nhầm xe bus của cô. Đây là vùng đất tư nhân, không có ai sẽ đón sai xe bus mà đến đây. Cô đã điều tra thói quen của mẹ tôi, sau đó đứng chờ bà ở đó đúng không?”

“Không phải thế...”

“Bánh ngọt dâu tây! Không ngờ ngay cả ‘cô ấy’ mà cô cũng điều tra rất rõ ràng. Cô muốn gì? Cô nghĩ cứ trùng tên với cô ấy, là có thể trở thành cô ấy sao?”

“Đợi đã!”

Ánh mắt Nguyên Duật Nhượng càng lạnh hơn, “Cô không có tư cách...”

“Này!” Đào Tâm Nha tức giận, “Anh có thể nghe tôi nói chuyện trước hay không? Anh không biết ngắt lời người khác là không lịch sự sao?!”

Duật ca ca! Anh không biết ngắt lời người khác là không lịch sự sao?

Nguyên Duật Nhượng sững sốt. Anh nhìn cô gái trước mắt, cùng một câu nói, mà vẻ mặt tức giận cũng rất giống nhau!

“Tôi biết những lời lần trước là không đúng. Tôi không có tư cách để nói như vậy... Kỳ thực, đón nhầm xe bus đúng là giả. Tôi muốn đến tìm anh, tôi muốn xin lỗi vì những gì tôi đã nói. Nhưng không ngờ lại gặp dì Mai. Tôi lại không biết dì Mai là mẹ của anh...” Nói câu này hơi chột dạ, nhưng vẫn tròn mắt xem xét anh, khuôn mặt nhỏ nhắn kiên định, “Nhưng tôi đều nói thật. Cô ấy sẽ không hi vọng anh vì cái chết của cô ấy mà áy náy. Đó không phải là lỗi của anh!”

Nguyên Duật Nhượng cười nhạt nhìn cô, “Làm sao cô biết cô ấy nghĩ như vậy?”

“Bởi vì... tôi là bạn của Tâm Tâm!” Thanh âm của cô nhỏ lại.

Nguyên Duật Nhượng nheo mắt, đồng tử hơi co lại, “Cô nghĩ tôi sẽ tin những lời này sao? Nha Nha làm sao có thể quen cô!” Hai người rõ ràng không có khả năng sẽ quen biết nhau.

“Tôi và Tâm Tâm là bạn trên mạng.

“Tôi chưa từng nghe Nha Nha nhắc đến...”

“Tôi và Tâm Tâm quen biết nhau sau khi kết hôn!” Đào Tâm Nha nhìn anh, “Khi đó, cuộc sống của Tâm Tâm anh không biết gì hết, đúng không?”

Đào Tâm Nha cup mi, nhẹ nhàng nói: “Tâm Tâm rất cô đơn. Tôi quen cô ấy trên mạng. Mặc dù tuổi chênh lệch, nhưng chúng tôi vẫn nói chuyện. Sau đó lại biết tên của chúng tôi giống nhau, lại càng cảm thấy thân thiết. Sau này, Tâm Tâm kể cho tôi nghe chuyện của cô ấy...”

Nguyên Duật Nhượng không tin lời cô nói, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Cô ấy nói gì?”

“Cô ấy nói, cô ấy sai rồi. Cường cầu những thứ không thuộc về cô ấy. Nhưng cô ấy không biết điều, cứ nghĩ rằng tình yêu là phải chiếm đoạt. Kỳ thực cô ấy chỉ cho bản thân thời gian năm năm. Nếu năm năm sau, anh vẫn không yêu cô ấy, cô ấy sẽ buông tay. Cho nên mới có tờ đơn ly hôn kia... Tâm Tâm đều tâm sự hết với tôi. Cô ấy nói, cô ấy muốn đi giải sầu, không ngờ lại đụng phải chuyến bay kia...”

Những lời này Đào Tâm Nha đã suy nghĩ rất lâu. Trước khi quyết định gặp anh, cô đã suy nghĩ làm cách nào để anh hết áy náy. Cuối cùng quyết định tưởng tượng ra một câu chuyện, hy vọng anh sẽ tin.

“Tâm Tâm hy vọng anh có được hạnh phúc. Trước kia, cô ấy đã phá hỏng anh và Elena. Cô ấy cho rằng, sau khi buông tay, anh sẽ hạnh phúc với Elena.”

“Tôi sẽ như vậy...” Nguyên Duật Nhượng cười lạnh, khàn giọng nói: “Nếu như cô ấy không chết...”

Như thế, anh sẽ cưới Elena vẫn luôn chờ anh.

Nhưng cô ấy đã chết. Sau đó, anh mới hiểu tử vong tàn nhẫn hơn bất cứ thứ gì. Vì tử vong để anh hiểu được tình cảm thật sự của anh. Nhưng không thể bù đắp được gì nữa...

Đào Tâm Nha cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, “Anh thực sự không cần áy náy vì cái chết của Tâm Tâm...”

“Áy náy?” Nguyên Duật Nhượng tóm lấy tay cô, ép cô ngẩng đầu, “Cô thì biết gì chứ! Cô cho là...” Đột nhiên dừng lại, hai người gần gũi làm anh ngửi được mùi hương trên người cô.

Mùi hoa nhài thanh nhã... Đây là hương thơm chỉ Nha Nha mới có. Cô ấy không thích mùi quá nồng, chỉ thích dùng hoa nhài điều chế thành hương thơm cô ấy yêu nhất. Đó là nước hoa độc đáo do cô ấy sáng tạo, cả thế giới chỉ có mình cô ấy.

“Cô...” Nguyên Duật Nhượng trừng cô.

Đào Tâm Nha yên lặng, ánh mắt của anh làm cô sợ hãi, “Sao... Có chuyện gì?” Sao lại nhìn cô như vậy?

Nguyên Duật Nhượng bỏ tay cô ra, đôi mắt thâm trầm khó dò chăm chú nhìn cô, cái nhìn ấy làm Đào Tâm Nha cảm thấy khấn trương bất an, giống như bị nhìn thấu tất cả.

“Có chuyện gì thế?” Không chịu nổi không khí căng thẳng này, Đào Tâm Nha liếm cánh môi khô khốc, sợ hãi hỏi.

Nhưng anh không nói gì, đột nhiên xoay người rời đi, để Đào Tâm Nha đứng một mình tại chỗ, sững sờ nhìn theo bóng lưng anh.

Đào Tâm Nha dùng bữa tối ở Nguyên gia, cũng gặp được cha nuôi. Cha nuôi vẫn mạnh khỏe, nhưng tóc lại trắng không ít.

Không khí bàn ăn rất náo nhiệt. Nguyên Thành Hồng rất thích cô bạn nhỏ mà vợ mình quen biết. Không chỉ tên giống con dâu đã qua thế, bộ dạng còn cực kỳ đáng yêu.

Thanh âm mềm mại như sữa đường, nói chuyện giống như cô gái nhỏ đang làm nũng. Tính cách lại hoạt bát sáng sủa, luôn chọc cười ông và vợ.

Chỉ có Nguyên Duật Nhượng là im lặng dùng bữa. Mà Đào Tâm Nha vẫn vụng trộm nhìn anh.

Thái độ buổi chiều của anh khiến cô cảm thấy rất bất an.

Nguyên Duật Nhượng ngồi bên trái Nguyên Thành Hồng, hai cha con ngồi cạnh nhau. Từng đường nét trên gương mặt anh rất đẹp mắt, có sự thô ráp của phương tây, nhưng vẫn có nét tuấn tú của phương đông.

Nhưng thân hình của anh hoàn toàn di truyền từ Nguyên Thành Hồng, đều cao lớn, từng động tác đều thể hiện sự ưu nhã của quý tộc.

Ngoại trừ đôi mắt hổ phách giống như đúc ông Nguyên, tướng mạo của anh càng giống mẹ. Đào Tâm Nha nhớ thuở niên thiếu, Nguyên Duật Nhượng tuấn tú như chàng hoàng tử trong cổ tích. Sau khi lớn lên, anh vẫn tuấn mỹ như trước, nhưng lại thêm mùi vị của người đàn ông thành thực. Có một loại đàn ông càng lớn tuổi lại càng hấp dẫn, Nguyên Duật Nhượng chính là loại người đó.

Trong hoàn cảnh nuôi dạy tốt, ngay cả cách cầm đũa của anh cũng rất đẹp mắt.

Hôm nay Trần An Mai chuẩn bị cơm Trung. Dưới sự yêu cầu của Trần An Mai, từ nhỏ Nguyên Duật Nhượng đã biết tiếng Trung, cũng quen thuộc cách dùng cơm Trung.

“Tâm Tâm, ăn nhiều một chút!” Trần An Mai gấp thức ăn cho Đào Tâm Nha. Mới ở chung một buổi chiều, bà hầu như đã xem cô nhóc này là con gái ruột mà yêu thương, “Dì Mai không biết cháu thích ăn gì, nên cứ làm đại, không biết có hợp khẩu vị của cháu hay không?”

“Đương nhiên hợp! Dì Mai nấu ăn quá ngon!” Cô gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng, thịt bò tươi mới chạm vào đầu lưỡi, giống như vừa vào miệng liền tan ra, “Nhất là món thịt bò xào nấm hương này, cháu thích nhất là ăn với cơm!”

Tay cầm đũa hơi dừng, Nguyên Duật Nhượng nhàn nhạt nhìn Đào Tâm Nha, lại bí mật thu hồi.

Nghe Đào Tâm Nha nói vậy, Trần An Mai rất vui vẻ, “Thích thì ăn nhiều vào. Đậu hủ chiên dầu hành này cũng bình thường.”

Kỳ thực những món ăn hôm nay bà chuẩn bị đều là tiểu công chúa bà yêu thương thích ăn. Không hiểu sao, bà lại theo bản năng chuẩn bị những món đó.

Cứ sợ Đào Tâm Nha không thích. Ai ngờ khẩu vị của cô bé lại giống Tâm Tâm, thực sự có cảm giác như Tâm Tâm đã trở về.

Bà biết chồng cũng có cảm giác này. Cô nhóc này rất có duyên với hai vợ chồng bà.

Đào Tâm Nha vui vẻ ăn. Lâu rồi chưa được dùng đồ ăn mẹ nuôi nấu, rất là nhớ.

Cô ăn liên tục hai chén cơm, bụng cũng căng phồng. Trần An Mai còn cắt hoa quả cho cô ăn, lại là bò đào dính mơ phấn mà cô rất thích nữa.

Mấy thứ này, người nghèo như cô là không thể ăn được.

Kết quả, Đào Tâm Nha ăn đến no căng, thiếu chút nữa liền không đứng dậy được.

Trần An Mai còn định giữ cô ở lại ngủ, nhưng sáng mai cô phải đi học. Trần An Mai đành phải để cô về nhà, còn dặn dò cô phải thường xuyên đến chơi.

Vốn định để lái xe đưa Đào Tâm Nha về nhà, nhưng đêm đã khuya, Jim lại lớn tuổi, cũng không tiện lắm. Cuối cùng, Trần An Mai liền để Nguyên Duật Nhượng đưa cô về.

Đào Tâm Nha đành phải theo sau Nguyên Duật Nhượng, trên tay còn cầm theo túi cà chua. Trần An Mai thấy cô thích ăn, nên để cô mang về nhà.

Đào Tâm Nha ngồi trên xe, liếc nhìn Nguyên Duật Nhượng một cái: “Làm phiền anh...”

Nguyên Duật Nhượng không nói gì, lái xe ra khỏi Nguyên gia.

Vừa rời khỏi cổng lớn Nguyên gia, ở đối diện lại có một chiếc Lamborghini dừng ở đó. Một người đàn ông dựa vào cửa xe, đứng nhìn bầu trời hút thuốc.

Nguyên Duật Nhượng dừng xe, ấn cửa kính xuống.

“Hi!” Haier gật đầu với anh. Sau khi gặp mặt ở nghĩa trang, hai người đã bình thường trở lại, ngẫu nhiên gặp nhau cũng sẽ chào một tiếng.

“Đứng ở đó làm gì?” Nguyên Duật Nhượng vẫn lãnh đạm như thế, nhưng nếu nghe cẩn thận vẫn phát hiện có chứa quan tâm.

“Ngắm cảnh!” Haier nhún vai. Kỳ thực, anh đang nhìn cây thông Noel cao lớn trong Nguyên gia, sau đó nhớ lại quá khứ.

Em gái anh thích nhất là lễ Noel.

“Bên cạnh cậu là ai vậy?” Haier phát hiện bên trong xe Nguyên Duật Nhượng có người, không phải là Elena.

Nguyên Duật Nhượng nhìn cô gái Đông Phương nhỏ nhắn bên cạnh, mà cô vẫn cúi đầu, hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt, tránh đi đôi mắt hổ phách.

“Đào Tâm Nha!”

“Cái gì?” Haier há miệng, anh đi đến gần cửa xe, kéo mở thật mạnh, nhìn chằm chằm cô gái.

Cô gái bị dọa bởi hành động của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, kinh hoàng kêu lên: “Tiên... tiên sinh...?”

Tay Haier hiện lên gân xanh. Biết rõ là không có khả năng, nhưng trong nháy mắt khi Nguyên Duật Nhượng nói ra, anh vẫn hi vọng mong manh.

“Nguyên Duật Nhượng!” Anh trừng mắt, “Đùa giỡn như vậy chẳng hay chút nào hết!”

“Ai đùa với cậu?” Nguyên Duật Nhượng nhướn mày, “Cô ấy tên là Đào Tâm Nha mà!”

Cô gái run run mỉm cười với anh. Haier khó tin hỏi: “Cô tên Đào Tâm Nha?”

Đào Tâm Nha nhẹ nhàng gật đầu, “Chào tiên sinh!”

Haier sững sờ nhìn cô, mà Đào Tâm Nha cũng kinh hoàng bất an nhìn anh... Haier nhớ năm đó, khi anh cùng cha đến Đài Loan sắp xếp hậu sự ẹ, đón về em gái 6 tuổi.

Đối với em gái vừa sinh ra không lâu đã bị mẹ mang đi, Haier cũng không có ấn tượng lắm. Hơn nữa, cậu không thích em gái, thậm chí có thể nói là rất ghét. Bởi vì người mẹ dịu dàng lại mang em gái đi, mà không phải là cậu.

Nhưng khi cậu nhìn em gái 5 tuổi mặc váy đen, bắt lực đứng trong một đám người lớn, tay nhỏ nắm chặt gấu váy, đôi mắt to sợ hãi bất an nhìn cậu, tất cả chán ghét đều biến mất.

Khi đó, trong lòng cậu đã nghĩ, nhất định cậu phải bảo vệ em gái.

“Tâm Tâm...” Anh không nhìn được muốn đụng vào cô gái.

Anh hai... Thiếu chút nữa Đào Tâm Nha đã thốt lên, thiếu chút nữa liền nhào vào trong lòng anh hai, nhưng không được... Cô vĩnh viễn nhớ mình đã nói những gì quá đáng với anh hai, nhớ mình đã khiến anh hai đau lòng biết bao nhiêu. Cô không có mặt mũi gặp anh.

Đào Tâm Nha cúi mắt, lùi lại, “Tiên... tiên sinh...?”

Haier hoàn hồn, thấy cô gái sợ hãi, anh vội thu tay lại, “Thật xin lỗi, đột nhiên tôi nhớ đến em gái tôi... Cô có cái tên rất giống nó.”

Đào Tâm Nha không nói gì.

Nguyên Duật Nhượng quan sát tất cả, “Trước hết để tôi chở cô ấy về đã, lần sau nói chuyện!”

“À, được rồi!” Haier đóng cửa xe.

Nguyên Duật Nhượng đạp ga, lái xe rời đi.

Nhìn chiếc xe xa dần, Haier lại châm điếu thuốc, ngẩng đầu nhìn cây thông Noel.

Tâm tâm... Anh hai rất nhớ em...

.*.

Không khí trong xe rất nặng nề...

Đào Tâm Nha nghiêng đầu nhắm mắt, giả vờ ngủ.

Nhưng ngón tay vẫn nắm chặt làn váy, mái tóc rủ xuống che khuất đôi mắt không ngừng rơi lệ nóng hổi.

Anh hai, anh hai... thực xin lỗi...

Trên đời này, người mà cô không dám gặp nhất, là anh hai.

Em không muốn làm người yếu đuối như anh! Rõ ràng thích người ta mà không dám theo đuổi!

Vì sao anh không cướp đi Elena? Vì sao lại để Duật ca ca yêu cô ta? Em ghét anh! Em ghét anh!

Em theo đuổi tình yêu của em thì sai cái gì? Em không sai! Anh là anh của em, vì sao không ủng hộ em? Chẳng lẽ trong lòng anh, Elena còn quan trọng hơn em gái anh?

Những lời từng nói với anh hai lần lượt hiện lên trong đầu... Cuối cùng, anh hai quá thất vọng, không bao giờ để ý đến cô nữa.

Cô tùy hứng làm những người yêu cô phải đau khổ, cũng làm cho chính mình bị thương tổn. Bây giờ cô muốn bù đắp, còn kịp không?

Cô nợ nhiều như vậy, làm sao trả hết? Đào Tâm Nha không biết, cơ người lại, đôi vai khẽ run lên.

Nhưng không biết một đôi mắt nhũn nhũn nhìn cô, mâu quang thâm trầm hơi co rút, bàn tay nắm chặt vô lăng trắng bệch.

Đến khu nhà trọ, Đào Tâm Nha làm như vừa tỉnh lại.

“A, đến rồi! Cảm ơn anh đã đưa tôi về!” Cô luôn luôn cúi đầu, mở cửa xe đi xuống, sau đó nhanh chóng bước đi.

Nguyên Duật Nhượng chăm chú nhìn bóng cô rời đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất, anh mới lấy di động ra.

“Lane, tôi đây. Tôi muốn cậu giúp tôi điều tra một người...”

5. Chương 5

Một ngàn không trăm chín mươi lăm ngày.

Ngày kỉ niệm 3 năm kết hôn, cha mẹ nuôi biết mình tính kế Duật ca ca, mình đã nói dối họ.

Bọn họ vừa đau lòng lại vừa thất vọng, mặc kệ mình đau lòng giải thích đến mức nào, hai người cũng không chịu nghe.

Hiện tại, chỉ còn một mình mình.

Nhưng mình không muốn buông tay, mình chỉ yêu anh ấy quá thôi... Chỉ cần hai năm, ỉnh thêm hai năm thôi được không?

.
. .

Đào Tâm Nha nằm mơ cả đêm, tất cả đều là những kí ức đã qua.

Vui vẻ, đau khổ, bi thương..... Tất cả hòa trộn lại, khiến cho cô không ngủ sâu được, kết quả là sắc mặt cô tái nhợt suốt một ngày.

Ở trong phòng ăn cho học sinh, cô ngáp một cái.

Không có hứng ăn, cô mang theo hai quả cà chua đến trường gặm.

Thấy cô ngồi gặm cà chua, Edward cùng Nia thế nào cũng cảm thấy kì kì. Sao lại có người trực tiếp ăn rau sống chứ?

Trong mắt bọn họ, cà chua là một loại rau, không phải hoa quả.

Nhưng dưới sự dạy dỗ của Trần An Mai – một người Đài Loan chính gốc, Đào Tâm Nha biết cà chua phết phần mơ là một món ăn ngon tuyệt vời.

“Tâm Tâm, hôm qua cậu có ngủ được không?” Húp một ngụm canh bơ đặc, Nia vươn qua véo véo mặt Đào Tâm Nha.

“Ừm.” Đào Tâm Nha gật đầu, lại cắn thêm một miếng, liếm mấy giọt nước còn đọng lại trên môi.

Trông dáng cô ăn như một đứa bé, cứ bị dính xung quanh miệng.

Nia thấy ngứa mắt quá, đang định đưa khăn ướt cho cô, bảo cô khi ăn nên cẩn thận một tý, thì lại có người đi tới bàn bọn họ.

“Tâm Tâm.” Ellen chăm chú nhìn Đào Tâm Nha.

Từ sau tối hôm đó, Đào Tâm Nha bơ cậu ta. Cho dù cậu ta có xin lỗi thế nào, thì thái độ của Đào Tâm Nha vẫn là lạnh nhạt. Cậu biết đêm đó cậu đã quá vội vàng mà thổ lộ, nhưng thực sự, Ellen cậu vô cùng thích Tâm Nha.

Hành động của Ellen khiến cho toàn nhà ăn chú ý tới.

Tuy rằng là nhà ăn cho học sinh, nhưng đây là đâu chứ? Trường Scott Will, một ngôi trường toàn con ông cháu cha. Vì vậy, trong phòng ăn không chỉ có đèn thủy tinh tinh xảo, còn những bức vẽ nổi tiếng. Toàn bộ nhà ăn được trang trí xa hoa, thực đơn thì phong phú, hơn nữa giá tiền cũng không phải là thấp. Học sinh nơi này không có cái gì, chứ đã là tiền thì vô cùng nhiều. Đương nhiên sẽ không để ý tới mấy đồng lẻ đó.

Trong phòng ăn mọi người rất giữ trật tự, không ồn ào chút nào. Do vậy, mỗi khi có tiếng động gì hơi lớn chút, cũng có thể thu hút tất cả những người trong đó.

Mà độ nổi của Đào Tâm Nha trong ngôi trường này cũng khá cao. Các học sinh nam gọi cô là búp bê Đông Phương, khiến cho các thiên kim tiểu thư ghen tị mà cũng khinh thường hừ lạnh. Búp bê Phương Đông gì chứ, vớ vẩn! Chỉ là một con bé nghèo kiết xác thôi! Mấy thằng ngốc mới đi mê nó.

Đào Tâm Nha cầm khăn ướt nhẹ nhàng lau miệng. Nhìn Ellen, cô mỉm cười xã giao.

Mấy ngày nay Ellen vẫn bám theo cô, muốn xin lỗi cô. Cô cũng đã tha thứ, nhưng như thế không có nghĩa là cô sẽ để cho cậu ta theo đuổi nữa.

Bị bám lấy cũng thấy phiền cho nên cô vẫn tránh Ellen đi. Mà sau khi biết chuyện hôm đó Nia và Edward cũng tức vô cùng, cũng giúp cô tránh người kia. Thật không ngờ rằng Ellen sẽ lợi dụng cơ hội ở phòng ăn để gặp cô.

Đào Tâm Nha cũng không hay đến ăn tại đây. Cô bảo rằng chỗ này chỉ dành cho nhà giàu thôi, cô nghèo như vậy, làm sao mà ăn cho nổi?

Lâu lâu đi vào đây, vẫn là Nia dẫn cô vào, bảo rằng mời cô dùng cơm thì cô mới miễn cưỡng bước vào đây. Tuy hôm nay cô không đói bụng nhưng cũng theo Nia và Edward tiến vào dùng cơm chung với họ.

Cô tưởng rằng Ellen sẽ nể mặt mũi của cô, sẽ không ở trước mắt công chúng vạch trần cô. Dù sao mấy ngày nay, hành vi của Ellen đã bị rất nhiều người để ý, trở thành đề tài bàn tán của vô số người rồi.

“Ellen, cậu muốn gì?” Nia nhìn đến Ellen với vẻ mặt bất thiện, thằng nhóc này thế mà dám bắt buộc Tâm Tâm ư?

Đường đường là một nam sinh thế mà lại dùng vũ lực, đúng là không biết xấu hổ!

“Anh... Tâm Tâm, anh thực sự rất thích em. Lần trước đúng là anh không đúng, anh vô cùng xin lỗi em!” Ellen thật tình nhận lỗi, anh hy vọng Đào Tâm Nha tha thứ cho anh.

“Ellen, mình nhận lời xin lỗi của cậu!” Đào Tâm Nha bất đắc dĩ đáp.

“Vậy em sẽ không lại đối xử lãnh đạm nữa với anh, có được không? Sẽ nhận tình cảm của anh phải không?” Ellen bày ra bộ mặt đáng thương, hòng muốn Đào Tâm Nha mềm lòng.

Đào Tâm Nha nhíu mày, đáp: “Ellen, mình chỉ xem cậu là bạn mà thôi!”

“Nhưng anh không muốn chỉ là bạn, Tâm Tâm, thử đón nhận tình cảm của anh chỉ một lần thôi, được không?” Ellen vẫn chưa từ bỏ ý định, khi thấy Đào Tâm Nha cự tuyệt cậu như thế.

Đào Tâm Nha liền cảm thấy đầu mình to như cái trống.

“Ellen, Tâm Tâm đều đã cự tuyệt cậu rồi, cậu đừng quẩn luyến cô ấy nữa!” Một thiếu niên tóc vàng mắt xanh đi đến trước mặt Đào Tâm Nha nói.

“Andrew, tôi đang nói chuyện với Tâm Tâm, cậu xen vào làm gì hả?” Ellen bực tức xô Andrew ra, hai người đều đang theo đuổi Tâm Tâm, lâu nay đã xem nhau không vừa mắt rồi.

“Tuy không phải chuyện của tôi, nhưng tôi không đứng nhìn được nữa. Cậu không thấy hành vi của cậu đang quấy rầy đến cuộc sống của Tâm Tâm sao?” Andrew đáp không hề nhân nhượng.

“Mày tránh ra! Đây là chuyện của tao và Tâm Tâm!”

Thấy hai thiếu niên tranh chấp với nhau vì mình, Đào Tâm Nha liền cảm thấy choáng váng. Những người xung quanh cô đều đứng xem kịch, thấy hai người sắp đánh nhau đến nơi, Đào Tâm Nha vội vàng khuyên can.

“Thật có lỗi, quấy rầy mọi người.” Một âm thanh trầm thấp dễ nghe chọt vang lên giữa đám đông.

Mọi người sững sờ nhìn, nhà ăn lập tức truyền ra vô số tiếng kinh hô, Đào Tâm Nha trợn to mắt nhìn người vừa xuất hiện.

Người đàn ông vừa lên tiếng ấy đứng thẳng giữa đám đông, bộ quần áo tây trang may thủ công màu lam thẫm càng tôn thêm dáng người hoàn mỹ của anh. Mái tóc xoăn, đôi mắt màu hổ phách, khí chất cao quý, khuôn mặt tuấn mỹ của anh phát ra mị lực của một thanh niên thành thực. Khi đứng bên cạnh hai tên nhóc con vất mũi chưa sạch kia, cao thấp đã rõ ràng.

Mà thân phận của người này càng làm cho người ta kinh ngạc.

Nguyên Duật Nhượng sao lại xuất hiện ở đây?

Dù đám người xung quanh thì thầm bàn tán, nhưng Nguyên Duật Nhượng lại là vô cùng bình tĩnh tự nhiên, nhẹ đặt cái túi giấy trên tay lên bàn, nhìn Đào Tâm Nha nói.

“Mẹ anh bảo lấy cái này cho em!”

Sặc... Đào Tâm Nha sững sờ nhìn về túi giấy trên bàn.

“Đây ko phải là túi giấy của tiệm P.R sao?” Pink Rose là cửa hàng bánh ngọt Scotland nổi tiếng, với phong cách màu hồng mộng mơ đã làm cho vô số tiểu nữ sinh ở đây đều yêu thích.

Nia mở ra thấy, liền thốt lên: “Là bánh ngọt cùng hồng trà a! Tâm Tâm, không phải là hồng trà cùng bánh ngọt dâu tây mà bồ thích nhất ở tiệm này sao?”

Đúng là như thế, cho dù túi rỗng nhưng tháng nào cô cũng muốn đến đó ăn sang một bữa a.

Nhưng làm sao mà anh biết được? Đào Tâm Nha nhìn Nguyên Duật Nhượng, ánh mắt cô không khỏi hồi hộp hẳn lên.

Nguyên Duật Nhượng vẫn bình thản như thường, mở miệng đáp: “Mẹ anh biết em thích ăn bánh ngọt dâu tây. Nghe nói bánh ngọt dâu tây ở tiệm này bán ăn cũng ngon lắm, nên bảo anh khi tới đây nhất định phải mua cho em một phần.”

Một câu này của anh khiến Đào Tâm Nha nhẹ nhõm hẳn, đáp: “Giúp em cảm ơn dì Mai nha!”

“5h đến cửa trường đợi anh nhé!” Nguyên Duật Nhượng đột nhiên bảo.

“Dạ?” Đào Tâm Nha sững sờ hỏi.

“Mẹ bảo anh chở em đến nhà dùng cơm!” Nói xong, anh không hề đợi Đào Tâm Nha đồng ý, liền xoay người khoan thai bước đi.

Bóng anh vừa khuất, toàn bộ nhà ăn lập tức nổ tung.

“Tâm Tâm! Bồ có quan hệ cùng Nguyên Duật Nhượng sao?” Nia chớp lấy góc áo Đào Tâm Nha hỏi dồn, những người xung quanh cũng liền đồng cao đôi tai của mình lên nghe ngóng.

Đào Tâm Nha không trả lời Nia, ngược lại kinh ngạc hỏi: “Anh... Anh ta sao lại đến Scott Will?”

Edward nâng nâng cặp kính trên mặt, đáp: “Anh ta được trường mời đến diễn thuyết, bắt đầu lúc ba giờ ở lễ đường.” Nhưng mới bây giờ đã có rất nhiều người xếp hàng đợi rồi, anh cũng sắp đi đi xếp hàng đây.

“Chuyện đó không quan trọng a! Tâm Tâm, bồ nói mau, bồ quen Nguyên Duật Nhượng khi nào?” Nia cơ hồ hét lên bảo.

Biết nhau khi nào ư? Lúc cô năm tuổi thì...

Không đúng a! Trong lúc hỗn loạn, Đào Tâm Nha rốt cục cũng nhớ tới mấy lời Nguyên Duật Nhượng trước khi rời đi.

Anh bảo rằng, anh muốn chở cô đến nhà anh dùng cơm?

Lúc 5h chiều.

Trước cửa hàng Scott Will lúc này đã tụ tập một đồng người.

Đào Tâm Nha đứng ở trước cửa, một đồng người gần đó lúc nào cũng chỉ trở vào cô rồi thì thầm. Chuyện trong phòng ăn lúc này đã truyền khắp trường học rồi. Chỉ không đến một tiếng, ai ai cũng biết chuyện Nguyên đại thiếu gia mời Đào Tâm Nha đến nhà anh ăn cơm.

Đáng giận thật! Con Đào Tâm Nha này sao lại may mắn đến thế? Mê hoặc một đồng nam sinh trong trường học thì thôi, ngay cả quý công tử như Nguyên Duật Nhượng cũng không thoát khỏi bàn tay của nó rồi!

Người Đông phương quả nhiên đều là thứ hồ ly tinh mà!

Một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc chạy tới, Đào Tâm Nha dưới ánh mắt chăm chú của mọi người tiến vào trong.

Vừa lên xe, Nguyên Duật Nhượng liền quăng cho cô một bao nhỏ chứa mấy thứ linh tinh, nói.

“Cho em này!”

“Cái gì vậy?” Đào Tâm Nha nhìn vào túi giấy màu xám, vừa mở ra thì hương sữa ngọt ngào liền tràn ra. Cái này... dĩ nhiên là sữa đường Sâm Vĩnh!

Cái này ở nước ngoài không hề bán, chỉ ở Đài Loan mới có thôi mà? Đây là thứ mà cô đặc biệt thích ăn. Trước kia cô chỉ đặt hàng ở trên mạng, chuyển sang đây thôi!

Anh sao lại cho cô thứ này? Đào Tâm Nha không khỏi kinh nghi nghĩ.

“Haier..... Chính là cái gã tối hôm qua, xin lỗi vì đã để anh dọa dẫm em! Đáng lý ra gói sữa đường ấy là quà xin lỗi hồi trưa anh đem đến nhưng đã quên mất!”

Là của anh ta ư..... “ Một gã đại nam nhân lại thích ăn sữa đường á?” Anh không phải không thích ăn ngọt sao?

“Vì Nha Nha thích ăn. Dù Nha Nha đã đi rồi nhưng anh vẫn là thường mua, đều lấy đến để tặng em!”

“À!” Đào Tâm Nha yên lặng cúi đầu, bóc ra một viên sữa đường bỏ vào trong miệng, vị sữa ngọt lịm liền lan ra, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng đau nhức.

“Cho anh một viên.” Nguyên Duật Nhượng đột nhiên lên tiếng.

“Vâng!” Đào Tâm Nha lại bóc ra một viên sữa đường đưa cho anh, nhưng anh lại không cầm, chỉ nhàn nhạt ngắm nhìn cô.

“Em không thấy anh đang lái xe sao?”

“Á?” Đào Tâm Nha trong nháy mắt dưới ánh mắt lạnh lùng của anh, liền hiểu được ý tứ của anh. Tự tay bóc ra giấy gói, đáp: “Há ra!”

Cô đem viên sữa đường bỏ vào miệng anh, Nguyên Duật Nhượng liền há miệng, đầu lưỡi lơ đãng liếm đến ngón tay cô.

Đào Tâm Nha liền ngẩn người, trong nháy mắt liền hiểu được chính mình đã làm gì. Cô lập tức rút tay về, khuôn mặt nhỏ nanh đỏ bừng. OMG, cô sao lại quên thân phận hiện tại của chính mình chứ?

Bàn tay cô co lại nhưng cảm giác nóng nóng ướt ướt vẫn còn. Cô không khỏi ngượng ngùng, liền giả bộ nhìn ra chỗ khác, không dám nhìn anh nữa. Do tâm hoảng ý loạn nên liền nói lung tung chữa thẹn: “Cái đó..... Thật có lỗi, em thường đút cho người khác như vậy, nên không có chú ý!”

“Đút cho bạn trai?”

“Ừ!” Cô chột dạ gật đầu.

Nguyên Duật Nhượng bỗng nhiên có hứng nói chuyện, liền hỏi: “Vậy sao trưa nay bạn trai của em không xuất hiện? Căn hai chẳng nhóc diễn tuồng tranh người yêu nha!”

“À.....” Đào Tâm Nha sờ mũi đáp: “Em chia tay bạn trai lâu rồi!”

“Ra là vậy!” Nguyên Duật Nhượng gật đầu.

Sau đó, lại rơi vào im lặng.

Hai người cũng không nói câu nào nữa. Đào Tâm Nha mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tim đập như trống chầu, không biết vì sao, cô cảm thấy có chút quái quái.

Trong trí nhớ của cô, Nguyên Duật Nhượng là một người không để cho người khác có thể tùy ý tới gần. Anh tuy cư xử là ôn hòa lễ độ, khiến người khác cho rằng anh khá dễ chung sống, nhưng lại không biết sự ôn hòa của anh thâm ẩn dấu sự xa cách, vô hình chung tạo ra một vực sâu ngăn người khác vô pháp vượt qua.

Nhưng sao anh lại cho phép cô đút sữa đường cho anh? Việc này căn bản không phải là chuyện mà Nguyên Duật Nhượng thích làm! Hay là qua hai năm, thói quen của Duật ca ca thay đổi rồi?

Trong tình thế bán tín bán nghi, hai người đã về tới nhà.

Đào Tâm Nha theo Nguyên Duật Nhượng đi vào cổng, Roy đã ở cửa chờ hai người tự bao giờ.

“Chào Thiếu gia, anh đã về! Chào Đào tiểu thư, cô tới chơi!”

“Chào Roy!” Đào Tâm Nha nhìn Roy mỉm cười. Cô quan sát cũng không thấy cha nuôi và mẹ nuôi đâu cả, liền hỏi: “Di Mai cùng chú Hồng đâu rồi?”

“Tước gia cùng phu nhân đã tham gia tiệc tối rồi ạ!”

“Vậy sao?” Đào Tâm Nha sững sốt hỏi: “ Chẳng phải di Mai hẹn tôi dùng cơm sao?”

Roy không đáp, mắt nhìn Thiếu gia, mặt vẫn không đổi sắc, hướng Đào Tâm Nha đáp: “Tiệc tối nay được thông báo đột xuất, Tước gia cùng phu nhân cũng mới biết lúc chiều nên không kịp báo cho Thiếu gia! Phu nhân dặn tôi thay Người xin lỗi cô Đào, còn dặn dò Thiếu gia thay Phu nhân chiêu đãi cô!”

Đào Tâm Nha ngẩn ngơ, vậy thì khác nào bảo cô ăn cơm một mình cùng Nguyên Duật Nhượng?

“Roy, đi chuẩn bị bữa tối đi!”

“Dạ!” Roy lập tức đi vào phòng bếp chuẩn bị.

Nguyên Duật Nhượng cởi áo vét ngoài, cởi luôn cả caravat, mở ra hai cúc ngực. Bộ dạng quý công tử liền biến mất, khí chất bỗng nhiên thêm chút gợi cảm hơn!

Đào Tâm Nha vẫn chôn chân tại chỗ.

Nguyên Duật Nhượng nhướn mày. “Đứng ở đây làm gì?”

Đào Tâm Nha liền bước đi, ngồi vào chiếc sofa đối diện với anh. Người hầu liền bưng tới cốc nước đặt trên bàn.

Nguyên Duật Nhượng cúi người, đôi chân thon dài thả ra, khuỷu tay chống trên đùi, khuôn mặt anh tuấn hờ hững nhìn cô khiến cô vô cùng hồi hộp.

“Uống rượu Hương Tân nhé?”

“Ừm... cũng được ạ!”

Nguyên Duật Nhượng bảo người hầu bưng tới Hương Tân, một ly rượu thủy tinh màu vàng tỏa hương thơm ngào ngạt liền được bưng tới, anh cầm lên ly rượu, bảo: “Uống đi!”

“Cám ơn anh!” Đào Tâm Nha cầm lấy ly rượu trên bàn, uống một ngụm, hơi rượu xộc lên khiến cô ho lên “Khụ, khụ.....”

Cô che miệng, cảm thấy quá mất mặt, liền bảo: “Hic, xin lỗi!”

“Em hồi hộp lắm sao?” Nguyên Duật Nhượng khẽ nhấp một ngụm rượu, khóe môi cong lên, hỏi: “Em dường như có vẻ sợ anh thì phải?”

“Không, không có!” Hai tay bưng chén rượu, Đào Tâm Nha uống nhanh, mắt không hề dám nhìn thẳng lấy Nguyên Duật Nhượng.

Không biết vì sao, cô cảm thấy bây giờ ánh mắt của Nguyên Duật Nhượng vô cùng xâm lược, làm cho cô vô cùng bất an.

“Em nói em và Tâm Tâm là bạn online sao?” Nguyên Duật Nhượng đem bộ dạng của cô thu cả vào trong mắt, đôi mắt đen nhánh lấp lánh tia sáng.

“Vâng!” Đào Tâm Nha gật đầu, bất tri bất giác đã đem ly rượu Hương Tân uống cạn.

Nguyên Duật Nhượng đảo mắt nhìn cô hỏi:

“Em cảm thấy Tâm Tâm là người như thế nào?”

“Tâm Tâm..... Rất sợ cô đơn.Vì lúc đó chả ai quan tâm cô ấy, chỉ có một thân một mình thôi! Cô ấy cũng biết đó cũng là xứng đáng. Tuy cô ấy có làm chuyện xấu nhưng đó cũng là do cô ấy cố chấp trong tình yêu mà thôi, cô ấy không thể lùi bước được!” Trong lúc nói chuyện cô đã uống sạch ly Hương Tân, trong ánh mắt trong trẻo đã có chút mê man.

Nguyên Duật Nhượng lại rót cho cô thêm nửa ly, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó..... Cô ấy mệt mỏi, đã năm năm rồi, cô ấy cũng nên buông tay. Ai mà biết chuyển bay lại rủi ro, khi đó cô ở trên máy bay, vô cùng bình tĩnh. Cô ấy nghĩ rằng đây chắc là quả báo của cô ấy rồi? Ai bảo cô đã gây hại cho người yêu của cô chứ? Có lẽ ông trời đang trừng phạt cô ấy! Cô ấy cứ nghĩ, có lẽ sau khi mình ra đi, chắc anh vui mừng lắm? Có lẽ là vậy! Nhưng cô ấy cũng chết rồi! Nhưng cô không hề nghĩ sau khi mình ra đi, người kia lại không hề được hạnh phúc, anh vì cái chết của cô mà áy náy..... Đồ ngốc, vì sao phải áy náy? Anh không có sai mà?”

Vừa nghe xong lời này của cô, Nguyên Duật Nhượng siết chặt lấy cốc rượu, đôi mắt anh nhìn trừng trừng vào cô, run giọng hỏi: “Nha...Nha?”

“Duật ca ca..... Nha Nha sai rồi!” Đôi mắt cô đỏ chạch, nước mắt lăn chả tuôn rơi: “Vô cùng xin lỗi anh..... Đây là lỗi của Nha Nha!”

Nguyên Duật Nhượng không thể tin được những gì mà tai mình nghe được. Cho dù anh đã sớm hoài nghi nhưng khi chính tai mình nghe được những lời này của cô thì anh cho rằng đây chỉ là mơ mà thôi.

Nếu đây thật sự là mộng, anh không muốn tỉnh lại nữa.

Anh vội vàng đứng dậy, ngồi kế bên người cô, tay run run bưng lấy gương mặt cô: “Nha Nha, thật là em sao?”

Đào Tâm Nha cầm chặt lấy tay anh, giống như khi hồi nhỏ cô làm sai, lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cọ vào bàn tay của anh, nước mắt lưng tròng nhìn anh.

“Duật ca, anh không cần phải áy náy. Người sai không phải là anh, em sai rồi. Em đã gây đau khổ cho quá nhiều người rồi...Em muốn bù đắp...Em muốn anh và Elena ở bên nhau, em muốn anh được hạnh phúc.....” Cô nói đến mấy lời cuối cơ hồ chỉ là những tiếng nấc nghẹn ngào. Cô lau mắt, người ngã xuống dựa hẳn vào trong lòng của anh.

Ngửi được hương thơm hoa nhài quen thuộc ấy, Nguyên Duật Nhượng vô cùng xúc động ôm chặt lấy cô, thân hình run lên bần bật.

Đúng là Nha Nha rồi..... Ngay từ đầu anh cũng đã hoài nghi, mùi trên người của cô, rồi những sở thích của cô đều giống Nha Nha như tạc.

Cô từng nói rằng, cô là bạn online của Nha Nha. Anh căn bản không tin, cô hiểu rất rõ chuyện của Nha Nha, cô biết rõ mọi hoạt động của Nha Nha, cô còn nghĩ đến phản ứng của Haier.

Anh liền điều tra gia cảnh của Đào Tâm Nha qua đám bạn thân của cô thì biết rằng, Đào Tâm Nha có gia cảnh bần hàn, trong nhà căn bản không có máy tính thì cô sao có thể là bạn online với Nha Nha được?

Cái này rõ là nói dối, làm sao cô có thể biết rõ mọi chuyện của Nha Nha được? Hơn nữa anh còn tìm được tại liệu viết rằng, Đào Tâm Nha này hai năm trước đã gặp tai nạn xe cộ, thời gian vừa khéo cùng trùng với lúc Nha Nha rơi máy bay.

Lập tức, một suy nghĩ cực kỳ hoang đường hiện ra trong tâm trí của anh. Anh cảm thấy chuyện này căn bản không có khả năng, nhưng..... Cô với Nha Nha thật sự là quá giống nhau.

Hôm nay anh quyết định thử cô một phen, liền tới cửa hàng bánh ngọt P.R [Pink Rose] một chuyến. Nha Nha thích nhất chính là món bánh ngọt dâu tây ở P.R, hơn nữa còn phải uống với Hồng trà.

Sau đó, cô gái tóc vàng tên Nia đó nói rằng, Đào Tâm Nha thích ăn nhất chính là bánh ngọt dâu tây cùng hồng trà ở P.R, mà khi đó, Đào Tâm Nha cũng hiện lên vẻ vui sướng.

Lại đến chuyện sữa đường –lúc cô thấy sữa đường, trong mắt không thể che giấu được sự thích thú thì lập tức anh đã nghi ngờ.

Những biểu hiện đó của Đào Tâm Nha càng làm lòng nghi ngờ của anh tăng cao, thậm chí là khẳng định.

Anh biết Nha Nha của anh uống rượu không được tốt, mũi cô rất thính nhưng vị giác rượu còn kém rất nhiều. Rượu Hương Tân thật ra là một loại rượu mạnh, tuy vô cùng dễ uống nhưng cũng cực kỳ dễ say.

Ánh mắt cô dần được một lớp sương mù bao phủ, đánh mất cảnh giác, dưới sự dụ dỗ của anh cuối cùng cũng nói ra sự thật.

“Nha Nha.....” Nguyên Duật Nhượng sờ má Đào Tâm Nha. Khuôn mặt này, hoàn toàn không giống với Nha Nha của anh, nhưng anh tin đây chính là Nha Nha.

Những chuyện hoang đường này chắc chắn sẽ không ai tin, nhưng anh nguyện tin tưởng.

Chỉ cần Nha Nha trở về, anh sẽ tin.

“Nha Nha.” Anh dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô, đặt những nụ hôn ấm áp lên má, mũi cô, cuối cùng dừng lại ở đôi môi xinh đẹp.

Anh miết cánh môi, nhẹ nhàng cẩn thận, vô cùng thương xót, “Nha Nha, anh không tức giận.” Chỉ cần cô ở bên cạnh anh, anh sẽ không bao giờ giận cô nữa.

Cô nói cô sợ cô đơn, anh sẽ không làm cô phải cô đơn nữa.

Cô còn nói, cô muốn tác thành cho anh và Elena, cô muốn anh được hạnh phúc.....

“Cô bé ngốc.” Anh nở nụ cười, khề hôn cô.

Anh rất muốn nói cho cô biết, chỉ cần có cô ở bên cạnh, anh sẽ hạnh phúc.

Đào Tâm Nha mơ mơ màng màng tỉnh lại, cọ đầu vào chiếc gối mềm mại, ngay cả giường rất êm, chăn có mùi thơm nhẹ nhẹ, mang hương vị ánh nắng mặt trời..... Chết! Không phải! Nửa tháng nay cô đã giặt ga giường đâu?

Đào Tâm Nha mở mắt ra, trần nhà quen thuộc. Nhìn quanh, hồng nhạt sơ trang đài, chiếc rèm ren màu trắng bên cửa sổ, bên phải là bàn học có hình bông tuyết, tiếp theo là phòng thay đồ, bên trái tấm thủy tinh phía sau bức rèm che là phòng tắm..... Đây là phòng của cô ở nhà họ Nguyên!

Cô nhanh chóng ngồi dậy. Trời đất! Tại sao cô lại ngủ ở chỗ này?

Hơn nữa..... Đào Tâm Nha nhìn áo ngủ mèo Kitty trên người, không hiểu ai thay giúp cô nữa?

“Cuối cùng em cũng tỉnh.” Nguyên Duật Nhượng đứng ở trước cửa, nhìn vẻ mặt hoảng loạn của cô, trong mắt hiện lên một chút ý cười.

“A!” Anh đột nhiên lớn tiếng làm Đào Tâm Nha giật mình, theo bản năng túm lấy chăn bông bọc quanh mình, đôi mắt to tròn mở lớn, giống như chuột chũi.

Đáng yêu thật!

Bây giờ Nguyên Duật Nhượng mới cẩn thận xem xét khuôn mặt trước mắt. Tóc xoăn màu hạt dẻ xõa tung, làn da trắng mịn như tuyết, đôi mắt to, hai má phúng phính, rõ ràng đã hai mươi tuổi, nhưng nhìn lại thấy giống cô bé mười lăm, sáu tuổi. Khuôn mặt này tuy không có vẻ đẹp khiến người khác kinh ngạc như trước, nhưng lại đáng yêu như một cô búp bê.

Như vậy cũng khó trách mấy thằng nhóc còn chưa cai sữa kia mê như điều đổ. Cô như một tấm giấy trắng thuần khiết, vô cùng dễ gợi lên tâm tư muốn nhúng chìm của đàn ông.....

Nghĩ vậy, đôi mắt màu hổ phách xẹt qua một tia sắc bén.

Đào Tâm Nha không phát hiện sự khác thường của anh, chỉ suy nghĩ xem vì sao mình lại ở nơi này. “Tại sao tôi lại ở đây? Còn quần áo của tôi.....”

“Em uống say, áo ngủ do nữ giúp việc thay. Quần áo của em ở ghế tựa đằng kia, thay nhanh rồi xuống nhà ăn sáng.” Dặn dò xong, Nguyên Duật Nhượng xoay người rời đi.

Uống say?

Đào Tâm Nha vò đầu, cô biết tửu lượng của mình không tốt, nhưng cũng không đến nỗi say rượu làm loạn thể này chứ?

Nhiều mây, cô nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, cuối cùng mặc kệ nó. Thay đồng quần áo để trên ghế tựa vào, rửa mặt chải đầu một chút, cô đi cầu thang xuống, vào phòng ăn.

Nguyên Duật Nhược đã ngồi ở trước bàn ăn, trên tay là một tờ báo.

Thói quen trong lúc ăn bữa sáng của anh chính là đọc báo mới. Người giúp việc sớm đã đem mấy tờ báo dùng bàn ủi nóng qua, tránh ực in dính bẩn tay thiếu gia.

“Đào tiểu thư, chào buổi sáng.” Roy chào cô.

“Buổi sáng tốt lành.” Đào Tâm Nha mỉm cười nhìn Roy, “Dì Mai với chú Hồng đâu rồi?”

“Lão gia cùng phu nhân đi tập thể dục rồi thưa tiểu thư.” Roy kéo ghế cho Đào Tâm Nha, “Tiểu thư uống sữa hay nước chanh?”

Đào Tâm Nha ngồi vào ghế, “Nước chanh, cảm ơn.”

Roy thay cô rót nước chanh, không quấy rầy bọn họ dùng cơm, yên lặng lui ra.

Đào Tâm Nha sớm đã đói meo, từ tối hôm qua đến giờ chẳng ăn được gì, dậy sớm thế này cũng là do đói mà tỉnh.

Lấy lát bánh mì nướng, cô phết bơ, cầm lấy cái kẹp. Trên bàn cơm, trứng ốp lếp có hai loại, bên phải bàn là trứng chín, bên trái là trứng lòng đào. Đào Tâm Nha thích nhất là trứng nửa lòng đào, cô lấy trứng đặt lên bánh mì, lại gấp thêm miếng thịt hun khói và chân giò hun khói, một chút rau dưa và bột phô mai hòa với sốt cà chua, rồi cuối cùng đặt thêm một miếng bánh mì gối lên trên.

Tầng tầng lớp lớp, có thể xem như một cái bánh cực đại.

Cô cứ như vậy mà ngọam. Ăn kiểu xa xỉ như thế này đã hai năm không ăn rồi, thật sự rất nhớ!

Đào Tâm Nha hí hóp cười, miệng há thật to, cắn một phát. Vị ngon của rau dưa, thịt hun khói, chân giò hun khói, còn có lòng đỏ trứng chảy ra..... Ha! Cái cảm giác này thật là tuyệt vời.

Cô hoàn toàn không phát hiện toàn bộ hành động của mình đều bị nhìn hết bởi người đàn ông tưởng như đang xem báo, khóe môi cười nhẹ.

Cô ngốc kia luôn che giấu được chính mình, nhưng trước đồ ăn ngon lại vô tình lộ cái đuôi. Theo tư liệu Lane tìm cho anh, sinh hoạt của cô rất tiết kiệm. Lần tiêu pha xa xỉ nhất chính là cuối tháng tự mua ỉnh một chiếc bánh dâu tây của P.R

Nguyên Duật Nhược hơi nghi ngờ đây có phải là cô công chúa bị nuông chiều thành hư của ngày trước hay không. Không chỉ vậy, cô còn đi làm thêm.

Cô tiếp khách rất tốt, bị người khác lấy ra làm trò đùa cũng vẫn bình tĩnh. Chuyện ở trường cũng tốt, không kết thù với người nào, không tùy hứng làm việc.

Điểm này không giống với Đào Tâm Nha trong tâm nhớ anh. Cô trưởng thành hơn, hiểu chuyện hơn.

Nhưng, sao trong lòng anh lại cảm thấy mất mát, dường như cô không còn cần anh nữa?

Sau đó, lại nhớ đến lời cô nói, cô muốn tác hợp cho anh và Elena..... Cô quyết định buông tay? Cô không còn yêu anh nữa sao?

Đôi mắt màu hổ phách không tránh khỏi u ám. Nguyên Duật Nhược nhếch khóe môi, đặt tờ báo xuống, đột nhiên cả người hướng về phía Đào Tâm Nha, dùng ngón cái lau đi nước miếng trên khóe miệng cô.

Đào Tâm Nha bị anh làm cho giật mình, sững sờ nhìn.

Mà anh, dưới ánh mắt chăm chăm của cô, liếm nước miếng lưu lại trên ngón cái, động tác tự nhiên mà lại có vẻ dục hoặc, làm người khác mặt đỏ tim đập.

“Ăn như trẻ con vậy.” Anh giễu cợt cô.

Đào Tâm Nha hơi cười, không phản ứng gì nữa.

“Duật.” Giọng nói mềm mại của người phụ nữ đứng ở cửa vang lên, đôi mắt màu xanh biếc ánh lên tia kinh ngạc. Hành động vừa rồi của Nguyên Duật Nhượng cô ta đã nhìn thấy toàn bộ.

Đào Tâm Nha quay đầu, nhìn thấy người phụ nữ này, hơi nheo mắt lại.

Ôi trời..... Người đến là Elena!

Sau đó, cô nhớ tới hành động vô cùng thân mật vừa rồi của Nguyên Duật Nhượng, toàn thân lập tức cứng đờ.

6. Chương 6

Một ngàn hai trăm ba mươi sáu ngày.

Bắt đầu đếm ngược. Còn năm trăm tám mươi chín ngày nữa. Duật ca ca, để Nha Nha tùy hứng một chút nữa thôi... Chúc phúc cũng là một loại yêu, nhưng bây giờ Nha Nha còn chưa thể chúc phúc.

Thực xin lỗi.

.
.
.

Nếu nói trước kia Đào Tâm Nha hận Elena đến mức không thể làm cô biến mất, thì bây giờ là xấu hổ áy náy đến mức muốn mổ bụng tự sát tạ tội.

Nếu không phải lúc trước cô phá hư, Elena đã sớm kết hôn cùng Duật ca ca, có khi còn thêm vài đứa nhỏ rồi. Hơn nữa, trước đây cô còn nói rất nhiều lời khó nghe với Elena, thậm chí đánh cô ấy... Đào Tâm Nha càng nghĩ càng xấu hổ, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên.

Bên trong nhà ăn nhất thời yên lặng. Đào Tâm Nha vừa áy náy vừa ngượng ngùng. Lúc này Nguyên Duật Nhượng rất thân mật, khiến cô không biết nên phản ứng thế nào, lại còn bị phát hiện. Người phát hiện không phải ai xa lạ, chính là bạn gái Duật ca ca.

Nếu là trước kia, chắc chắn cô sẽ đắc ý dào dạt thị uy vào Elena. Mà bây giờ, cô chỉ muốn Duật ca ca và Elena kết đôi, đương nhiên không muốn Elena hiểu nhầm. Nhưng để cô giải thích không có quan hệ gì với Duật ca ca lại rất kì cục... Mặc dù bọn họ bây giờ thực sự không có quan hệ gì... Nghĩ tới nghĩ lui, Đào Tâm Nha quyết định nên tiếp tục im lặng.

Elena phức tạp nhìn hai người, nhất là cô gái phương đông kia. Cô vừa bước vào nhà ăn đã thấy Nguyên Duật Nhượng cầm khăn tay lau nước dính bên miệng cô gái, thậm chí mờ ám liếm chất lỏng dính trên tay. Trong ánh mắt tràn ngập cưng chiều, cô chưa từng thấy qua... Không, cô thấy rồi, nhưng cô gái khiến Nguyên Duật Dượng có vẻ mặt ấy đã mất.

Hai cô gái đều cứng ngắc, Nguyên Duật Nhượng lại rất tự nhiên. “Elena, sao lại đến đây?” Anh hỏi, thấy trong ly Đào Tâm Nha đã hết nước chanh, liền cầm lấy bình thủy tinh đựng đầy nước chanh rót cho cô.

Đào Tâm Nha trừng ly thủy tinh tràn đầy, có cảm giác không nuốt trôi đồ ăn trong miệng. Duật ca ca không sợ Elena sẽ hiểu nhầm sao?

“Ách... Cảm ơn!” Theo lễ phép, Đào Tâm Nha nuốt đồ ăn xuống, lí nhí cảm tạ, không dám nâng mắt lên.

“Em lấy mấy phần tài liệu có vẻ khẩn cấp lên để anh ký tên!” Dù sao cũng là nữ cường nhân trên thương trường, Elena nhanh chóng thu hồi cảm xúc, khôi phục bình tĩnh cùng tự tin.

Tổng công ty Nguyên gia ở Scotland, do ông Nguyên làm chủ. Đa số thời gian Nguyên Duật Nhượng đều ở công ty con bên Newyork. Mà tháng này Nguyên Duật Nhượng về Scotland, công ty con bên kia tạm thời để phó tổng phụ trách. Nhưng đa số công việc vẫn đều phải để Nguyên Duật Nhượng xem qua, có phương án hợp tác cũng cần Nguyên Duật Nhượng tự ký tên. Vì thế, công ty con Newyork sẽ gửi tài liệu đến tổng công ty.

Tuy Nguyên Duật Nhượng trở về Scotland, nhưng không có nghĩa là anh rảnh rỗi. Con trai ít khi trở về, ông Nguyên đương nhiên giao hết việc cho con, để mình được nhàn nhã vài ngày. Bởi vậy, mấy ngày nay Nguyên Duật Nhượng đều ở trong tổng công ty. Hôm nay anh cần thương lượng hợp đồng với khách hàng, không đi công ty. Elena vốn là thư ký, đương nhiên phải đi cùng. Vốn bọn họ hẹn nhau gặp trước cửa công ty rồi cùng đi, nhưng khi Elena vào công ty vừa khéo nhận được tài liệu khẩn cấp công ty con truyền đến, liền đi thẳng tới Nguyên gia.

Nguyên Duật Nhượng nhận tài liệu trong tay Elena, cười khê: “Phiền em quá. Em ăn sáng chưa? Ngồi xuống cùng dùng bữa đi!”

Elena cũng không khách khí, vừa khéo ngồi đối diện Đào Tâm Nha. Nhìn Đào Tâm Nha, cô trêu Nguyên Duật Nhượng: “Tiểu thư đáng yêu này là ai? Không phải anh bắt cóc đấy chứ?”

Sau đó chào hỏi Đào Tâm Nha: “Hi, xin chào, tôi là Elena.”

Elena là mỹ nhân phương tây tiêu chuẩn. Tóc ngắn màu nâu gọn gàng, đôi mắt xanh biếc, đồ vest màu xanh nhạt khiến cô trở nên khôn khéo giỏi giang, lại không mất nữ tính.

“Hi!” Đào Tâm Nha cố gắng cười tự nhiên, “Tên tôi là Bella.” Đây là tên tiếng anh của cô. Nói xong, cô không nhịn được lén nhìn Nguyên Duật Nhượng.

Nguyên Duật Nhượng không phản ứng, rót cà phê, cúi đầu xem tài liệu Elena vừa đưa.

Đào Tâm Nha len lén thở ắt phào nhẹ nhõm. Nhưng lại cảm thấy mình không tất yếu cẩn thận như vậy. Elena là người ngoại quốc, cô nói tên tiếng Anh với Elena là chuyện bình thường.

“Bella, cô là người phương đông đúng không? Thật đáng yêu! Duật, anh quen cô em gái đáng yêu này ở đâu vậy?” Elena cười nhìn Nguyên Duật Nhượng.

Nguyên Duật Nhượng uống một ngụm cà phê, nhàn nhạt nhìn Đào Tâm Nha. Mà Đào Tâm Nha rụt rè cúi đầu, mau chóng ăn cơm. Cô có thể lấy cớ mau chóng thoát khỏi tình cảnh xấu hổ này, nhưng hai năm sống tiết kiệm khiến cô có thói quen không thể lãng phí thức ăn. Cho dù muốn chạy, cũng phải ăn hết đã!

Nhận ra cô muốn chạy trốn, Nguyên Duật Nhượng khê nhếch môi: “Ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn!”

“Khụ khụ...” Câu dặn dò vừa lãnh đạm vừa dịu dàng làm Đào Tâm Nha bị nghẹn, mau chóng uống một đồng nước chanh. Nhưng cô ho đến mức mắt đỏ mũi hồng, nổi bật trên gương mặt bánh bao tròn tròn trắng trẻo non mềm, cực kỳ đáng yêu.

“Thấy chưa?” Hung thủ lại còn không tự giác, chọc ghẹo: “Đã bảo ăn từ từ thôi mà!”

Cô bị nghẹn, còn không phải tại anh sao???

Đào Tâm Nha cắn hận trừng anh một cái. Cô tin Duật ca ca thực sự thay đổi... Anh ấy trở nên xấu tính!

Người bị trừng mắt còn mỉm cười vui vẻ, rồi mới trả lời Elena: “Em đừng bị ngoại hình của cô ấy lừa, cô ấy đã hai mươi tuổi rồi!”

Elena nhìn thấy hết động tác của hai người, nhất là thái độ của Nguyên Duật Nhượng khiến cô rất kinh dị. Cô cẩn thận đánh giá Đào Tâm Nha.

Vóc dáng bé bỏng, tóc xoăn màu hạt dẻ dài ngang lưng, khuôn mặt nhỏ đầy đặn, dễ nhìn nhất là đôi mắt tròn to sáng rực kia... Khuôn mặt này chỉ có thể đánh giá là đáng yêu, cho dù đã hai mươi tuổi, nhưng vẫn chỉ là một cô nhóc mà thôi.

Cô quen Nguyên Duật Nhượng mười mấy năm, cô biết Nguyên Duật Nhượng không có hứng thú với mấy cô bé như thế này. Nhưng anh vẫn cố ý đùa giỡn với cô gái, thấy cô gái hơi tức giận, đôi mắt vốn đậm mạc lại có ý cười. Lâu rồi cô chưa thấy anh vui vẻ như vậy.

Lúc này, Elena đã biết cô gái này là đặc biệt. Mà Nguyên Duật Nhượng cũng không kiêng dè cho cô biết điều đó, khiến Elena cảm thấy bất an.

Hai năm qua, cô chưa thấy anh đối xử với một cô gái nào như vậy. Cô gái tên Bella này lại người như thế nào? Lại khiến Nguyên Duật Nhượng có thể đối xử với cô như thế?

“Hai mươi tuổi, đúng là không nhận ra!” Elena cười, liếc Nguyên Duật Nhượng, “Nhưng vẫn nhỏ hơn anh mười hai tuổi đó. Với chúng ta thì vẫn là em gái thôi. Thời gian qua thật mau, chúng ta đều già rồi!” Cô lắc đầu cảm thán.

Nguyên Duật Nhượng vẫn cười yếu ớt, không đáp lời Elena, nhàn nhạt nhìn cô. Elena không trốn tránh ánh mắt của anh, cười đối diện với anh.

Anh thưởng thức Elena, thực sự. Sự tự tin và trí tuệ của cô không thua kém đàn ông. Cho nên năm đó, anh mới bị cô hấp dẫn.

Nhưng đoạn tình cảm này đã chấm dứt khi anh đề nghị chia tay. Anh biết điều đó không công bằng với Elena. Anh phụ cô. Anh luôn cảm thấy thua thiệt Elena, vì thế anh dùng công việc để bù đắp lại cho cô, để cô phát huy hết khả năng của mình.

Anh tin tưởng cô. Trong công việc hai người vẫn hợp tác rất tốt, rồi hai người vẫn là bạn bè. Tuy rằng Elena vẫn yêu anh. Cô nói, cô muốn đợi anh. Cho dù anh có khuyên thế nào, cô vẫn không buông tay.

Nếu Đào Tâm Nha không chết, sau khi ly hôn, anh sẽ cưới Elena. Nhưng Đào Tâm Nha đã chết, khi đó, anh đã biết giữa anh và Elena không có kết quả.

Hoặc là, từ trước khi chia tay, bọn họ cũng đã không có kết quả. Cho dù nguyên nhân chia tay là gì, tình yêu đã qua chính là mất rồi, không thể cứu vãn được nữa.

Dù anh và Elena vẫn ở bên nhau, cũng không có khả năng không có vướng bận gì vì lúc cuộc chia tay lúc trước. Hai người đều kiêu ngạo, đều yêu cầu hoàn mỹ như nhau.

“Ách...” Rốt cục ăn hết bữa sáng, Đào Tâm Nha kinh hãi quấy rầy hai người đang nhìn nhau chăm chú, “Xin lỗi, sáng nay tôi có tiết, đi trước. Nguyên tiên sinh, làm phiền anh nói một tiếng với dì Mai là bác Hồng hộ tôi.” Nói xong, liền chuẩn bị chuẩn đi.

“Đợi đã!” Nguyên Duật Nhượng gọi cô lại, “Để anh gọi Jim đưa em đi.”

Roy xuất hiện đúng lúc, cầm balo và áo khoác của Đào Tâm Nha: “Đào tiểu thư, đây là đồ của cô.”

Đào Tâm Nha thiếu chút nữa quên đồ của mình. Cô cảm ơn Roy, mặc áo khoác vào, đeo túi xách lên, gạt đầu với mọi người rồi chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã!” Nguyên Duật Nhượng lại gọi cô, “Roy, lấy khăn quàng cổ cho tôi!”

“Vâng!” Roy rời đi, chốc lát sau cầm một chiếc khăn quàng lông màu xám quay lại.

Nguyên Duật Nhượng nhận lấy khăn, đứng trước mặt Đào Tâm Nha, chuẩn bị quàng cho cô.

“Ách... Nguyên tiên sinh, không cần đâu, tôi không thấy lạnh!” Đào Tâm Nha hoảng lên, vội vàng từ chối.

“Đừng nhúc nhích!” Anh khế quát, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Đào Tâm Nha lập tức ngoan ngoãn đứng im, đôi mắt to khẩn trương quay tròn, trong lòng kêu khổ thấu trời.

Vậy mà được sao? Elena đang ở bên cạnh mà! Duật ca ca, anh đang nghĩ cái gì thế?

Nguyên Duật Nhượng quàng khăn quàng cho cô xong, đẩy mái tóc xoăn bị khăn quấn lấy, đầu ngón tay lơ đãng lướt qua sau gáy cô.

Đào Tâm Nha run lên, tim đập thật mạnh, khuôn mặt nhỏ tự nhiên đỏ ửng. Cô vội vàng lui ra sau, không thoải mái cúi đầu, “Cám ơn, khăn quàng cổ tôi sẽ trả lại sau!” Sau đó vội vàng chạy mất.

Roy làm hết chức trách đi theo sau, đưa cô rời khỏi, gọi Jim đến chỗ cô đi Scott Will.

Nhìn bóng lưng chạy trốn của Đào Tâm Nha, Nguyên Duật Nhượng nở nụ cười. Mặc dù Nha Nha của anh lớn lên đã hiểu chuyện, nhưng một số nơi vẫn không thay đổi. Khi bị anh mắng, sẽ sợ hãi tròn tròn ánh mắt, bộ dáng đó thoát nhìn vừa vô tội lại vừa đáng yêu.

Cô muốn cắt đứt hết thủy quá khứ, muốn làm Đào Tâm Nha hiện tại, anh liền theo cô. Nhưng nếu cô muốn buông tay, anh sẽ không cho phép!

Thật vất vả mới có cơ hội vấn hồi, lần này anh sẽ không bỏ qua.

“Cô gái này thật đáng yêu!” Thanh âm Elena truyền đến từ phía sau.

Nguyên Duật Nhượng xoay người, trở về chỗ ngồi, “Đúng là rất đáng yêu!” Anh đồng ý lời Elena, tự tay rót một ly sữa cho cô.

Anh biết mỗi buổi sáng, cô đều uống một ly sữa ấm.

Elena nhìn ly sữa, mỉm cười, “Thời còn đi học, anh luôn mang một ly sữa ấm cho em!” Năm tháng học trò ngây thơ, khi đó bọn họ hiểu nhau đến đâu, bây giờ nhớ lại vẫn thấy ngọt ngào.

Nguyên Duật Nhượng cụp mi, bưng lên ly cà phê đã nguội.

“Anh thích cô gái kia?” Elena không quanh co lòng vòng hỏi.

“Ừ!” Anh biết cá tính của cô, như cô cũng hiểu anh vậy. Vì thế, thấy cô thẳng thắn anh cũng không bất ngờ.

“Tại sao?”

Bởi vì... đó là Nha Nha của anh.

“Elena, em có từng nghĩ đến... Có lẽ lúc trước tình yêu của chúng ta, cũng không sâu đậm như chúng ta vẫn nghĩ!” Cho nên mới có thể chia tay dễ dàng như vậy.

“Không phải, đó là do Đào Tâm Nha phá hư!” Cô không thể đồng ý lời anh. Cô yêu anh, thậm chí chờ anh nhiều năm như vậy. Cô cứ nghĩ, bọn họ sẽ ở bên nhau.

Đào Tâm Nha đã mất rồi mà... Vài năm nay, bên người anh chỉ có một mình cô thôi mà... Vì sao anh lại đột nhiên thích cô gái phương đông xuất hiện bất ngờ kia? Elena không thể chấp nhận!

“Em sẽ không buông tay!”

Lúc trước đã lỡ buông tha, mới có thể mất đi anh. Lần này, cô sẽ không dễ dàng từ bỏ! Elena đứng dậy, kiên định nhìn Nguyên Duật Nhượng.

“Lần này, em sẽ không dễ dàng rời đi!” Dứt lời, cô xoay người rời khỏi nhà ăn.

Nguyên Duật Nhượng không ngăn cản, cũng không khuyên cô. Anh biết, lúc này Elena sẽ không nghe được gì.

Anh vẫn áy náy với Elena. Nhưng anh sẽ không nghĩ áy náy là tình yêu. Tình yêu của anh chỉ ột người. Lúc trước anh không biết anh đã yêu Nha Nha, lại phiền chán cô phản bội và làm ầm ĩ. Khi đó, bọn họ chỉ cần gặp mặt là cãi nhau. Anh hận không thể rời khỏi cô.

Đến khi cô thực sự đi rồi, anh mới giật mình nhận ra đã bỏ lỡ cái gì. Nhưng không còn kịp nữa. Nha Nha của anh sẽ không bao giờ trở lại. Anh đau khổ hai năm. Anh nghĩ, đó là trừng phạt sao? Trừng phạt năm năm kia anh coi thường và vô tình với cô. Nhưng đó là anh sai, vì sao lại cướp đi cô ấy?

Không có lúc nào anh không nhớ đến cô, nhớ đến mức thành hận. Anh cứ nghĩ mình sẽ đau suốt đời, lại không ngờ Nha Nha của anh đã quay lại rồi... Đó là cơ hội ông trời cho anh, lần này anh sẽ không thả cô ra, anh sẽ không lặp lại sai lầm nữa!

Nhớ đến Đào Tâm Nha, đôi mắt trầm ổn không khỏi mềm mại. Nguyên Duật Nhượng thấp giọng thì thầm, như một lời thề, “Nha Nha, trước kia người không buông tay là em. Mà bây giờ, anh không cho em buông ra đâu...”

Khăn quàng cổ có hương vị của Duật ca ca...

Đào Tâm Nha sờ khăn quàng trên cổ, cúi đầu vùi mũi vào, nghe thấy mùi hương tươi mát kia, là loại nước hoa Duật ca ca quen thuộc.

Rất nhớ hương vị này. Đào Tâm Nha cơ hồ tham luyện mà nghe, chớp mũi nhẹ nhàng cọ lên lớp lông mềm mại, có chút không muốn trả lại khăn quàng.

“Tâm Tâm, khăn quàng này ở đâu ra thế?” Nia thấy khăn quàng cổ màu xám đậm trên người Đào Tâm Nha, kiểu dáng này chắc chắn là đồ của con trai, hơn nữa... Ánh mắt cô trở nên mờ ám, khuỷu tay chọc chọc Đào Tâm Nha: “Tối qua cậu không về nhà ngủ, có xảy ra chuyện gì với Nguyên Duật Nhượng không?”

“Cậu đừng nói bậy!” Đào Tâm Nha trừng cô, vội nói: “Nguyên tiên sinh có bạn gái rồi!”

“Nguyên Duật Nhượng có bạn gái? Làm gì có! Báo lá cải đâu có nói gì?” Paparazzi thích nhất đào mót tin đồn từ quý tộc, nhất là loại danh môn quý công tử tốt nhất như Nguyên Duật Nhượng. Chuyện của anh ta ai cũng để ý đến.

“Anh ta thủ thân như ngọc lâu như vậy, vài năm nay hoàn toàn không có scandal nào cả. Ngay cả vị thư kí từng có ám muội với anh ta, cũng nghe nói hai người đơn thuần là bạn bè thôi.”

Đào Tâm Nha nháy mắt: “Bạn bè?” Sao lại như thế? Không phải Duật ca ca rất thích Elena sao?

“Đúng rồi! Nghe nói thư kí kia trước đây là bạn gái anh ta. Mặc dù đã chia tay, nhưng hai người vẫn là bạn bè.” Nia nhớ lại tin đồn đã nghe, đột nhiên nói: “Hơn nữa, tớ cảm thấy Nguyên Duật Nhượng nhất định là rất yêu người vợ đã chết của anh ta!”

“Hả?” Đào Tâm Nha sững sốt, cười nhìn Nia: “Làm gì có!” Duật ca ca hận cô còn không kịp đâu, làm sao có thể yêu cô.

“Sao cậu biết là không có?” Nia mất hứng lườm cô, “Cậu đâu có đọc báo lá cải, biết cái gì? Tớ nói cho cậu biết, mặc dù trên tạp chí nói, Nguyên Duật Nhượng không tự nguyện cưới người vợ đã chết kia, nhưng nếu thực sự không muốn, vợ chết rồi sao chưa tái hôn? Lại không có bạn gái?”

“Có lẽ là vì áy náy...”

Đào Tâm Nha lập tức bị Nia khinh thường hừ một tiếng, “Tâm Tâm, cậu chẳng hiểu đàn ông gì cả. Áy náy chẳng ảnh hưởng gì đến công năng nửa thân dưới của bọn họ!”

“Nia!” Đào Tâm Nha đỏ mặt, vội vàng nhìn bốn phía, sợ câu nói lớn gan của Nia bị người khác nghe thấy.

“Tớ nói thật đấy! Áy náy cái gì chứ! Cái thứ đó sẽ bị thời gian làm phai nhạt. Hơn nữa bên cạnh anh ta còn có một đại mỹ nhân như vậy, xung quanh còn có nhiều cô gái muốn leo lên giường anh ta. Trừ phi anh ta là gay, nếu không tại sao lại không động tâm?”

“Nhưng mà...”

Không cho Đào Tâm Nha cơ hội nói chuyện, Nia vuốt tóc cô, ánh mắt như nhìn con nít: “Chị dạy cho bé biết, nguyên nhân khiến một người đàn ông không động tâm với cảm dỗ xung quanh, chỉ có một mà thôi. Đó là trong lòng anh ta đã có ý chung nhân rồi!”

“Vậy sao cậu biết anh ta yêu người vợ đã chết?” Tuy không tin lời Nia, nhưng Đào Tâm Nha vẫn không nhịn được hỏi, tâm trạng khẩn trương vô cùng.

Nia nhún vai: “Đoán!”

Đó! Quả nhiên cô không nên nghe Nia hồ ngôn loạn ngữ.

Đào Tâm Nha cảm thấy mình thật ngu ngốc. Hơn nữa... cô đang chờ mong cái gì? Không phải đã quyết định buông tay rồi sao?

Từ hai năm trước, cô đã chết tâm rồi. Không phải của cô, vĩnh viễn cũng không thể là của cô. Cô đã chết một lần, sẽ không còn là Đào Tâm Nha ích kỉ lúc trước. Hiện tại, quan trọng nhất là đền bù, để Duật ca ca có được hạnh phúc của anh.

“Tâm Tâm!” Nia đột nhiên dùng khuỷu tay thọt cô.

“Gì thế?” Vừa bị đùa giỡn, Đào Tâm Nha còn đang tức giận.

“Cậu nhìn phía trước xem!” Nia chỉ chỉ.

“Cái gì thế...” Đào Tâm Nha ngẩng đầu nhìn về phía cổng trường, nhất thời câm nín.

Nguyên Duật Nhượng đứng trước cổng trường. Anh mặc áo lông màu kem, quần bò mà lam bao bọc lấy đôi chân thẳng dài, khoác một chiếc áo lông lớn màu xanh lục, dựa vào xe thể thao màu lam, cúi đầu nhìn đồng hồ, tồn tại quá mức chói mắt.

Một đồng nữ sinh tụ tập trước cổng, ánh mắt tò mò ái mộ. Các cô gái thì thầm, đổ mắt nhìn Nguyên Duật Nhượng, nhưng không ai dám đến gần. Không chỉ vì được dạy dỗ phải thực nữ dè dặt, cũng vì người đàn ông kia cho cảm giác lạnh lùng cùng tôn quý.

Đào Tâm Nha sững sờ nhìn anh, trái tim đập vội vàng. Anh... Sao anh lại xuất hiện ở đây?

“Không phải anh ta đến tìm cậu đấy chứ?” Nia cười trộm.

“Chắc không phải đâu...” Đào Tâm Nha phủ nhận, cầm lấy khăn quàng cổ, thế mới nghĩ đến, có lẽ là anh đến lấy khăn quàng?

Lúc này Nguyên Duật Nhượng vừa vắn ngẩng đầu, thấy cô bé đứng phía trước bất động.

Anh cất tài liệu đi, “Đào Tâm Nha!” Thanh âm không lớn không nhỏ, lại vừa đủ ọi người đều nghe thấy.

Ách... Trong nhất mắt, Đào Tâm Nha lại bị mọi người nhìn chăm chú, hoặc... là ghen tị.

“Thấy chưa, đã bảo đến tìm cậu rồi mà!” Nia đẩy cô, nhỏ giọng chế nhạo, “Tâm Tâm, có phải anh ta muốn theo đuổi cậu không?”

“Không có đâu, cậu đừng nói bậy!” Đào Tâm Nha tức giận trừng cô. Cô tự biết bản thân mình. Trước kia vẫn là một đại mỹ nữ kiều diễm động lòng người, Duật ca ca còn chưa từng động tâm, huống chi bây giờ cô chỉ là một tiểu quỷ phát dục bất lương, làm sao Duật ca ca thích được?

Hơn nữa, anh đã có Elena rồi...

Thấy cô còn đứng im tại chỗ, Nguyên Duật Nhượng nhíu mày, khuôn mặt anh tuần lạnh lùng: “Đào Tâm Nha, còn không mau lại đây!”

Đào Tâm Nha chỉ sợ vẻ mặt này của anh, không dám lè mề, vội vàng chạy tới cổng, khó hiểu nhìn anh: “Này... Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Khăn quàng cổ!” Anh đáp.

Quả nhiên! Đào Tâm Nha tự động chuẩn bị tháo khăn xuống.

“Đợi đã!” Nguyên Duật Nhượng tóm lấy tay cô, “Lên xe trước!”

“Hả?” Đào Tâm Nha mờ mịt chớp mắt, “Làm gì?”

Nguyên Duật Nhượng nhàn nhạt nhìn cô, đương nhiên nói: “Anh cho em mượn khăn quàng cổ, em không định mời anh ăn cơm để cảm tạ sao?”

Hử? Đào Tâm Nha kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng đã bị nhét vào trong xe. Đợi cô hoàn hồn, xe đã chuyển bánh.

“Mời anh ăn cơm?” Cô kinh hoảng trừng anh, “Anh muốn ăn gì? Nói cho anh biết, đắt tiền quá tôi không mời được đâu!” Hiện tại cô là học sinh nghèo.

“Em có bao nhiêu tiền ở đó?” Nguyên Duật Nhượng lặng lẽ cười, cảm thấy bộ dáng của cô thực đáng yêu, nhưng khuôn mặt anh tuần vẫn lãnh khốc như cũ.

“Một trăm đồng!” Đó vẫn là tiền sinh hoạt tháng này của cô.

Nguyên Duật Nhượng cũng biết hàng tháng cô chi tiêu tiết kiệm cỡ nào, bình thường không quá một trăm. Đó không phải là tiểu công chúa thường đi nhà hàng cao cấp, rảnh rỗi không có việc gì làm thì đi xem nhạc kịch, nghe opera, dạo plaza mà anh biết.

Với cuộc sống nghèo khó của cô, không phải là Nguyên Duật Nhượng không đau lòng. Nhưng anh biết cô không thấy khổ, thậm chí có thể nói là vui vẻ. Cô thực sự trưởng thành rất nhiều.

“Vậy đi ăn cái này đi!” Nguyên Duật Nhượng dừng xe trước cửa tiệm thức ăn nhanh.

Đào Tâm Nha nhìn cửa hàng thức ăn nhanh, mặt méo xẹo theo anh xuống xe, vào cửa.

“Ách... Anh cứ gọi món anh thích là được rồi!” Mấy thứ trong tiệm thức ăn nhanh cũng không rẻ với người nghèo như cô.

Nguyên Duật Nhượng không nhìn cô, gọi người phục vụ tới: “Tiểu thư, hai bánh hamburger thịt bò, hai phần khoai tây chiên giòn, hai ly coca và một phần gà rán, mang ra ngoài!”

“Đợi đã!” Đào Tâm Nha vội vàng gọi anh, mỗi khi anh đọc một món, tim cô lại nhảy lên một cái, “Sao anh gọi nhiều thế?”

Hu hu... tiền sinh hoạt tháng này của cô...

Thấy cô lo lắng, trong mắt Nguyên Duật Nhượng hiện lên ý cười, cầm lấy ví tiền cô, lấy ra 10 đồng, “Này, đây là phần của em, còn lại anh mời em!” Sau đó lấy ví da của mình ra trả tiền.

Đào Tâm Nha sững sờ nhìn anh. Không hiểu tình hình hiện tại là như thế nào. Không phải cô trả tiền sao? Sao lại biến thành anh trả tiền?

Lúc cô còn đang sững sờ nghi hoặc, người phục vụ đã cấp tốc chuẩn bị xong đồ ăn cho bọn họ. Nguyên Duật Nhượng cầm lấy túi giấy, “Đi thôi!” Sau đó nhanh chóng đi ra ngoài cửa. Đào Tâm Nha ngơ ngác theo sau.

Lên xe, Nguyên Duật Nhượng đặt đồ ăn ở ghế sau, lấy ra một phần khoai tây chiên và coca đưa cho cô, “Đói thì ăn trước đi!”

Đào Tâm Nha nhận khoai tây, không hiểu nhìn anh, “Không phải anh muốn tôi mời sao?”

Nguyên Duật Nhượng lái xe, nhàn nhạt nói: “Anh không bắt nạt người nghèo!”

‘Người nghèo’ dành phải ngậm miệng, yên lặng ăn khoai tây. Ăn mấy cây xong, lại cảm thấy không đúng, “Anh định đưa tôi đi đâu?”

Nguyên Duật Nhượng bật cười: “Em không biết là bây giờ hỏi thì quá muộn rồi sao? Mất cảnh giác như vậy, không sợ anh bán em đi à?”

Đào Tâm Nha không chút nghĩ ngợi đáp: “Anh sẽ không làm vậy đâu!” Trong giọng nói là tuyệt đối tín nhiệm.

Trái tim Nguyên Duật Nhượng không khỏi mềm mại. Cho dù lúc trước anh đối xử với cô lạnh lùng như vậy, nhưng sự tín nhiệm của cô dành cho anh chưa từng thay đổi.

Nói xong, Đào Tâm Nha cũng cảm thấy mình nói thể hơi quá thân thiết, cô gượng gạo giải thích: “Anh có tiền như vậy, bán tôi đi làm gì?”

Nguyên Duật Nhượng cười, dịu dàng nói: “Yên tâm, anh không nỡ bán em đi đâu.”

Thanh âm của anh thực nhẹ, nhưng Đào Tâm Nha vẫn nghe thấy. Cô ngạc nhiên nhìn anh, hồi lâu mới hoảng loạn cúi đầu, cười ha ha: “A, tiên sinh, anh thực biết đùa.”

“Đừng gọi anh là tiên sinh, em có thể gọi anh là A Nhượng, hoặc là... Duật ca ca.”

Khoai tây rơi xuống, cô ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh.

Anh lại không phát hiện, khóe môi hơi cong, ngữ khí trầm ổn tự nhiên. “Nha Nha vẫn đều gọi anh là Duật ca ca. Tên các em giống nhau, mỗi lần nhìn em anh cũng nhớ đến cô ấy. Dù sao, em và Nha Nha là bạn tốt, anh không để ý em cũng gọi Duật ca ca như cô ấy đâu!”

Hóa ra... hóa ra là vậy... Trái tim đập nhanh của Đào Tâm Nha rốt cục bình tĩnh. Lúc này, cô mới nhận ra tay mình đang run lên, cô vội vàng cầm lấy nó.

“Sao thế?” Nguyên Duật Nhượng mới nhận ra cô khác thường, “Khoai tây đồ hết rồi!”

“Lúc này... tay trơn...” Thanh âm Đào Tâm Nha vẫn còn run run, cô cúi đầu nhặt khoai tây, “Thực xin lỗi, làm bẩn xe anh rồi.”

“Không sao đâu!” Đôi mắt hổ phách xẹt qua chút ánh sáng u ám, “Đến rồi!”

Đào Tâm Nha mới phát hiện ra anh lại chở cô đến công viên rừng rậm. Màn đêm mênh mông bát ngát, bầu trời đầy sao vây quanh bọn họ. Bầu trời đen bị ánh sao nhuộm đậm, sáng lên rực rỡ. Từng hạt một như kim cương lóe lên ánh vào đồng tử, lấp lánh như sao mai.

Trước kia, cô thường cùng Duật ca ca đến đây xem sao, còn có thể mang thức ăn nhanh tới. Vừa ngắm sao, vừa ăn hamburger gà rán.

“Cho em hamburger.” Nguyên Duật Nhượng đưa cho cô một cái.

Đào Tâm Nha không nhận lấy. Cô có suy nghĩ chậm chạp, cũng phát hiện không ổn lắm, “Vì sao... Anh lại đưa em đến đây?”

Câu hỏi của cô khiến anh nở nụ cười. Nụ cười ấy tuần mỹ lại mê người, mang theo chút trêu đùa cùng dụ dỗ. Đột nhiên anh nghiêng người đến gần cô: “Làm sao? Em không thấy gì à?” Anh nhẹ nhàng hỏi, ngón tay khẽ chạm vào mặt cô, thực yêu thích cảm xúc mềm mại này.

“Tâm Nha!” Thanh âm trầm thấp kêu gọi tên cô. Đào Tâm Nha run lên, muốn rời khỏi cái đụng chạm của anh, lại nhận ra thân thể mình sớm cứng ngắc vì sợ hãi.

“Em không biết sao?” Anh thì thầm, đôi mắt hổ phách chân thành chăm chú nhìn cô, như muốn hút cô vào trong đó, “Hành động của anh rõ ràng như vậy, em còn chưa nhận ra sao?”

Đôi môi Đào Tâm Nha run lên.

“Em không biết...” Anh tạm dừng, ngón cái khiêu khích mơn trớn cánh môi, mặt gần sát tai cô, “Anh đang theo đuổi em sao?”

Cái gì? Cái gì cơ?

Đào Tâm Nha há hốc mồm, đáp án như tưởng tượng làm cô hoàn toàn bị dọa đến.

Nguyên Duật Nhượng thấy bộ dáng lúc này của cô liền nở nụ cười, thanh âm trầm thấp dễ nghe tràn ra làn môi mỏng, mở hai tay ôm lấy eo cô, cương chịu nói: “Bé ngọt trì độn, há miệng lớn như vậy, là muốn dụ dỗ anh sao?”

Hả? Dụ dỗ cái gì? Đào Tâm Nha vẫn sững sờ.

Mà Nguyên Duật Dượng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Vậy thì... Anh không khách khí đâu!” Nói xong, không chờ cô đáp lại, bàn tay ôm lấy gáy cô, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô.

7. Chương 7

Warning: Chương này có cảnh miêu tả quan hệ thể xác giữa hai nhân vật chính. Hãy suy nghĩ kỹ trước khi đọc

*

Một ngàn ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Hôm nay, mình hai mươi bốn tuổi. Chắp tay lại, mỉm cười nhắm mắt, mình lặng lẽ cầu nguyện.

Nguyện vọng thứ nhất, hy vọng cha mẹ nuôi thật khỏe mạnh, vĩnh viễn hạnh phúc ân ái.

Nguyện vọng thứ hai, hy vọng Duật ca ca sống tốt, có thể tìm một người vợ tốt chăm sóc mình.

Nguyện vọng cuối cùng, hy vọng rằng... mình sẽ không lại yêu anh nữa.

.

.

Đó là nụ hôn của người đàn ông dành cho phụ nữ.

Đầu lưỡi người đàn ông xâm chiếm cái miệng nhỏ ngày một sâu, không cho cô cơ hội thoát ra mà cắn cắn, khéo léo đảo qua đảo lại lưỡi. Bàn tay ôm chặt lấy cô, hơi thở đàn ông nóng rực bức ép cô, làm cho cô không thở nổi, mà cũng không thể cự tuyệt.

Đào Tâm Nha chỉ có thể yếu đuối thần phục, bàn tay nhỏ bé không tự chủ mà tóm lấy quần áo của anh, hơi thở gấp gáp, thân thể mềm nhũn dán chặt vào ngực anh, cái miệng nhỏ nhắn bị anh hôn đến nỗi gần như tê dại.

Thiếu nữ mềm mại cùng ngọt ngào lập tức khiến gợi lên trong anh dự vọng muốn nhúng chìm. Hơn nữa, tiếng ‘ưm’ lí nhí phát ra trong lúc lơ đãng thật giống như một con mèo nhỏ điềm điềm đáng yêu, thế nên lại càng làm cho người ta muốn hung hăng khi dễ cô.

Nguyên Duật Nhượng không muốn đè nén dự vọng trong lòng nữa. Anh khao khát cô đã lâu. Một khắc kia anh đã biết Nha Nha chính là của mình, anh liền đem cô ôm chặt vào lồng ngực, chứng minh đây không phải là mình đang mơ, rồi quán quýt hôn càng lúc càng kịch liệt, gần như muốn nuốt gọn cô.

Đào Tâm Nha cắn bản không thể phản kháng. Ngay từ thời điểm bị ép hôn, cô liền lâm vào kinh ngạc. Rồi trong khi hôn, bị sự thành thực của anh cuốn lấy nên đã liên tiếp bại lui. Cô chỉ có thể gắng gượng hít thở, tránh cho bản thân bị mê muội.

Nhưng cô không biết rằng, cách ứng phó thân mật như vậy đã chạm vào ngọn lửa trong lòng anh. Anh mạnh mẽ nút lấy đầu lưỡi của cô, không cho cự tuyệt mà chiếm đoạt tất cả. Thiếu nữ ngây ngô, non nớt thân thể khẽ run rẩy, cắn bản không thể chống cự.

Nguyên Duật Nhượng đem thiếu nữ kéo vào trong lòng, đặt cô ngồi lên trên đầu gối, gần sát với thân thể, để anh có thể ngửi được mùi hương thơm ngát ở trên người cô. Mùi thơm thuần khiết như vậy làm cho người ta muốn phá hư, tiêm nhiễm vào hương vị nam nhân.

Anh khẽ cắn cái miệng nhỏ nhắn đến sưng tấy, bàn tay to lớn xuống phía dưới áo lông, từ từ thăm dò lên bên trên, rồi nắm giữ bộ ngực sữa được ngăn cách bằng một lớp áo ngực.

Bộ ngực của cô rất nhỏ nhắn, phong doanh (*) mềm mại vừa vặn để đàn ông có thể nắm giữ bằng một tay. Nguyên Duật Nhượng thích loại cảm giác như vậy, đặc biệt là da thịt của cô còn trắng bóng như sữa, chỉ cần dùng một chút lực thì sẽ để lại dấu tích.

Lần trước giúp cô thay đồ ngủ thì anh đã vuốt ve những nơi thơm tho mềm mịn trên người cô. Đúng...! Ngày đó, chính anh đã lập kế cho cô uống say. Giúp cô thay áo ngủ không phải nữ giúp việc, mà là anh.

Khi đó anh đã xác định, anh muốn khắp nơi trên thân thể của cô có dấu vết của mình. Anh sẽ không để cho cô rời đi nữa. Sự tồn tại của cô tuyệt đối không phải là một hồi mộng tưởng xa vời đối với anh.

Phát hiện ngực của mình bị đụng chạm, Đào Tâm Nha liền giật mình, có chút thanh tỉnh trong cơn mê loạn. Cô tóm lấy cánh tay anh: “Đừng...!”

“Xuýt! Đừng sợ.” Anh hôn cô, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Anh sẽ không làm thương tổn em đâu!”

Nói xong, đầu lưỡi lại quán lấy lưỡi cô, từ từ thăm dò vào cái miệng nhỏ rồi khẽ tăng thêm lực đạo liếm láp, luồn lách trong đó, không cho cô cơ hội nào để kháng cự.

Khi đang dụ hoặc hôn môi, thấy bàn tay của cô khẽ buông lỏng, Nguyên Duật Nhượng liền thừa cơ hướng lên trên, lột ngay cái áo ngực của cô ra, bàn tay ấm áp trực tiếp nắm lấy khuôn ngực mềm mại, xinh xắn.

Anh nhào nắn nhũ thịt non mịn, ngón tay cái vân vê xung quanh hồng mai (*), cọ xát từng điểm từng điểm một, mãi cho đến khi hồng mai nhô lên. Hai ngón tay của anh kẹp lấy nó rồi day nhẹ, bàn tay không quên giầy vò những vùng xung quanh, tỏ ra hết sức yêu thích làn da thịt mềm mại ở dưới tay.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, bởi anh còn muốn thưởng thức toàn bộ thân thể cô.

Buồng cái miệng nhỏ nhắn có vài sợi chỉ bạc vương ở trên môi, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương đang ửng đỏ, con ngươi thanh khiết ẩn ẩn sương mờ khiến cô có một loại quyền rũ không nói nên lời. Đôi mắt màu hổ phách của anh đã chuyển thành đen thẫm, mơ hồ toát ra ánh lửa.

Anh kéo áo lông của cô lên, do trong xe có máy sưởi nên anh không lo cô sẽ bị lạnh. Nhìn bộ ngực mềm mại, anh liền cúi đầu ngậm lấy bên trái.

Đầu lưỡi liếm nhũ thịt trắng như tuyết, thỉnh thoảng anh khẽ cắn một cái, liền nghe thấy cô phát ra tiếng rên nhẹ như đang làm nũng, khiến anh càng đắc chí trên ghẹo.

Anh ngậm lấy hồng mai, đầu lưỡi tà ác gầy nhẹ lên đỉnh, hàm răng khẽ cắn, rồi lại dùng lực mút chùn chụt.

Cả hai vú đều được anh dùng phương thức đối đãi giống nhau, bầu vú in lại dấu hôn và dấu răng màu đỏ, còn phần đầu vú sau khi bị anh thỏa sức du ngoạn thì càng tươi đẹp như hoa, thắm đầy dâm mỹ.

Đào Tâm Nha cắn chặt môi, nhưng cũng không ngăn được tiếng rên rỉ. Cô biết là mình nên đẩy anh ra, nhưng cả người cô lại mềm nhũn, không còn chút khí lực nào.

Cô hoàn toàn cảm nhận được đầu lưỡi ấm nóng của anh, một loại cảm giác nói không nên lời từ dưới hạ phúc lan tỏa khắp toàn thân, làm cho cô sợ hãi bất an.

Bàn tay của anh đưa dần xuống, nhẹ nhàng sờ mó cái quần lót ôm sát cặp đùi quyền rũ của cô. Chỉ có điều, anh không thích cái cảm giác tiếp xúc qua lớp vải này, bàn tay bên kéo mạnh một cái, theo đó, chiếc quần lót mỏng manh gần như bị anh xé rách.

“A! Làm sao anh.... Ồi!”

Cái miệng nhỏ nhắn lại bị ngăn chặn. Anh lấy phương thức như lúc trước để dụ dỗ cô trước khi cô kịp phản kháng, thân thể đang căng thẳng một lần nữa lại trở nên mềm mại, mà bàn tay của anh thì vẫn tiếp tục men theo bắp đùi, vuốt dần lên trên, rồi bao phủ lấy hoa khẩu mỹ lệ.

Luồn qua lớp quần lót mỏng manh, đầu ngón tay liền đụng chạm đến nơi thâm sơn cùng cốc của cô.

Hoa khẩu nhạy cảm sớm đã động tình, quần lót thấm đẫm nước.

Phát hiện này làm cho Nguyên Duật Nhượng vô cùng thích thú, bàn tay anh từ từ thâm nhập vào trong quần lót, xoa nhẹ nhúm lông tơ đã được cắt tỉa gọn gàng. Anh không ngừng dùng ngón tay mơn trớn nơi cửa động ẩm ướt, dùng sức cọ xát hai cánh hoa mềm.

“Ư...ư...!” Đào Tâm Nha đưa hai tay túm chặt vào quần áo của anh, ngượng ngùng khép chân lại. Nhưng cô không hề biết, làm như vậy chỉ càng làm cho anh kích thích hơn.

Anh không ngừng dùng tay miết hai cánh hoa, đôi lúc lại vuốt dọc hai bên mép động nộn thịt đó, đầu ngón tay nhiều lần như vô tình cọ vào hạt châu làm cho cô thở gấp liên tục.

Ngón tay anh cũng không có thừa sức tiến vào mà chỉ vuốt nhẹ hai mép hoa đó, khi thì miết nhẹ khi thì cọ xát mạnh, đôi lúc mạnh bạo vo vê hạt châu, đôi lúc lại nhẹ nhàng mơn trớn động khẩu... Không cho cô được thỏa mãn triệt để nhưng lại vừa đủ để cô cảm thấy sự sung sướng của tình dục.

Thân thể non nớt của cô làm sao chịu đựng nổi sự kích thích của anh? Hạt châu đỏ tươi đang được ngón tay anh trên ghẹo nhất thời trở nên cương cứng, cả người Đào Tâm Nha cũng theo đó mà run rẩy, một dòng nước chảy ra cửa động, làm cho trong xe tràn ngập một mùi hương mị hoặc.

Lần đầu được hưởng thụ cảm giác cao trào khiến trong lòng Đào Tâm Nha tràn ngập dư vị còn đọng lại. Cô mệt mỏi thả lỏng thân thể, đôi má động tình kiều diễm, khóe mắt ướt át, như vẫn còn đó cảm giác kích thích vừa rồi.

“Có sao không?” Nguyên Duật Nhượng nhẹ lau nước mắt rơi xuống của cô, giọng nói khàn khàn gợi cảm.

Đào Tâm Nha cuối cùng cũng bình tĩnh lại, phát hiện áo lông mình bị đổ lên bầu vú phía trên, mà cô ngồi ở trên người anh, đôi tay nhỏ bé còn nắm chặt quần áo của anh, nhớ lại chuyện vừa xảy ra... Trời đất, tay anh đang ở trong váy cô.

Cô mặt đỏ tai hồng hệt, nhanh chóng kéo áo lông lại, vội vàng rời khỏi đùi của anh, nhưng thân thể của cô vẫn vì cao trào vừa xong mà mềm oặt, càng cố lại càng hoảng.

“Đừng nhúc nhích.” Nguyên Duật Nhượng ôm chặt eo cô, khế cắn lỗ tai cô. “Em còn động đây, tôi coi như em muốn tôi tiếp tục.”

Đào Tâm Nha cứng đờ, cô ngu ngốc đến mấy cũng cảm nhận được lửa nóng đang ở dưới mình. Điều này làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, nhưng cũng không dám lại nhúc nhích, chỉ sợ kích thích anh.

“Anh, tay anh...” Tay anh vẫn ở trong váy không chịu buông ra.

“Yên tâm, tôi sẽ không làm gì em.” Lời tuy nói như vậy, nhưng bàn tay ở giữa lưng lại di chuyển trong áo lông, rồi phủ lên cái bụng mềm mại.

Đào Tâm Nha kích động tóm lấy tay anh. Bụng của cô có chút thịt đấy! Không phải, đây không phải trọng điểm... Mắt tròn hơi giận, càng giống vẻ thẹn thùng, như con thỏ nhỏ bị bắt nạt, đáng thương nhìn anh.

Nhưng cô lại không biết như vậy chính là làm cho người ta càng muốn có được cô, khi dễ cô.

Nguyên Duật Nhượng âm thầm hít sâu, cố gắng áp chế dục hoả đang dâng trào, rút tay ra khỏi váy ngắn, lấy mấy tờ giấy ăn giúp cô lau mặt.

“Làm sao giờ? Quần lót của em đã ẩm ướt hết rồi, còn muốn mặc không?” Anh sờ bị thoát đến đại chân, nhìn quần lót dàu tấy. Vừa mới mặt dịch từ cô trào ra hơn một nửa đều dính ở chiếc quần này.

Đào Tâm Nha đỏ bừng mặt, nhanh chóng mặc lại quần. Tuy rằng vải dẹt ẩm ướt mặc vào sẽ không thoải mái, nhưng có còn hơn không. Lại nhớ tới nguyên nhân khiến chiếc quần bị như thế này, cô cảm thấy nhục nhã không dám ngẩng đầu.

Trời ạ! Tại sao chuyện lại thành ra thế này... Duật ca ca sao có thể làm loại chuyện này với cô?

“Anh, anh sao lại...” Cô cắn môi, định trách cứ anh, nhưng lại nghĩ đến mình cũng không hề phản kháng, thậm chí còn đạt cao trào trên tay anh, liền lo lắng vô cùng. “Anh, anh đã có bạn gái.....”

Nguyên Duật Nhượng nhướn mày, “Ai nói với em tôi có bạn gái?” Anh hỏi, bàn tay khế vuốt trên cặp đùi trắng nõn, leggings bị anh xé bỏ không thể cứu vãn được.

“Em ám chỉ Elena?” Anh đoán, thấy cô không phủ nhận, anh nhếch môi, đầu lưỡi khế liếm lỗ tai nhỏ.

Cảm giác ngứa ngứa làm cho Đào Tâm Nha không nhịn được run người.

“Ai nói với em Elena là bạn gái tôi? Elena là thư ký của tôi, cũng chính là bạn bè của tôi.”

Đào Tâm Nha không hiểu ý của anh, không phải anh thích Elena sao?

Nguyên Duật Nhượng dùng tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn. Anh nhìn cô, nghiêm túc nói với cô: “Tôi cùng Elena chia tay xong cũng chỉ là bạn bè, không có gì mờ ám. Cô ta chưa từng là bạn gái tôi.”

Trong năm năm kia, anh cùng Elena cùng vào cùng ra, nhưng đó là vì công việc. Elena là thư ký của anh, đương nhiên phải đi theo anh. Anh biết trên truyền thông, tạp chí viết gì nói gì, nhưng đối với mấy việc nhàm chán này anh không có hứng thú, hơn nữa khi đó anh cũng không cảm thấy nên giải thích gì với cô.

Dù sao lúc ấy, anh vô cùng cảm hận cuộc hôn nhân kia.

Mà bây giờ anh lại hối hận. Nếu khi đó anh đối xử tốt với cô là được rồi, anh sẽ không mất đi cô. Còn giờ, cho dù cô đã trở lại, nhưng trong lòng vẫn cho rằng anh yêu Elena, thậm chí còn muốn tác thành cho anh cùng Elena.

Cô của ngày xưa đâu? Thực sự bây giờ không cần anh nữa sao?

Nếu không phải cô cho rằng anh vẫn áy náy với cô, có phải cô sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh? Tựa như hai năm nay, cô tách biệt cuộc sống có anh mà đi tiếp. Không còn giàu có, vất vả tiết kiệm sống qua ngày, nhưng lại rất vui vẻ, như là đối với tất cả những gì trong quá khứ đều không còn gì để lưu luyến, cũng không hề lưu luyến anh.

Nghĩ vậy, ánh mắt anh tối sầm lại, anh đột nhiên phần nộ hôn cô. Nụ hôn thô bạo làm cho cô không kịp phản ứng, miệng lưỡi bị dùng sức cắn nuốt. Cô nhẹ giọng nức nở, lại bị anh chặn lại, cuối cùng chỉ có thể vô lực yếu đuối ở trong lòng anh, mặc anh hôn.

Hồi lâu, anh mới buông cô ra, mà cô đã sớm bị hôn đến toàn thân như nhũn ra, không cảm nhận được chút lực nài trên người.

“Buổi sáng ngày kia tôi sang đón em.”

Đào Tâm Nha kinh ngạc, hô hấp vẫn chưa ổn định. Cô sợ hãi nhìn anh, không biết tại sao, chỉ cảm thấy dường như anh đang tức giận. “Làm... Để làm gì?”

“Tối nhà tôi trang trí cây thông Noel, tiện thể đón Giáng Sinh.” Từ khi cô rời đi, hàng năm tới lễ Giáng sinh, cây thông Noel kia không được bày biện gì, bởi không có người động vào nó, vì nó mà treo những vật trang trí xinh xinh lên trên cây.

Đào Tâm Nha im lặng. Nghĩ đến lễ giáng sinh trước kia, cây thông Noel luôn do cô phụ trách. Cô sẽ treo lên ấy những đồ trang trí lấp lánh màu sắc, làm cho cây thông Noel lấp lánh toả sáng. Ở phía dưới sẽ là những hộp quà, túi kẹo được đóng gói. Trên giấy bọc sẽ viết tên những người giúp việc trong nhà, mà mà quà của người cô yêu nhất, ở trên bàn cơm cô sẽ tự tay tặng.

Rõ ràng là quá khứ đẹp đã xa vời, nhưng lại có cảm giác như mới ngày hôm qua...

Đào Tâm Nha yên lặng gục đầu xuống, không dám nhìn anh. “Không được, ngày đó trường có tiệc Noel vào buổi tối.” Kỳ thực cô chẳng có hứng thú gì với bữa tiệc này, năm trước chỉ do bị Nia kéo đi.

Thật ra, cô không muốn cùng anh thân thiết quá mức. Chuyện phát sinh hôm nay đã như là chệch khỏi đường ray, anh còn nói Elena không phải bạn gái anh... Đào Tâm Nha cảm thấy trong lòng vô cùng rối loạn.

“Thật à? Vậy cũng được!” Nguyên Duật Nhượng cũng không miễn cưỡng, nhưng vẫn thở dài. “Mẹ tôi nhất định sẽ thất vọng. Bà rất quý cô. Từ khi Nha Nha rời đi đời này, lễ Noel nhà tôi rất hiu quạnh. Tôi nghĩ có sự xuất hiện của em, mẹ nhất định sẽ vui vẻ.”

Lời nói này làm cho Đào Tâm Nha áy náy vô cùng. “Được... Ngày kia anh đến nhà đón tôi đi!”

“Được?” Nguyên Duật Nhượng kinh ngạc. “Không phải em muốn đi tiệc Noel sao?”

“Không có gì, đối với bữa tiệc đó tôi không có hứng.”

Nguyên Duật Nhượng nhếch khóe môi, che giấu tươi cười chiến thắng, hôn đôi môi non mềm, hôn má. “Ngày mai tôi có việc, không đến trường tìm em được. Nếu có người hỏi em, phải nói là có bạn trai rồi, nghe chưa?” Anh biết rõ ở Scott Will cô có được hoan nghênh như thế nào. Chắc chắn có một đồng thẳng nhóc muốn làm bạn trai đêm vũ hội Noel của cô.

“Bạn trai?” Đào Tâm Nha kinh ngạc ngẩng đầu, bạn trai của cô từ đâu ra vậy?

Mà Nguyên Duật Nhượng không để ý giải trừ nghi hoặc của cô. “Tôi nói muốn theo đuổi em, sờ cũng đã sờ, mà em lại không hề cự tuyệt, điều này chẳng phải tỏ ý em đã đồng ý với tôi hay sao?”

“A?” Đào Tâm Nha sửng sốt.

“Nói sau, tôi cũng đã giải thích, tôi và Elena chỉ là bạn.” Anh cười, rất dịu dàng vuốt sợi tóc vương trên má cô. “Cô bé ngốc, tôi đã có bạn gái, tại sao lại còn muốn theo đuổi em? Chẳng nhẽ tôi lại là cái loại đàn ông này sao?”

Ánh mắt anh nhìn cô rất yêu chiều, nhưng Đào Tâm Nha lại có thể cảm nhận được một tia nguy hiểm, cô lắc đầu theo bản năng.

Nguyên Duật Nhượng vừa lòng mỉm cười, hôn cái miệng nhỏ nhắn một cái, “Cô bé ngoan, bây giờ hiểu lắm đã được sáng tỏ, có lẽ em nên yên tâm thôi? Sáng ngày kia ra đứng trước cửa chờ tôi, nhớ chưa?”

Đào Tâm Nha ngoan ngoãn gật đầu, mà của cô nhu thuận rước lấy nam nhân vài hạ trác hôn, cô bị hôn đến mơ mơ màng màng, căn bản không kịp nhìn ra người đàn ông này chỉ tốt ở vẻ bề ngoài.

Tình huống này là sao đây? Đào Tâm Nha toàn bộ mờ mịt.

Chờ đến khi Đào Tâm Nha tỉnh táo lại, cô đã thành bạn gái Nguyên Duật Nhượng. Không đến một ngày, toàn bộ Scott Will truyền nhau tin ấy, ồn ào huyền ảo.

Đào Tâm Nha không biết tin tức này lấy từ đâu ra, cô bất ngờ trở thành nữ nhân vật chính, các thiên kim trong trường đều nghiêng răng oán hận, mà các nam sinh cõi lòng tan nát.

Cô gái Phương Đông của bọn họ bị đoạt đi rồi, tuy rằng đối phương là người đàn ông già kia, nhưng điều kiện của hắn ta thật tốt quá. Không bàn đến gia thế tôn quý, chỉ có vẻ tuấn mỹ quý khí kia cũng đã khiến bọn họ thua. Sau đó, theo trường học truyền đến giới thượng lưu, cuối cùng ngay cả mấy tạp chí lá cải cũng đã biết chuyện.

*

“Không sao chứ?” Nguyên Duật Nhượng nhẹ lau nước mắt cho cô, giọng nói khàn khàn gợi cảm. Đào Tâm Nha cuối cùng cũng bình tĩnh lại, áo lông bị vén lên trên bộ ngực sữa, mà cô còn ngồi trên người anh, đôi tay nhỏ bé còn nắm chặt quần áo của anh, nhớ lại chuyện vừa xảy ra... Trời đất! Tay anh còn đang đặt trong váy cô.

Cô đỏ bừng mặt, nhanh chóng kéo áo lông xuống, vội vàng rời khỏi đùi anh. Nhưng thân thể cô vẫn mềm oặt vì vừa cao trào, càng cố lại càng luống cuống.

“Đừng nhúc nhích.” Nguyên Duật Nhượng ôm chặt eo cô, khẽ cắn lỗ tai cô. “Em còn động đây, anh sẽ nghĩ rằng em muốn tiếp tục đây.”

Đào Tâm Nha cứng đờ, cô có ngốc đến mấy cũng cảm nhận được ngọn lửa nóng rực bên dưới. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng đỏ, không dám nhúc nhích nữa, chỉ sợ kích thích anh.

“Anh, tay anh...” Tay anh vẫn ở trong váy không chịu buông ra.

“Yên tâm, anh sẽ không làm gì em.” Lời tuy nói như vậy, nhưng bàn tay ở giữa lưng lại di chuyển trong áo lông, rồi đặt lên vùng bụng mềm mại.

Đào Tâm Nha kích động tóm lấy tay anh. Bụng cô hơi bị dư mỡ! À không, cái đó không quan trọng... Đôi mắt hơi giận dữ, càng giống thẹn thùng, như con thỏ nhỏ bị bắt nạt, đáng thương nhìn anh.

Nhưng cô lại không biết càng như vậy lại càng làm cho người ta muốn có được cô, ăn hiếp cô.

Nguyên Duật Nhượng âm thầm hít sâu, cố gắng áp chế dục hoả đang dâng trào, rút tay ra khỏi váy ngắn, lấy mấy tờ giấy ăn lau mặt giúp cô.

“Làm sao giờ? Quần lót của em đã ẩm ướt hết rồi, còn muốn mặc không?” Anh nhìn chiếc quần lót dàu tây bị tuột đến đùi. Lúc này, hơn một nửa mặt dịch của cô đều bị dính vào nó.

Mặt Đào Tâm Nha đỏ rực, nhanh chóng mặc lại quần. Tuy rằng vải ẩm ướt mặc vào không thoải mái, nhưng có còn hơn không. Lại nhớ tới nguyên nhân khiến chiếc quần bị như thế này, cô cảm thấy nhục nhã không dám ngẩng đầu.

Trời ạ! Tại sao chuyện lại thành ra thế này... Duật ca ca sao có thể làm chuyện này với cô?

“Anh, anh sao lại...” Cô cắn môi, định trách cứ anh, nhưng lại nghĩ đến mình cũng không hề phản kháng, thậm chí còn đạt cao trào trên tay anh, liền lo lắng vô cùng. “Anh, anh đã có bạn gái...”

Nguyên Duật Nhượng nhướn mày, “Ai nói với em anh có bạn gái?” Anh hỏi, bàn tay khẽ vuốt trên cặp đùi trắng nõn, chiếc quần bị anh xé nát đã không thể quay lại.

“Em ám chỉ Elena?” Anh đoán, thấy cô không phủ nhận, anh nhếch môi, đầu lưỡi khẽ liếm lỗ tai nhỏ.

Cảm giác ngứa ngứa làm cho Đào Tâm Nha không nhịn được run người.

“Ai nói với em Elena là bạn gái anh? Elena là thư ký của anh, cũng chỉ là bạn thôi.”

Đào Tâm Nha không hiểu ý của anh, không phải anh thích Elena sao?

Nguyên Duật Nhượng dùng tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn. Anh nhìn cô, nghiêm túc nói với cô: “Anh cùng Elena chia tay xong cũng chỉ là bạn bè, không có gì mờ ám. Cô ta chưa từng là bạn gái anh.”

Trong năm năm kia, anh cùng Elena cùng vào cùng ra, nhưng đó là vì công việc. Elena là thư ký của anh, đương nhiên phải đi theo anh. Anh biết trên truyền thông, tạp chí viết gì nói gì, nhưng đối với mấy việc nhảm chán này anh không có hứng thú, hơn nữa khi đó anh cũng không cảm thấy nên giải thích gì với cô.

Dù sao lúc ấy, anh vô cùng cảm hận cuộc hôn nhân kia.

Mà bây giờ anh lại hối hận. Nếu khi đó anh đối xử tốt với cô, anh sẽ không mất đi cô. Còn giờ, cho dù cô đã trở lại, nhưng trong lòng vẫn cho rằng anh yêu Elena, thậm chí còn muốn tác thành cho anh cùng Elena.

Cô của ngày xưa đâu? Thực sự bây giờ không cần anh nữa sao?

Nếu không phải cô cho rằng anh vẫn áy náy với cô, có phải cô sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh? Tựa như hai năm nay, cô tách biệt cuộc sống có anh mà đi tiếp. Không còn giàu có, vất vả tiết kiệm sống qua ngày, nhưng lại rất vui vẻ, như thể không hề lưu luyến quá khứ, cũng không hề lưu luyến anh.

Nghĩ vậy, ánh mắt anh tối sầm lại, anh đột nhiên phần nộ hôn cô. Nụ hôn thô bạo làm cho cô không kịp phản ứng, miệng lưỡi bị dùng sức cắn nuốt. Cô nhẹ giọng nức nở, lại bị anh chặn lại, cuối cùng chỉ có thể vô lực yếu đuối ở trong lòng anh, mặc anh hôn.

Hồi lâu, anh mới buông cô ra, mà cô đã sớm bị hôn đến toàn thân như nhũn ra, không cảm nhận được chút lực nài trên người.

“Buổi sáng ngày kia anh sang đón em.”

Đào Tâm Nha kinh ngạc, hô hấp vẫn chưa ổn định. Cô sợ hãi nhìn anh, không biết tại sao, chỉ cảm thấy dường như anh đang tức giận. “Làm... làm gì?”

“Tối nhà anh trang trí cây thông Noel, tiện thể đón Giáng Sinh.” Từ khi cô rời đi, hàng năm tới lễ Giáng sinh, cây thông Noel không được trang hoàng gì. Bởi không có người động vào nó, vì nó mà treo những vật trang trí xinh xinh lên trên cây.

Đào Tâm Nha im lặng. Nghĩ đến lễ giáng sinh trước kia, cô luôn phụ trách trang trí cây thông Noel. Cô sẽ treo những đồ trang trí lấp lánh màu sắc lên đó, làm cho cây thông Noel lấp lánh toả sáng. Ở phía dưới sẽ là những hộp quà, túi kẹo được đóng gói. Trên giấy gói sẽ viết tên những người giúp việc trong nhà. Còn quà của người cô yêu nhất, cô sẽ tặng trên bàn cơm.

Rõ ràng là quá khứ đẹp đã xa vời, nhưng lại có cảm giác như mới chỉ ngày hôm qua...

Đào Tâm Nha yên lặng gục đầu xuống, không dám nhìn anh. “Không được, ngày đó trường có tiệc Noel vào buổi tối.” Kỳ thực cô chẳng có hứng thú gì với bữa tiệc này, năm trước chỉ do bị Nia kéo đi.

Thật ra, cô không muốn cùng anh thân thiết quá mức. Chuyện xảy ra hôm nay dường như đã chệch khỏi đường ray, anh còn nói Elena không phải bạn gái anh... Đào Tâm Nha cảm thấy trong lòng vô cùng rối loạn.

“Thật à? Vậy cũng được!” Nguyên Duật Nhượng cũng không miễn cưỡng, nhưng vẫn khe thở dài: “Mẹ anh nhất định sẽ thất vọng. Bà rất quý em. Từ khi Nha Nha rời cõi đời này, lễ Noel nhà anh rất hiu quạnh. Anh nghĩ nếu em đến, mẹ nhất định sẽ vui vẻ.”

Đào Tâm Nha nghe vậy, cảm thấy vô cùng áy náy: “Được... Ngày kia anh đến nhà đón tôi đi!”

“Được?” Nguyên Duật Nhượng kinh ngạc. “Không phải em muốn tham gia tiệc Noel sao?”

“Không có gì, tôi không có hứng thú với nó.”

Nguyên Duật Nhượng nhếch khóe môi, che giấu niềm vui chiến thắng, hôn lên đôi môi mềm mại. “Ngày mai anh có việc, không đến trường tìm em được. Nếu có người hỏi em, phải nói là có bạn trai rồi, nghe chưa?” Anh biết rõ ở Scott Will cô có được hoan nghênh như thế nào. Chắc chắn có một đồng thẳng nhóc muốn làm bạn trai của cô trong đêm vũ hội Noel.

“Bạn trai?” Đào Tâm Nha kinh ngạc ngẩng đầu, bạn trai từ đâu ra vậy?

Mà Nguyên Duật Nhượng không để ý giải đáp nghi vấn cho cô. “Anh nói muốn theo đuổi em, sờ cũng đã sờ, mà em lại không hề cự tuyệt. Chẳng phải em đã đồng ý ư?”

“Hả?” Đào Tâm Nha sững sốt.

“Nói sau, anh cũng đã giải thích, anh và Elena chỉ là bạn.” Anh cười, rất dịu dàng vuốt sợi tóc vương trên má cô. “Cô bé ngốc, nếu như anh đã có bạn gái, tại sao lại còn muốn theo đuổi em? Chẳng nhẽ anh lại là loại đàn ông này sao?”

Ánh mắt anh nhìn cô rất yêu chiều, nhưng Đào Tâm Nha lại có thể cảm nhận được một tia nguy hiểm, cô lắc đầu theo bản năng.

Nguyên Duật Nhượng vừa lòng mỉm cười, hôn cái miệng nhỏ nhắn một cái, “Cô bé ngoan, bây giờ hiểu lắm đã được sáng tỏ, yên tâm rồi chứ? Sáng ngày kia ra đứng trước cửa chờ anh, nhớ chưa?”

Đào Tâm Nha ngoan ngoãn gật đầu. Bộ dạng nhu thuận của cô khiến anh không nhịn được lại hôn vài cái, cô bị hôn đến mơ mơ màng màng, căn bản không kịp nhận ra anh chàng này chỉ tốt mã mà thôi.

Sao mọi chuyện lại biến thành thế này? Đào Tâm Nha hoàn toàn mờ mịt.

Chờ đến khi Đào Tâm Nha tỉnh táo lại, cô đã thành bạn gái Nguyên Duật Nhượng. Không đến một ngày, toàn bộ Scott Will truyền nhau tin ấy, ồn ào huyền ảo.

Đào Tâm Nha không biết tin tức này lấy từ đâu ra, cô bất ngờ trở thành nữ nhân vật chính, các thiên kim trong trường đều nghiêng răng oán hận, còn các nam sinh tan nát cõi lòng.

Cô gái Phương Đông của bọn họ bị đoạt đi rồi, tuy rằng đối phương là lão già kia, nhưng điều kiện của hắn ta đúng là tốt quá. Chưa nói đến thân phận tôn quý, chỉ cần nhìn vẻ ngoài tuấn mã kia cũng đủ để hạ đo ván bọn họ rồi. Sau đó, từ trường học truyền đến giới thượng lưu, cuối cùng ngay cả mấy tạp chí lá cải cũng đã biết chuyện.

Công tử danh môn cao quý yêu thương cô bé lọ lem bản cùng, loại chuyện tình yêu cổ tích này lại khiến người ta thích thú vô cùng. Đặc biệt vị công tử này còn có scandal với cô thư kí lâu năm.

Tình yêu tay ba nửa thật nửa giả làm mọi người tha hồ đoán già đoán non. Trong trường học có người nói rằng thủ đoạn hồ ly tinh của Đào Tâm Nha thật cao tay, người thất tình thì thút thít nỉ non búp bê thiên sứ của bọn họ bị cướp mất rồi...

Một ngày ngán ngùng, Đào Tâm Nha đã nghe thấy đủ loại chuyện, làm đương sự là cô phải dở khóc dở cười.

Mà người kinh ngạc nhất là Nia. Cô ấy kéo Đào Tâm Nha, truy hỏi xem tin đồn này có phải là thật hay không?

Đào Tâm Nha căn bản không biết nên nói như thế nào. Thật ra cô cũng không biết Nguyên Duật Nhượng đang nghĩ gì, cuối cùng chỉ có thể nói là tiệc Noel cô không đi được, bởi cô sẽ tới nhà họ Nguyên.

Cô biết Nia mong chờ tiệc Noel này như thế nào, còn luôn giúp cô chọn bạn tiệc, đánh giá nam sinh nào thích hợp với cô.

Nghe được Đào Tâm Nha sẽ tới nhà họ Nguyên vào ngày Noel, Nia hét lên.

“Ôi! Trời ơi, Tâm Tâm, Nguyên Duật Nhượng kia theo đuổi cậu thật sao! Tổ đã bảo rồi, Tâm Tâm nhà tớ đáng yêu như vậy, có thằng đàn ông nào không thích chứ? Tiệc Noel này có là cái gì đâu! Mấy thằng loắt choắt kia làm sao so được với Nguyên Duật Nhượng? Không nói đến gia sản, chỉ riêng về diện mạo đã không bằng rồi.”

Nhà họ Nguyên đấy! Mấy người kia có thể là công tử quý tộc, mà Nguyên Duật Nhượng lại là công tử quý tộc biết bao người phụ nữ theo đuổi. Tuy rằng từng kết hôn, nhưng mị lực mê người kia một chút cũng không giảm!

*

“Câu muốn đi nhà Nguyên đón Noel? Mặc thế này sao?” Nia trừng mắt nhìn váy jean và áo len vàng trên người Đào Tâm Nha. Hơn nữa mái tóc cột đuôi ngựa kia càng làm cho khuôn mặt bụ bẫm giống trẻ con, khiến cô có cảm giác muốn té xỉu.

Con nhóc thế này thì dụ dỗ đàn ông kiểu gì?

Nia không thể chịu được, gọi điện thoại kêu mấy người tư vấn thời trang, “Đúng rồi, mang mấy bộ âu phục quý tộc vào đây, đừng quyến rũ quá.” Khuôn mặt Tâm Tâm vốn không hợp với vẻ quyến rũ! “Chiều cao 1m55, ba vòng 32, 25, 36 (*)... Ừ, thân hình trẻ con thế đấy, đừng quên chọn giày. Cỡ 35 là vừa!”

(*) Số đo 3 vòng: Được tính theo chiều dài của inch, tức số đo thật của Tâm Tâm là: 81 – 63,5 – 91,5 ==]] Chắc thế ==))

Sau đó không để ý sự kháng nghị của Đào Tâm Nha, vứt đi mớ quần áo rẻ tiền trên người cô, rồi cùng mấy nhà tư vấn trang điểm cho cô.

Cuối cùng, Đào Tâm Nha đến trễ nửa giờ. Cô hoang mang rối loạn đi xuống tầng dưới, tay cầm túi xách màu hồng nhạt, co ro đứng trước mặt Nguyên Duật Nhượng.

“Xin lỗi, tôi đến trễ.” Cô chạy tới nên hơi thở còn chưa ổn định.

Nguyên Duật Nhượng nhường mầy nhìn cô. Cô đội nghiêng chiếc mũ nôi màu kem nhỏ nhắn, mái tóc xoăn nâu buông xõa, trên người áo choàng hai lớp màu hồng nhạt, đôi ủng àu cà phê, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng vì chạy gấp, ánh mắt ngập nước, đôi môi căng mọng ngọt ngào như thoa mật...

Cô như vậy, trông vô cùng nữ tính, vẻ đẹp của thiếu nữ cùng phụ nữ hòa quyện vào nhau, thật dễ gợi lên dục vọng của đàn ông.

Nguyên Duật Nhượng ôm cô, cúi đầu hôn lên đôi môi.

“A...” Đào Tâm Nha hừ nhẹ, nụ hôn bất chợt khiến cô không kịp phản ứng. Trong miệng giờ là hơi thở quen thuộc của anh, đầu lưỡi cực nóng du ngoạn trên cánh môi, khiến cho son bóng trên môi bị nuốt hơn, anh mới buông cô ra.

“Như vậy tốt hơn nhiều.” Nhìn cô còn đang thiếu hô hấp, anh lại hôn cái miệng nhỏ nhắn mấy phát. Anh yêu đôi môi sạch sẽ như vậy. Vẻ kiêu mị của cô chỉ để anh nhìn thấy là tốt rồi! Ngón tay phủ lên má, vừa lòng khi thấy khuôn mặt nhỏ ngoại trừ son bóng, không có lớp phấn dày cộm. Làn da cô vốn đã tốt, không cần trang điểm nhiều.

Mở cửa xe cho cô, Nguyên Duật Nhượng ngồi vào ghế lái, đạp chân ga, một tay điều khiển vô lăng, tay phải vẫn nắm tay cô.

“Ai giúp em trang điểm?” Quần áo trên người cô đều là hàng hiệu, hơn nữa còn rất mới. Anh không cho rằng cô có thể tự mua quần áo như thế này.

“Nia bắt tôi mặc. Cô ấy còn nói tôi chính là điển hình hủ lậu kiết xác, mới bị bắt nạt ở trường.” Mặt Nguyên Duật Nhượng lạnh vài phần. “Ai bắt nạt em?” Tiểu công chúa của anh sao có thể bị người khác khinh thường?

Đào Tâm Nha không phát hiện ra anh không vui, vẫn oán giận. “Tại anh chứ ai! Chẳng hiểu sao, trong trường có ai lại tung tin đồn rằng tôi là bạn gái anh... Bực mình, không hiểu ai lại tung tin đồn bậy như vậy!”

Đương nhiên chính là anh khiến người khác truyền tin đó. Cô là của anh, anh làm sao có thể cho người khác cơ hội? Mấy thằng nhóc tồi tốt nhất nên tránh xa cô.

Nhưng lời của cô lại làm anh mất hứng, càng nắm chặt tay cô.

“Tung tin đồn? Là tin đồn thôi sao?” Thừa dịp đèn đỏ, anh dừng xe, mắt lạnh nhìn cô.

Hình như anh đang tức giận. Đào Tâm Nha rụt vai, cúi mắt, không dám hé răng. Nguyên Duật Nhượng hừ nhẹ, cầm tay cô cần một cái.

“A!” Anh cắn mạnh làm Đào Tâm Nha bị đau, thở nhẹ một cái, muốn rút tay về, nhưng anh cũng không cho.

“Đào Tâm Nha, em nói xem, em có phải là người yêu của anh không?”

“Tôi, tôi...” Đào Tâm Nha quanh co, không biết nên trả lời thế nào, khoe mắt nhìn thất đèn xanh, cô vội vàng nói: “Xanh, đèn xanh.”

Ai ngờ Nguyên Duật Nhượng không thèm để ý, vẫn cố chấp nhìn cô, muốn cô nói ra đáp án. Xe ở phía sau thấy xe phía trước không đi, ần còi.

Đào Tâm Nha quay đầu nhìn xe bị chặn ở đằng sau, tiếng còi xe vang lên không ngừng, còn có người thò đầu ra mắng to, cô vội vàng: “Xe đằng sau đang giục...”

Thấy anh vẫn không để ý tới, cô bất đắc dĩ cắn môi, lại thấy đằng sau đã có người xuống xe, cô vội nói: “Được rồi! Tôi là bạn gái của anh! Mau lái xe!”

Nếu chuyện Duật ca ca cản trở giao thông đăng báo, nhất định sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của anh. Nhận ra cô đang lo lắng, Nguyên Duật Nhượng cảm thấy vui vẻ hơn, cuối cùng cũng đạp chân ga. Đào Tâm Nha nhẹ nhàng thở ra. Anh nhìn thấy hết biểu cảm của cô, khoe môi nhẹ nhàng nhếch lên. Nha Nha của anh vẫn thật quan tâm đến anh.

Đến nhà họ Nguyên, Trần An Mai nhìn thấy Đào Tâm Nha liền vui vẻ không thôi, ngay cả Nguyên Thành Hồng thấy cô bé này đến cũng rất cao hứng. Trần An Mai kéo Đào Tâm Nha cùng ăn bữa sáng với bọn họ. Thấy cha mẹ vui mừng, Đào Tâm Nha cảm thấy việc mình đến đây là đúng.

Ăn xong bữa sáng, Đào Tâm Nha bị Nguyên Duật Nhượng kéo đi trang trí cây thông. Cởi ra áo choàng, bên trong cô mặc một chiếc váy eo àu trắng, váy ngắn phiêu dạt, tay áo dài có thêu viền ren, thiết kế tinh xảo khiến phần ngực được bó sát, thắt lưng thắt chặt khiến thân hình nhỏ nhắn trở nên cao gầy. Nia trang điểm làm cô trở nên xinh đẹp lại không mất chất ngọt ngào vốn có.

Trang trí xong ở dưới, đến phần trên, Đào Tâm Nha trèo lên thang, sau đó lúng túng nhìn chiếc váy đang mặc, cô vội vàng leo xuống.

Mà anh chàng đứng ở dưới đưa đồ cho cô cũng ngẩng đầu lên, thấy cô làm vậy liền nhướn mày. “Làm sao vậy?”

Anh còn hỏi cô làm sao? Cô không tin anh không nhìn thấy!

Đào Tâm Nha khép hai chân lại, khép chặt váy lại, mặt đỏ lên trừng mắt nhìn anh.

Nguyên Duật Nhượng bình tĩnh hiểu ra, trấn an cô. “Yên tâm, anh sẽ không làm để người khác đến gần, không có người thấy.” Anh không phải là người sao? “Anh quay lưng lại cho tôi.” Cô xấu hổ thét gào phẫn nộ.

Anh cũng bày bộ mặt vô tội, “Anh mà quay lưng, ai đưa đồ cho em?”

“Gọi Shary lại đây!” Shary nữ giúp việc lâu năm ở nhà Nguyên, nhưng Đào Tâm Nha vài lần đến đây cũng chưa gặp lại. Bây giờ vì ở tình thế cấp bách nên gọi tên, cô không phát hiện ra cái gì không đúng, nhưng Nguyên Duật Nhượng lại biết rõ ràng cô đã lòi đuôi.

Nhưng anh không vạch trần mà vẫn trêu học cô. “Không cần, anh muốn tự mình giúp em.”

“Nguyên Duật Nhượng!” Đào Tâm Nha tức giận đến dậm chân, mặt đỏ bừng, bộ dạng lại không có chút lực sát thương nào, ngược lại đáng yêu đến không chịu được.

Nguyên Duật Nhượng nở nụ cười. “Anh còn cười? Cấm cười!”

Mà hai ông bà họ Nguyên ở phòng khách nhìn hai người như vậy, liếc nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc. Rất lâu rồi bọn họ không thấy con mình vui như vậy.

“Mình à, anh nói A Nhượng nó có thể không...” Trần An Mai lo lắng nhìn chồng.

Nguyên Thành Hồng ngậm tẩu hít một hơi, cầm lấy tay vợ, ý bảo bà đừng nghĩ nhiều. “Không đâu, cô nhóc và A Nhượng chỉ mới quen biết...”

“Nhưng lần trước A Nhượng để nó ở trong phòng Tâm Tâm.” Từ sau khi Tâm Tâm qua đời, con trai không cho người khác động vào phòng Tâm Tâm, cho dù giúp việc vào quét dọn, cũng không được thay đổi bất cứ thứ gì trong phòng, tất cả đều phải giữ nguyên.

Nhưng lần trước A Nhượng để cho tiểu cô nhóc ngủ ở phòng Tâm Tâm, điều này làm bà và chồng rất kinh ngạc. Bây giờ lại thấy thái độ của A Nhượng đối với cô bé này, cây thông Noel này A Nhượng chỉ cho phép Tâm Tâm động vào, giờ lại để cho cô bé trang trí... Điều đó khiến bà không khỏi suy nghĩ sâu xa...

“Có lẽ là bởi vì cô nhóc cùng tên với Tâm Tâm, hơn nữa cô nhóc lại dễ được cảm tình như vậy, có thể A Nhượng để ý đến nó.”

Nghe chồng nói, Trần An Mai càng lo lắng. “Con bé không phải là Tâm Tâm, hơn nữa còn Elena thì sao? Nó đã chờ thẳng bé nhiều năm như vậy! Không được, em đi nói chuyện với nó.”

Nói xong Trần An Mai đứng dậy. Nguyên Thành Hồng giữ chặt vợ mình. “Đừng vội, muốn nói thì để đến tối. Khó có lúc con vui vẻ như vậy, đừng phá hư không khí hiện tại.”

Trần An Mai nhìn hai người đùa giỡn ầm ĩ. Thực sự, đã rất lâu bà không thấy nụ cười trên gương mặt con trai, kể từ khi Tâm Tâm qua đời...

*

(*) Phong doanh: Bộ ngực của con gái.

(*) Hồng mai: Núm vú...

8. Chương 8

Một ngàn bốn trăm sáu mươi ngày.

Năm thứ tư. Chỉ còn lại ba trăm sáu mươi lăm ngày. Nhanh, Duật ca ca, Nha Nha sắp buông tay rồi...

Đến khi đó, mình sẽ cười mà rời đi.

.
. .

Thật vất vả mới trang trí xong cây thông Noel, Đào Tâm Nha vỗ tay, cực kỳ thích thú.

“Tâm Nha.”

“Sao?” Cô cười quay đầu lại.

Tách một tiếng, Nguyên Duật Nhượng đã chụp hình cô bằng di động. Trước kia khi cô trang trí xong cây thông Noel, anh cũng giúp cô chụp ảnh cùng nó.

Nụ cười trên mặt Đào Tâm Nha cứng lại.

Nguyên Duật Nhượng nhìn ảnh chụp trên di động, lắc đầu nói: “Mặt em thật tròn!”. Những lời này dễ dàng đánh tan nghi hoặc trong lòng Đào Tâm Nha.

Cô nhảy lên, muốn giật lấy di động của anh. “Xóa đi!” Cô ghét khuôn mặt tròn vo của mình.

Nguyên Duật Nhượng ỷ vào chiều cao giơ điện thoại lên, một tay ôm lấy thân hình cô, “Chúng ta chụp chung một tấm nào!”

“Không cần! Đưa điện thoại cho em!” Đào Tâm Nha nhảy lên, nhưng vẫn không cướp được điện thoại, “Xóa tấm ảnh kia đi!”

“Không! Anh muốn dùng nó làm hình nền di động.”

“Không được!”

“Khụ khụ... Thiếu gia, quấy rầy.” Roy hợp thời ho nhẹ một tiếng, “Thiếu gia Haier và tiểu thư Elena đã đến.” Hai người dừng lại, nhìn về phía cửa.

Haier kinh ngạc nhìn bọn họ, còn Elena thì lạnh mặt.

“Haier?” Nhìn thấy Haier, Trần An Mai vừa mừng lại vừa lo. Đứa bé bà nhìn từ nhỏ đến lớn, coi như con ruột mình cuối cùng cũng đến.

Từ sau khi Tâm Tâm qua đời, hắn đã không còn tới lui Nguyên gia nữa.

“Hi, mẹ nuôi. Mẹ vẫn xinh đẹp trẻ trung như ngày nào!” Haier đi đến bên cạnh Trần An Mai, cúi người hôn lên mặt bà.

“Thằng nhóc này! Lâu lắm rồi không đến thăm mẹ nuôi, mẹ còn tưởng mày không cần mẹ nữa!” Trần An Mai dấm vào ngực Haier, hốc mắt như có nước.

“Đâu nào... Mẹ nuôi đừng khóc.” Haier kinh hoảng, “Con không muốn bị cha nuôi đánh đâu. Cha nuôi, mẹ khóc không có liên quan tới con nha!” Hắn ngẩng đầu nhìn Nguyên Thành Hồng kêu oan.

Nguyên Thành Hồng hừ nhẹ, gương mặt nghiêm túc cũng không nén ý cười, “Còn không vào nhà!”

“Đúng đúng, cơm chiều đều làm xong rồi. Mẹ tự nấu đồ ăn hết đây, Haier con phải ăn nhiều chút nghe chưa!” Trần An Mai kéo Haier vào.

“Oa, lâu rồi chưa ăn đồ ăn mẹ nuôi nấu, hôm nay con phải ăn nhiều mấy bát mới được!” Haier khoa trương hô lên.

Trần An Mai bị chọc nở nụ cười, không quên nói với Elena: “Elena, chào mừng cháu đến. Đừng khách khí, cứ xem đây là nhà của mình!”

“Cám ơn dì Mai.” Elena mỉm cười.

Mọi người cùng vào nhà ăn. Đào Tâm Nha luôn trộm nhìn Haier. Trên bàn cơm, Haier vừa vịn ngồi đối diện cô.

Còn Nguyên Duật Nhượng ngồi bên cạnh cô. Đối diện anh là Elena.

Trần An Mai bắt an nhìn con. Nguyên Thành Hồng khẽ kéo vợ, âm thầm lắc đầu.

Nhận thấy không khí có chút quái lạ, Haier lập tức đánh vỡ trầm mặc: “Oa, món ăn Trung Quốc kia! Lâu lắm rồi con không ăn thức ăn Trung Hoa, rất nhớ tay nghề của mẹ nuôi!”

Trần An Mai nở nụ cười, gấp một miếng sườn xào chua ngọt cho Haier. “Thích thì ăn nhiều một chút. Mẹ nuôi nấu rất nhiều. Elena, cháu cũng ăn đi.” Bà cũng gấp một miếng thịt bò cho Elena.

“Đào Tâm Nha, đừng kén ăn!” Nguyên Duật Nhượng không vui nhìn chén ớt xanh nhỏ bị Đào Tâm Nha bỏ ra.

Nghe cái tên Nguyên Duật Nhượng vừa gọi, chiếc đũa trong tay Elena rớt xuống. Cô kinh ngạc nhìn Nguyên Duật Nhượng: “Duật, anh vừa gọi Bella là gì?”

“Đào Tâm Nha.” Nguyên Duật Nhượng nhàn nhạt nói, “Tên tiếng Trung của cô ấy là Đào Tâm Nha.”

Sao lại như vậy... Elena kinh ngạc nhìn Đào Tâm Nha.

“A, Elena cũng giật mình. Khi anh nghe thấy cũng hết cả hồn, không ngờ lại có người trùng tên với Tâm Tâm. Nhưng dù sao Tâm Tâm cũng đã chết, cô ấy không phải là Tâm Tâm.” Haier cười nhìn Nguyên Duật Nhượng, “Có đúng không A Nhượng?”

Nguyên Duật Nhượng không nổi giận. Anh nhẹ vò đầu Đào Tâm Nha, mỉm cười.

Thấy Đào Tâm Nha lo lắng, Haier yên lặng. Trước kia khi hắn và Nguyên Duật Nhượng xích mích, Tâm Tâm đứng ở bên cạnh khẩn trương nhìn bọn họ, muốn bọn họ đừng cãi nhau.

“Tâm Tâm, đừng sợ. Anh hai không cãi nhau với A Nhượng nữa.” Vừa nói ra câu này, Haier lập tức kinh ngạc. Hắn ngượng ngùng cười trừ, “Thật xin lỗi.”

Trần An Mai vội vàng gọi người hầu lấy một đôi đũa sạch cho Elena, “Được rồi được rồi, mau ăn cơm đi, thức ăn sắp nguội hết rồi.”

Mọi người tiếp tục dùng cơm, nhưng không khí hoàn toàn trầm mặc.

Đào Tâm Nha nhìn mọi người, không chịu nổi không khí yên tĩnh này. Hôm nay không phải là lễ Noel sao?

Cô ngẩng đầu nói với Roy: “Roy, phiền bác lấy túi xách giúp cháu!”

“Vâng, tiểu thư.” Roy khom người, mang túi xách đến cho cô.

“Cám ơn.” Đào Tâm Nha mỉm cười, lấy một hộp quà nhỏ ra khỏi túi xách đưa cho Roy, “Roy, đây là của bác. Noel vui vẻ!”

Roy ngẩn người, nhận lấy hộp quà, “Cám ơn tiểu thư... Tôi có thể mở nó ra xem sao?”

“Đương nhiên có thể. Nhưng nó không phải là vật gì đắt tiền đâu!” Đào Tâm Nha xấu hổ nói. Bây giờ cô rất nghèo, không thể mua được thứ gì tốt lắm.

Roy mở hộp ra, bên trong là một con búp bê Hà Lan mặc đồ tây màu đen, thoát nhìn còn khá giống Roy. Roy nở nụ cười, nhìn Đào Tâm Nha khom người: “Cám ơn tiểu thư, tôi rất thích.”

Nghe Roy nói vậy, Đào Tâm Nha cười tí mắt, lại lấy một hộp quà khác đưa Trần An Mai, “Dì Mai, đây là của dì và bác Hồng.”

Trần An Mai cùng chồng liếc nhìn nhau. Trần An Mai mở hộp quà, lấy ra hai chiếc khăn quàng cổ màu kem giống nhau, bên dưới còn thêu hai trái tim.

“Đây là khăn quàng cổ tình nhân đó.” Đào Tâm Nha nói, “Khi tản bộ, dì Mai và bác Hồng có thể dùng nó!”

Trần An Mai đỏ mặt, trừng cô một cái, “Con bé này, dì với bác Hồng đều bao nhiêu tuổi rồi!” Nhưng nụ cười trên mặt vẫn thể hiện bà rất thích nó.

“Sao cơ? Em chê anh già à?” Nguyên Thành Hồng bất mãn, thâm tình nhìn vợ, “Nhưng trong mắt anh, em vẫn xinh đẹp như ngày đầu mới quen. Bé con, bác Hồng phải hạ gục một đồng tình địch mới vất vả cưới được dì Mai của cháu đấy!”

“Anh nói linh tình gì trước mặt mấy đứa nhỏ đấy!” Trần An Mai then thùng dấm vào ngực chồng. Dù đã hơn năm mươi, nhưng bộ dạng ngượng ngùng vẫn xinh đẹp động lòng người, khiến Nguyên Thành Hồng nhìn thấy liền cười ha ha.

Nhất thời, không khí nặng nề trong nhà ăn tan biến. Haier muốn trêu ghẹo Trần An Mai, ôm ngực mê đắm.

“Ah... Mẹ nuôi đồ mặt đẹp đến mức làm tim con đập thình thịch. Khó trách cha nuôi yêu mẹ bao nhiêu năm cũng chưa thay đổi!”

Sau đó bị Trần An Mai nhéo ầy cái, Haier đau đến mức kêu oai oái.

Đang đùa giỡn, Nguyên Duật Nhượng chìa tay trước mặt Đào Tâm Nha, không chút khách khí đòi hỏi: “Quà của anh đâu?”

Đào Tâm Nha lườm anh một cái, lấy gói quà đưa anh: “Đây nè!”

Nguyên Duật Nhượng mở ra xem, đó là một đôi bao tay len màu đen. Anh cầm lấy, khuôn mặt anh tuấn cười dịu dàng: “Cám ơn.” Thấy cô do dự nhìn Haier, anh nhướn mày, cố nhìn túi xách của cô.

“Ê, trong túi em còn quà kia, định tặng ai? Em định tặng anh hai món quà à?”

Nói xong, anh muốn lấy gói quà ra khỏi túi cô.

“Còn lâu mới cho anh!” Đào Tâm Nha vội vàng nói, trong lúc khẩn cấp buột miệng, “Đây là dành cho Haier tiên sinh!”

Haier kinh ngạc: “Anh cũng có?”

Đào Tâm Nha cắn môi, cảm giận trừng Nguyên Duật Nhượng. Cô nhìn anh hai, tay run lên đưa quà cho hắn.

Haier nhận lấy gói quà, bên trong là một đôi bao tay màu lục, đúng là màu sắc hắn thích. Nhìn cô gái cùng tên cùng họ với em gái, trong lúc hoảng hốt, hắn như nhìn thấy em gái của mình: “Cám ơn, Tâm Tâm, anh rất thích!”

Đào Tâm Nha cúi đầu, cực lực nhịn xuống nước mắt: “Đừng khách khí. Em muốn cảm ơn sữa đường lần trước anh cho em, ngon lắm!”

Hắn tặng sữa đường cho cô... Haier nhìn người nào đó, rõ ràng người nào đó xông vào nhà hắn, không nói tiếng nào liền mượn đi sữa đường, hóa ra là tặng cho cô bé này.

Haier nhìn bạn tốt. Nguyên Duật Nhượng nhìn cô bé, không che giấu yêu thương. Hắn không khỏi liếc nhìn Elena, trong lòng lo lắng.

Rốt cuộc Nguyên Duật Nhượng đang nghĩ gì?

Chờ đến lúc dùng cơm xong, Haier kéo Nguyên Duật Nhượng ra sau cây thông, trực tiếp hỏi: “A Nhượng, cậu và cô bé kia đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nguyên Duật Nhượng lấy bao thuốc lá ra, cầm một điếu cho Haier.

Haier nhận lấy, rút bật lửa châm, hít một hơi, rồi quăng bật lửa cho Nguyên Duật Nhượng.

Nguyên Duật Nhượng ngẩng ngửa bật lửa, không châm thuốc, chỉ cắn nó. “Bật lửa này Nha Nha tặng cậu sao?”

“Đúng vậy. Đừng mơ tôi sẽ tặng nó cho cậu!” Sau khi Tâm Tâm qua đời, Nguyên Duật Nhượng từng muốn cướp đi bật lửa của hắn. Haier làm sao chịu! Đồ của em gái hắn, người khác đừng hòng đụng tới. Nhất là thằng trước mắt này. Lúc trước, hắn hận Nguyên Duật Nhượng đến tận xương!

“A!” Nguyên Duật Nhượng cười khê, “Haier, tôi và Elena không có kết quả đâu.”

Haier nhú mày: “Vì cô gái kia sao? A Nhượng, đó chỉ là một cô bé thôi, cô ta sao có thể so được với Elena? Không phải cậu yêu Elena sao? Cô ấy chờ cậu lâu như vậy, thậm chí cậu còn vì cô ấy mà lãnh đạm với Tâm Tâm...”

“Tôi lãnh đạm với Nha Nha không phải vì Elena, mà vì cô ấy đã phản bội tôi.” Nguyên Duật Nhượng châm thuốc lá, nhẹ phả ra làn khói, “Haier, cậu hiểu tính tôi nhất mà. Cậu biết, tôi hận nhất bị người khác uy hiếp bức bách. Mà Nha Nha lại đụng phải cấm kỵ của tôi.”

“Tôi biết, đó là lỗi của Tâm Tâm.” Chẳng phải lúc đó hắn cũng vì thế mà quyết liệt cùng em gái, từ nay lại không liên lạc nữa sao? “Cậu không cần áy náy vì cái chết của Tâm Tâm...”

Nguyên Duật Nhượng cười khổ, “Nha Nha đã chết, tôi mới biết tôi yêu cô ấy. Nhưng không kịp nữa rồi... Haier, tôi và Elena đã sớm kết thúc rồi. Từ khi chia tay, đã hoàn toàn chấm dứt rồi!”

“Nhưng Elena, cô ấy còn yêu cậu! Mà Tâm Tâm đã chết... Cô bé kia không phải là Tâm Tâm!” Bọn họ chỉ có tên giống nhau mà thôi.

Nguyên Duật Nhượng không thể giải thích cho Haier, anh đành vỗ vai Haier, “Haier, Nha Nha đừng cảm hơn cậu!”

“Cậu nói gì?”

“Ít nhất, cô ấy dám theo đuổi!” Tuy rằng dùng sai phương pháp.

Haier kinh ngạc nhìn Nguyên Duật Nhượng. Nguyên Duật Nhượng nở nụ cười, trả bật lửa cho hắn.

“Cậu không nói, tôi cũng coi như không biết. Nhưng nhiều năm như vậy, cậu vẫn chưa làm gì cả.”

Anh lắc đầu, lại vỗ lưng Haier: “Haier, tình yêu không đợi chờ ai cả!”

Nói xong, anh rời khỏi chỗ đó, đã thấy Elena đứng phía sau rèm cửa sổ.

“Elena!” Haier cũng thấy cô, sắc mặt cô tái nhợt làm hắn lo lắng, “Em vẫn đứng ở đó sao?”

Vậy lời nói giữa hắn và A Nhượng...

Elena đứng thẳng lưng, nhìn Nguyên Duật Nhượng: “Chúng ta nói chuyện đi!”

Elena nhìn sân nhà thanh lịch rất khác biệt, nhớ đến lúc trước khi Nguyên Duật Nhượng đưa cô về Nguyên gia, cũng đứng trong sân này. Anh nắm tay cô, tuyên bố với người nhà, cô là bạn gái của anh.

Khi đó, cô tự tin dạt dào đứng bên cạnh anh. Hai người nhìn nhau cười, có bao nhiêu ngọt ngào, cho đến lúc một thân ảnh đẩy cô ra, vươn tay ôm lấy Nguyên Duật Nhượng.

“Duật ca ca, sao anh lại có bạn gái? Còn em thì sao? Nha Nha phải làm sao đây?” Cô gái vừa nói vừa trừng cô, từng động tác đều mang tính độc chiếm.

Cô kinh ngạc cho hành động tùy hứng vô lễ của cô gái. Nhưng càng khiến cô kinh ngạc hơn là, Nguyên Duật Nhượng lại yêu thương dung túng mỉm cười.

Anh vuốt tóc cô gái, sủng nịch nói: “Bé ngọc, đương nhiên em vẫn là Nha Nha của Duật ca ca. Nhiều người thương em không tốt hơn sao?”

“Không cần! Em không cần!” Đào Tâm Nha tùy hứng kêu lên, “Em chỉ cần Duật ca ca thôi, không cần người khác đâu!”

Từ đó, liền xem Elena là địch.

Đối với cô gái kiêu căng kia, Elena không có hảo cảm gì. Nguyên Duật Nhượng nói cô ấy vẫn chỉ là một cô bé, lớn lên sẽ ngoan hơn.

Nhưng cô biết, cô gái kia dùng ánh mắt của một thiếu nữ nhìn anh, điều đó khiến cô khó mà xem cô gái như một đứa nhỏ không hiểu chuyện.

Khi cô và Nguyên Duật Nhượng ở bên nhau, cô gái luôn cố ý phá hư, tìm đủ loại lý do muốn Nguyên Duật Nhượng đuổi cô đi. Mà Nguyên Duật Nhượng luôn nhường nhịn. Đôi khi cũng vì cô gái tùy hứng mà tức giận, nhưng sẽ không lâu lắm, chỉ cần cô gái mềm mại xin lỗi làm nũng với anh, anh sẽ mềm lòng.

Elena chưa từng thấy Nguyên Duật Nhượng đối xử như vậy với bất kỳ cô gái nào. Ngay cả với cô cũng không. Bọn họ yêu là lí trí. Cô vốn độc lập tự chủ, không tùy hứng với Nguyên Duật Nhượng, cũng không làm nũng.

Vì thế, khi Nguyên Duật Nhượng yêu cầu chia tay, cho dù phần nộ, nhưng cô không cúi mình khấn cầu. Tuy vậy, cô vẫn yêu anh, cuối cùng cô vẫn không nở buông tha, cố ý đi theo bên cạnh anh.

Bọn họ vẫn là bạn bè... cuối cùng cũng chỉ là bạn bè...

Cô ngẩng đầu nhìn trời, nhẹ nhàng nói: “Em nhớ, chúng ta vốn dự định đính hôn ở sân này.”

Nguyên Duật Nhượng đứng sau lưng cô, không tiếp lời.

“Khi đó, nghe được lời cầu hôn của anh, thật sự em rất vui vẻ. Em cứ nghĩ hạnh phúc em luôn chờ đợi cuối cùng cũng đến. Không ngờ...” Cô cười, lâu sau mới nói: “Anh có yêu em không?”

“Có yêu!” Nếu không lúc trước sẽ không cầu hôn cô.

Cô biết, biết anh có yêu cô. Chẳng qua... “Chẳng qua... càng yêu cô ấy hơn, đúng không?” Anh không biết, nhưng cô lại thấy rất rõ ràng.

Với cô gái tùy hứng kiêu ngạo kia, anh luôn luôn dung túng, sủng nịch vô cùng, nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu thương.

Ánh mắt anh nhìn cô ấy dịu dàng như vậy, dường như cô gái ấy là vật báu độc nhất vô nhị trên đời. Mà anh, chưa từng nhìn cô như thế.

Chẳng qua, cô chưa từng nói thẳng.

Cô làm như không biết gì hết. Nhưng cuối cùng hạnh phúc cô luôn hi vọng cũng vì cô gái kia mà biến mất. Cô không cam lòng. Dựa vào cái gì mà cô gái kia có thể đoạt được hết thảy?

Cho nên, cô muốn đoạt lại Nguyên Duật Nhượng.

Nhưng cuối cùng cô gái kia đi rồi. Cô vĩnh viễn không thể đoạt lại Nguyên Duật Nhượng. Một con người đã chết tâm, cô đoạt lại bằng cách nào đây?

Hai năm Đào Tâm Nha cách thế, dường như Nguyên Duật Nhượng cũng rời đi theo cô ấy. Mới mấy tháng đầu, mỗi ngày anh còn uống say không biết trời đất, luôn gọi tên cô gái ấy.

Về sau tỉnh lại, cũng liều mạng công tác, không để ỉnh nhàn rồi dù chỉ một chút. Anh càng lúc càng hút nhiều thuốc lá, giấc ngủ cũng càng ngày càng ngắn. Anh không quan tâm đến thân thể mình, như đang muốn tự sát. Mà cô, nhìn thấy hết thảy.

“Thực xin lỗi!” Từ sau truyền đến thanh âm Nguyên Duật Nhượng.

“Anh không cần xin lỗi em. Anh không nợ em cái gì cả. Như lời anh nói, tình yêu của chúng ta đã chấm dứt từ lúc chia tay rồi!” Cô chỉ không cam lòng, mới cố ý chờ đợi như vậy. Kỳ thực, trong lòng cô cũng biết bọn họ không thể trở lại như xưa được nữa.

Mọi người không còn đơn thuần như năm ấy. Trong lòng bọn họ đều có vương bận.

“Cô gái phương đông kia không phải là Đào Tâm Nha.” Nhưng anh lại cười vui như vậy trước mặt cô ấy, lâu rồi cô không thấy anh vui vẻ như vậy, “Đừng xem người ta là vật thay thế!”

“Anh biết!”

“Em sẽ không từ chức!”

Nguyên Duật Nhượng cũng không bắt ngờ. Cô sẽ không để tình cảm cá nhân ảnh hưởng tới công việc chung. Đây là niềm kiêu ngạo của cô. “Trong công việc không có sự giúp đỡ của em, anh sẽ rất phiền não!”

Elena hừ nhẹ. Đương nhiên cô biết mình quan trọng bao nhiêu đối với anh, “Em muốn im lặng một mình.” Sau đó, cô nghe thấy tiếng bước chân rời đi.

Nước mắt vẫn luôn ầm nấn rớt cục rơi xuống. Che mặt, cô khóc rống lên.

Cô thực sự yêu anh. Nhưng anh đã không còn là của cô nữa... Trong tình yêu này, cô vẫn luôn là nhân vật phụ...

Một chiếc khăn tay đưa đến trước mặt cô...

Haier đứng đó, đau lòng nhìn cô.

“A!” Cô cười khê, lau nước mắt trên mặt, “Để anh chê cười rồi!”

“Không sao, em muốn khóc thì cứ khóc đi!”

Giọng điệu dịu dàng lại khiến cô rơi lệ. Cô nhào vào lòng Haier, nức nở khóc rống.

Haier nhẹ nhàng ôm cô, ôm lấy cô gái mình đã yêu từ rất lâu.

Nguyên Duật Nhượng đứng sau gốc cây, vì lo lắng cho Elena, anh không rời đi. Nhưng thấy Haier xuất hiện rồi, anh mỉm cười, xoay người rời đi, liền thấy mẹ đứng phía sau.

Anh không nói gì, cùng mẹ đi đến thư phòng. Mà Nguyên Thành Hồng đang chờ anh trong đó.

Thần sắc Nguyên Duật Nhượng không thay đổi.

Trần An Mai nhìn con, nói thẳng: “A Nhượng, mẹ sẽ không đồng ý con và bé Tâm!”

—*—

Buổi tối, Đào Tâm Nha ở lại qua đêm. Lần này không ngủ căn phòng trước kia của cô ở Nguyên gia, mà là phòng dành cho khách.

Cô miễn cảm phát hiện bầu không khí rất kì lạ.

Đầu tiên là ánh mắt Elena đỏ lên, giống như vừa khóc. Mà sắc mặt cha mẹ nuôi rất khó coi. Ánh mắt anh hai nhìn cô là lạ, còn Duật ca ca cũng lạnh như băng.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Đào Tâm Nha nghi hoặc không hiểu, nhưng không dám hỏi nhiều. Mẹ nuôi đưa cô đến phòng khách, nhìn cô, ngập ngừng muốn nói rồi thôi, cuối cùng cũng không nói gì hết, nhắc cô đi ngủ sớm rồi rời khỏi.

Chẳng nhẽ mọi người bất thường là vì cô?

Đào Tâm Nha nhíu mày suy tư, lại không nghĩ ra lý do. Kết quả hại cô buổi tối không ngủ tốt, cuối cùng vì khát nước nên tỉnh lại.

Xuống giường mang dép lê, cô muốn đến phòng bếp rót nước uống. Đi ngang qua thư phòng đã thấy cửa phòng nửa mở, lộ ra ánh sáng ngọn đèn.

Ai mà trễ vậy còn chưa ngủ?

Đào Tâm Nha thử thăm dò, đã thấy Nguyên Duật Nhượng ngồi sau bàn học. Anh hút thuốc lá, trên bàn đặt một chai rượu cùng ly, mà bình rượu đã không còn đến một nửa.

Cô nhíu mày. Nguyên Duật Nhượng cũng phát hiện ra cô.

Anh dụi tắt điếu thuốc, “Trễ vậy còn chưa ngủ sao?”

Ngọn đèn u ám làm Đào Tâm Nha không thấy rõ biểu cảm trên mặt anh, chỉ qua thanh âm trầm thấp cảm nhận được tâm tình của anh không tốt lắm.

Cô không nhận được quan tâm hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Nguyên Duật Nhượng không trả lời, nhìn cô đứng trước cửa. Trong đêm tối vắng lặng, cô như một thiên sứ. “Đến đây.”

Đào Tâm Nha do dự, đi vào thư phòng, đến trước bàn học, lúc này mới nhận ra anh chỉ khoác áo lông tấm, cô dừng bước chân.

Nguyên Duật Nhượng kéo cô vào trong lòng, ôm lấy eo cô, vui đùa vào hõm cổ, nhẹ nhàng hấp thu mùi thơm trên cơ thể cô.

Đào Tâm Nha vốn định đẩy anh ra, nhưng động tác của anh lại làm cô không đành lòng. Duật ca ca thể này, lần đầu tiên cô gặp phải. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Nguyên Duật Nhượng nhắm mắt lại, ôm cô càng chặt, nhớ lại những lời của cha mẹ trong thư phòng.

“A Nhượng, cô gái nào cũng được, nhưng riêng bé Tâm thì không!”

“Tại sao?” Nguyên Duật Nhượng nhìn mẹ.

“Bé Tâm còn nhỏ, hơn nữa... nó không phải là Tâm Tâm!” Con trai đã cô phụ hai cô gái rồi, bà không thể để bé Tâm trở thành người thứ ba.

Cô ấy là Nha Nha, cô ấy chứ ai!

“Mẹ biết con xem bé Tâm như là Tâm Tâm.” Trần An Mai nhìn con trai, từ ánh mắt của con bà biết con đang suy nghĩ gì, “Nhưng con bé không phải! Tâm Tâm đã chết, bé Tâm không phải là vật thay thế, đừng xem bé Tâm thành ảo ảnh của Tâm Tâm!”

Ảo ảnh? Cô ấy không phải, cô ấy tuyệt đối không phải là ảo ảnh!

“Con trai à, mẹ con nói đúng lắm. Bé Tâm không hợp với con...”

“Vậy thì ai hợp? Elena sao?” Anh nhìn cha mẹ, lạnh lùng nói: “Năm đó, con muốn cưới Elena, cha mẹ cũng ngăn cản con. Mẹ lấy sức khỏe để uy hiếp con, cha mẹ muốn con cưới Nha Nha, con cưới, rồi thì sao? Hiện tại, cha mẹ lại nói Tâm Nha không hợp với con, nói con xem cô ấy là cái bóng của Nha Nha. Làm sao cha mẹ biết cô ấy là cái bóng, mà không phải...”

Những lời còn lại, anh cắn răng nhin xuống: “Tóm lại, chuyện của con con sẽ tự xử lý!” Nói xong, không quan tâm cha mẹ sẽ phản ứng như thế nào, anh xoay người rời đi.

Lần đầu tiên anh nói chuyện với cha mẹ như vậy. Anh biết bọn họ sẽ rất khổ sở, nhưng anh không thể không chế chính mình.

Ảo ảnh? Sao cô có thể là ảo ảnh được? Rõ ràng, cô vẫn đang trong lòng anh.

Nguyên Duật Nhượng ôm chặt thân hình mềm mại trong lòng, chỉ sợ cô sẽ biến mất, sẽ như lời mẹ nói, là cái bóng mà anh ảo tưởng...

Đào Tâm Nha lo lắng nhìn anh, tay nhỏ khẽ vuốt tay anh, “Duật... Nguyên tiên sinh, anh làm sao thế? Tâm trạng không tốt sao?”

“Nha Nha, em là thật đúng không?...” Anh cúi đầu hỏi, thanh âm bất an.

Đào Tâm Nha hơi giật mình, “Sao cơ?” Cô không hiểu ý anh.

“Em là thật... Không phải là do anh mộng du?” Anh nhẹ cọ lên làn da trắng ngần, tham lam hôn lên cổ cô, hít lấy mùi hương trên người cô. Mùi của Nha Nha...

Mơ? Đào Tâm Nha nhú mày, “Nguyên tiên sinh, anh uống say à?” Mới nói ra những điều kì quái như vậy.

Say... Nguyên Duật Nhượng ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt non nớt trước mắt không phải Nha Nha của anh. Nhưng ánh mắt chăm chú nhìn anh cũng như nhau... thuần túy mà tràn ngập tín nhiệm.

Nếu là say cũng được, anh không muốn tỉnh...

Nhưng Nguyên Duật Nhượng biết anh không say. Cô ở trong lòng anh, chân thật như vậy... Anh muốn cô là chân thật!

“Tâm Nha... Tâm Nha của anh...” Bàn tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, anh chậm rãi đến gần cô, ánh mắt nhìn cô, che giấu hèn mọn khát vọng khẽ run lên, khẩn cấp muốn tìm kiếm an ủi, nhẹ nhàng hôn cô.

Cô không phải ảo ảnh... không phải...

9. Chương 9

Ngày thứ một ngàn bảy trăm chín mươi lăm.

Nhìn đơn ly hôn, tay run run cầm bút, mắt nhắm chặt, thả chiếc bút trên tay xuống, mình tự nhủ với bản thân.

Còn một tháng nữa...

Anh Duật, làm thế nào bây giờ? Buông tay quả thực khó quá....

Đào Tâm Nha không thể đẩy anh ra, lúc anh hôn cô, cô cảm giác được người anh run lên, mà ánh mắt anh nhìn cô dường như tràn đầy sợ hãi cùng đau thương, điều này làm cho lòng cô nhát thời mềm đi.

Có lẽ phụ nữ luôn không thể kháng cự được dáng vẻ bi thương yếu ớt của đàn ông, mà cô lại chưa từng thấy anh như thế này. Anh ở trong mắt cô luôn tao nhã trầm ổn, không có việc gì có thể làm khó anh, vậy chuyện gì đã xảy ra, khiến cho anh lộ vẻ mặt như vậy?

“Tâm Nha, Tâm Nha...” Anh thì thầm tên cô. Lướt nhẹ qua cánh môi, đầu lưỡi anh khẽ liếm qua liếm lại, sau đó tham lam tỉ mỉ bắt đầu khai phá cái miệng nhỏ nhắn, từ nụ hôn nhẹ trở thành cuồng nhiệt, tìm được chiếc lưỡi đình hương, bá đạo chiếm lấy.

Nụ hôn bất chợt chuyển sang lịch liệt khiến cho Đào Tâm Nha kêu, lưỡi của cô bị anh gắt gao mút, anh mãnh liệt cướp đi của hô hấp của cô, mà cô chỉ có thể bị anh bắt nuốt vào hương vị của anh, đôi tay nhỏ bé không khỏi qua lớp áo ngủ nhéo một phát trên người anh, chớp mũi nhẹ thở ra một tiếng ưm tỉnh tể.

Tiếng than nhẹ nhàng mềm mại giống như một khúc nhạc dạo mê hoặc, mà sự ngọt ngào của cô chính là quả táo trên tay phù thủy, cho dù có độc, anh vẫn muốn một mình chiếm lấy, không cho người khác dù chỉ một phần nhỏ nhất.

Cô là Nha Nha của anh, cô không phải ảo ảnh, cô đang yêu kiều ở trong lòng anh, mùi hương chỉ thuộc về cô tỏa ra khiến cho lòng anh càng thêm khát vọng.

Bàn tay thô lỗ kéo áo ngủ của cô ra, quần áo vì vậy mà bay mất. Sau lớp áo ngủ là nhũ hoa trần truồng không lớp bảo vệ.

Anh xoa bóp bộ ngực trắng nõn, năm ngón tay hưởng thụ cảm giác, cẩn thận đẩy qua đẩy lại, chỉ chốc lát sau, làn da trắng như sữa kia bị anh vo vê tạo thành dấu vết. Thân thể cô đẹp tuyệt, anh có thể từ trên người cô làm ra những dấu vết biểu thị cho từng chỗ trên người cô đều là của anh.

Ngón cái cùn ngón trỏ kẹp lấy nhũ hoa, ma sát qua lại, nhũ hoa mẫn cảm ở trong bàn tay anh. Anh lần tay đến đầu ngực, dùng ngón tay gầy gầy đầu nhũ hoa, cái miệng nhỏ nhắn bị anh hôn lập tức phát ra tiếng ngâm mê người.

Tiếng rên rỉ tuyệt vời, anh muốn nghe càng nhiều.

Buông cái miệng nhỏ nhắn, anh đem mặt vùi vào bầu vú, giữa hai bầu ngực trắng liếm liếm, ngón tay đẩy đẩy, đầu lưỡi mút lấy nhũ hoa, anh cắn nhẹ vài phát, phun ra, rồi lại ngâm vào, khiến nhũ hoa trở nên ẩm ướt hồng hào, lưu lại ấn ký của anh.

Đào Tâm Nha bị trêu chọc khiến cho hơi thở hỗn loạn, nhìn ngực mình bị anh trêu chọc, trong lòng tràn ngập nhục nhã, nhưng thân thể lại như có lửa đốt, nơi riêng tư từ từ chảy ra dịch ướt át quen thuộc mà lại xa lạ.

Quần ngủ của cô bị kéo xuống, tay anh cố tình chạm vào quần lót ẩm ướt. “Tiểu quỷ, anh mới thưởng thức bộ ngực vậy đã ướt rồi.” Anh cắn nhũ hoa xinh đẹp, gian trá nhìn cô.

Đào Tâm Nha xấu hổ giãy giụa nhắm chặt mắt, định đẩy anh ra, anh lại ôm cô càng chặt.

“Hừ... Đừng trốn, anh thích em vì anh mà ướt át.” Anh nói nhỏ, thanh âm khêu gợi tựa như ác ma mê hoặc, ngón tay cách mỏng manh quần lót xoa nhẹ hoa tâm.

Nguyên Duật Nhượng khẽ hôn cái miệng nhỏ nhắn, liếm lưỡi đình hương, ôn nhu dụ dỗ cô. “Ngoan, đang chán ra, để cho anh yêu em.”

Đào Tâm Nha mặt hồng, thân thể nhục nhã run run, hai chân thuận theo lời anh mở ra.

“Cô bé ngoan.” Anh hôn cô, ngón trỏ để để tại chỗ quần lót trước cửa hoa tâm, nhẹ nhàng chọc chọc, khiến cho vải dẹt ướt át hơi hơi chà xát vào tiểu huyết.

Hoa khẩu mềm mại không chịu nổi sự thô ráp do vải dẹt tạo ra, lông mày tỉnh tể không khỏi nhíu lại.

Nguyên Duật Nhượng kia thấy bảo bối trong lòng khó chịu, dùng tay kéo quần lột xuống, đầu ngón tay trực tiếp chạm vào hoa tâm mềm mại, khiến cho chỗ đó lại càng ẩm ướt.

Anh chậm rãi chuyển động tay, đầu ngón tay dụ dỗ hoa khẩu yếu ớt, không tiến vào, chỉ ma sát ở bên ngoài, thỉnh thoảng lại chọc chọc, được một chút lại buông ra.

Bị anh quấy rối như vậy, Đào Tâm Nha ngây ngô sao chịu được? Cô không nhịn được cọ vào anh, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng ngâm hơi khó chịu. Mà dịch do sự khát khao của cô mà dần chảy ra, dính hết vào tay anh.

Cô nhóc nhiệt tình!

“Làm sao vậy? Không thích anh chạm vào nơi này sao?” Hấn hỏi, lòng bàn tay chà xát vùng kín, sau đó nhẹ ấn ấn.

“A!” Kích thích bất ngờ làm cho cô rên rỉ. “Có, có thích...”

Nhưng cô vừa nói xong, anh lại bỏ tay ra.

“Không...” Đào Tâm Nha vội vàng tóm lấy tay anh, không cho anh rời đi.

Nguyên Duật Nhượng cười khế, anh cắn đôi tai trắng nõn, hỏi nhỏ : “Muốn anh nhẹ nhàng, hay là mạnh tay một chút? Hả?”

Đào Tâm Nha cắn môi do dự, rốt cuộc cũng không chống cự được khát vọng của cơ thể. “Mạnh, mạnh lên chút nữa...” Nói xong, liền nhúc nhĩ nhắm mắt lại.

“Cô gái thật thà.” Thường cho sự thành thực của cô, Nguyên Duật Nhượng lại chạm vào cô, ngón tay mân mê hoa tâm. Anh nhẹ nhàng âu yếm, ngón tay dài đến hoa tâm, liền đâm thẳng vào.

“Ừm...” Cô khẽ ngâm, phía dưới do có dị vật tiến vào mà co rút, nhưng lại không khó chịu, mà một cảm giác kỳ quái lại dâng lên.

Hoa huyết ẩm ướt khít chặt làm cho đôi mắt anh tối sầm lại. Anh co ngón tay dài, chuyển động bên trong hoa tâm, ngón cái không quên khinh bạc vùng kín.

Bị hai phía kích thích làm cho phía dưới của cô đỏ hồng, tiếng rên rỉ tinh tế ngày cái dồn dập. Mới đâm vài cái, Đào Tâm Nha nắm chặt lấy áo tắm của gã đàn ông, gương mặt đỏ ửng lại đỏ thêm, lộ ra vẻ kiêu diễm của phụ nữ, ái dịch dồi dào tuôn ra từ nơi riêng tư, cô yếu đuối ngã vào trong lòng anh.

Khẽ hôn lên trán trắng mịn đang hiện ra mồ hôi, Nguyên Duật rút ngón tay ra, ôm lấy cô, đem cô đặt ở trên bàn học. Anh nhắc hai chân lên, chỗ trung tâm giữa hai chân bị vụn bung ra, cánh hoa liền chảy ra mật lộ.

Dưới lông màu đen, khe hoa hơi mở ra, cánh thịt run rẩy, coi như là hưng phấn mà đợi bị tiến vào, mà hoa lộ còn lại là tỏa ra mùi hương dụ dỗ.

Nguyên Duật kéo xuống dây lưng áo tắm, dục vọng ở bụng dưới đã bốc lên từ lâu, muốn hung hăng tiến vào cô, anh giữ lấy cánh mỏng, để cho thứ thô dài nhọn kia lên múi thịt đang mở ra.

Cảm thụ được thứ cứng rắn nóng rực kia, nhưng Đào Tâm Nha đang bị vây trong cao trào nghi hoặc cúi đầu xuống, thì trong nháy mắt thân thể đã bị xỏ xuyên qua. “A!” Đau đớn làm cho cô kinh hãi kêu lên, huyết hoa bó chặt, toàn bộ sự sung sướng biến mất, chỉ còn lại có thống khổ.

“Đừng mà... Đau...” Cô đẩy ngực anh ra, đau đớn làm cho nước mắt liên tục chảy xuống.

Lại không biết sự thắt chặt và khước từ của cô chỉ làm anh nổi lên ý niệm thâm nhập càng sâu trong đầu, thứ thô dài kia không có rời khỏi, trái lại xâm nhập càng sâu, đâm thủng tầng lá mỏng thuần khiết kia, tiến vào chỗ sâu nhất.

“Ồ...” Máu tử nữ tuôn ra, đau đớn làm cho Đào Tâm Nha ủy khuất khóc lên. Sự đau nhức như vậy không phải chưa từng trải qua. Sâu trong trí óc, cô cũng từng bị đàn ông xỏ xuyên qua thô lỗ như vậy, khi đó cô cũng khóc, nhưng lại không hối hận, bởi vì cô chiếm được anh.

“Nha Nha, Nha Nha, đừng khóc, Nha Nha...” Anh hôn lên giọt lệ trên mặt cô, yêu thương gọi cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, liền thấy mắt anh mờ mờ, như là say.

Đúng rồi, cô nhớ tới bình Whisky bình bị uống phân nửa kia. Đào Tâm Nha thở ra, lúc này lại thấy ánh kim lóe lên trên cổ anh.

Dây chuyền trên cổ anh có vòng một cái nhẫn, Đào Tâm Nha nhìn chiếc nhẫn kia, cùng chiếc nhẫn trên tay anh là một đôi — đó là nhẫn cưới cô đã để lại.

Anh lại đeo trên tay... Đào Tâm Nha đưa tay run rẩy, cầm cái nhẫn kia, nước mắt rơi xuống càng nhiều.

Đồ ngốc! Vì sao phải ràng buộc chính mình như thế, cô không đáng để anh làm như vậy!

Toàn bộ lòng Đào Tâm Nha đau đớn, nhìn người đàn ông trước mắt, cô cũng không nhịn được nữa, cũng vô pháp đè nén chính mình.

“Duật... Duật ca ca.” Cô khóc, ôm lấy, gọi anh. “Duật ca ca... Duật ca ca...”

“Nha Nha...” Anh hôn lấy cô, bắt đầu xâm nhập cô, một chút rồi một chút, từ mềm nhẹ biến thành cuồng liệt, lần lượt tiến vào, rút ra, lại tiến vào.

“A ưm...” Môi lưỡi hai người nóng bỏng cuốn lấy nhau, liêu lĩnh nuốt vào nuốt bọt cùng hơi thở của đôi phương, Đào Tâm Nha vì anh mở ra thân thể, giơ lên mông tròn, nghênh đón anh chạy nước rút.

Hoa thịt non nớt vì anh mà thít chặt lại, chảy ra hỗn hợp mật hoa cùng tơ máu, đó là trinh trắng cô kính dâng cho anh, cũng như trong trí nhớ kia, cô không hối hận.

Cô có, chỉ có yêu thương, yêu thương đối với anh.

Cô ôm lấy anh, dùng chỗ ẩm ướt của mình bao lấy anh, cô muốn an ủi sự đau xót của anh, làm cho anh không thống khổ nữa, làm cho anh khôi phục lại sự tự tin kiêu ngạo kia.

Duật ca ca...

Cô mặc cho anh lần lượt chiếm hữu, thân thể yêu kiều in đầy dấu vết của anh, tất cả trên người đều là mùi của anh.

“A...” Đào Tâm Nha cắn môi, ghé vào trên bàn học, đàn ông đứng ở sau người lại xỏ xuyên qua huyết hoa, bàn tay đi về phía trước cầm lấy tuyết nhũ, thúc đẩy thân thể mềm nhũn trắng mịn.

Ngực anh đầy mồ hôi dán lên lưng trắng như tuyết, anh khẽ cắn lên bờ vai nhỏ, giống như con thú tham lam chẳng biết đủ, dùng dịch của anh lấp đầy kiêu hoa dưới người. Anh bẻ gãy cô, chiếm hữu cô, ái dịch sền sệt kia dính đầy thân thể hai người tương liên, mỗi một cái ra vào đều bức ra chất lỏng đặc hơn.

Anh nhào nặn cuống thịt từ lâu đã sung huyết đỏ tươi trên hoa khẩu, để cho trong người cô phát ra yêu kiều, sau đó bạo phát, làm cho thứ nóng rực vậy ra, sau đó lần thứ hai xâm nhập.

Không đủ... Anh muốn cô vẫn chưa đủ.

Hôn lên đôi môi nức nở, cho dù cô có khóc, cầu xin anh cũng không buông tha.

Nha Nha... Anh lưu luyến gọi tên cô.

Cô, không phải là ảo ảnh.

Đào Tâm Nha ngủ một giấc đến tận chiều mới tỉnh dậy, khi cô mở mắt thì thấy mình đang nằm ở trên giường của Nguyên Duật Nhượng. Trên người cô, quần áo đã được mặc vào, chỉ là trên da đây đó vẫn còn dấu hôn và vết cắn làm bằng chứng, mà nơi giữa hai chân cũng còn cảm giác đau.

Cô chậm rãi ngồi dậy, lật chăn bông ra, chợt thấy ngón áp út bên tay trái mang chiếc nhẫn. Cô sững sờ nhìn kia chiếc nhẫn cưới, lại nhận ra mình đeo lại chiếc nhẫn này không ngoài ý muốn.

“Tỉnh rồi.” Giọng nói đàn ông từ đằng sau truyền tới.

Đào Tâm Nha quay đầu, nhìn anh đang ngồi ở ghế.

Mặc vào áo lông mềm màu lam nhạt cùng quần dài, anh vẫn tuấn tú tao nhã như vậy, nhưng ánh mắt nhìn cô lại thâm trầm khó nói.

Trong nháy mắt, Đào Tâm Nha hiểu được. Cô nuốt nước bọt, nhẹ giọng hỏi, “Anh đã biết?”

Thật ra không phải cô không nghi ngờ, nhưng cô không dám vạch trần. Cô tự gạt mình, tự nhủ rằng anh không phát hiện ra, từ đó... Cô mới có thể dùng lý do này, kìm nén cảm xúc sợ hãi cùng áy náy của mình mà ở bên cạnh anh.

Nguyên Duật Nhượng thành thực trả lời. “Đêm đó em uống say.”

Đào Tâm Nha rất cục hiểu được. “Rượu kia không phải hương tân.” Cô luôn luôn hoài nghi vì sao mình chỉ uống rượu hương tân mà say được, thì ra khi đó anh đã sớm nghi ngờ.

“Đúng, là rượu nặng, tửu lượng của em vẫn kém như vậy.” Nguyên Duật Nhượng nhếch khóe miệng, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng vô cùng thân, nhưng trong mắt vẫn là nỗi buồn không đáy.

Khi tỉnh lại, anh nhìn cô ngủ say, thân mình bé bỏng nằm gọn trong lòng anh. Rõ ràng hai người gần nhau như vậy, lại xa đến thế.

Anh biết, cô vẫn muốn rời xa anh.

Cả hai người bọn họ đều tự lừa mình. Anh cho rằng làm bộ như không phát hiện ra, cô sẽ ở lại; Cô cho rằng không vạch trần, sẽ tiếp tục duy trì được vẻ bình tĩnh.

Anh hiểu cô, như cô hiểu anh.

Bọn họ đều đang trốn tránh, không dám đối mặt với thực tế.

Quan hệ ràng buộc giữa hai người như tấm băng mỏng, làm cho anh ngày càng sợ, sợ ngày nào đó cô lại biến mất, và anh không thể tìm được cô.

Anh chưa từng quên cô lúc trước buông tay, cô cũng chưa từng quên, năm đó rời đi, cô đã tự nói với mình, không bao giờ nữa yêu nữa.

Một lần cố chấp yêu say đắm, làm cho cô sợ, sợ những ngày đếm ngược tịch mịch, làm cho cô mất sức, cứ coi như đó là trừng phạt cũng đúng tội, cô cũng phải ném quả đắng.

Cô sợ, cũng mệt mỏi, cho nên, cô buông tay.

“Vậy thì sao? Anh định làm gì? Trả thù tôi sao?” Nhẹ nhàng nắm chặt ga trải giường, ngăn chặn cảm giác không yên trong lòng, cô cúi mắt hỏi anh.

“Trả thù?” Nguyên Duật Nhượng thì thầm hai chữ này, muốn cười lại không cười nổi. “Thì ra, em nghĩ rằng tôi đang định trả thù em?”

Hoa ra, mấy ngày nay anh tiếp xúc với cô, dè dặt cẩn trọng, sợ dọa cô chạy, sợ cô chính là chỉ là giấc mộng... Anh sợ hãi hèn mọn như vậy, mà trong mắt cô, đây lại chính là sự trả thù.

Hoa ra, cô có cách nhìn về anh như thế.

Nguyên Duật Nhượng cảm thấy buồn cười, đau đớn co rút đập đổ sự kiêu ngạo của anh, mà kiêu ngạo của anh ở trước mặt cô lại không bao giờ còn sót một mảnh.

“Đào Tâm Nha, sự tàn nhẫn của em có lúc làm tôi thống hận.”

Giọng nói lạnh băng của anh làm cô chột dạ, cô biết lời cô nói có chút quá đáng, nhưng cô không biết chính mình nên làm gì.

Lúc trước, cô quả thật đã làm nhiều lắm chuyện sai. Anh hận cô, muốn trả thù cô cũng là chuyện đương nhiên.

“Không đúng, là lỗi của tôi, đã chiều chuộng em đến vậy.” Nguyên Duật Nhượng lạnh lùng nhếch môi, trong mắt bão tố nổi lên.

“Vì vậy, em luôn tùy hứng làm bậy, cho tới bây giờ vẫn không hiểu được tâm trạng người khác. Em nói yêu tôi, cho nên đặt bẫy tôi, ép tôi cưới em. Sau đó, lại tự ý quyết định buông tay, chỉ để lại đơn ly hôn, cũng không quay đầu lại mà rời đi luôn. Em chưa từng hỏi xem tôi muốn thế nào. Em đi tiêu sái như vậy, cho rằng chết rồi mọi chuyện sẽ xong sao?”

Không, cô không nghĩ như vậy –

Đào Tâm Nha cắn môi há miệng, lại không tìm ra lời biện giải.

“Không đúng, em không chết. Em trở lại trong thân xác này, nhưng em xem hai năm nay em ở đâu? Em cũng biết Haier vì cái chết của em mà đau đớn tự trách. Hẳn ta cảm thấy hấn ấy là một người anh không

biết bảo vệ em gái thật tốt. Em làm cho cha mẹ tôi đau lòng vô cùng, phải nếm cảm giác người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Em làm cho tôi phải thừa nhận sự trách cứ từ mọi người, còn có nỗi đau không thể nói nên lời... Đào Tâm Nha, em cho rằng, em đã chết, em đi rồi, chúng tôi sẽ vui vẻ mà sống sao?”

Đào Tâm Nha lắc đầu, “Không phải... Tôi không có...”

“Vậy em sống ở đâu?” Anh chất vấn, trừng mắt nhìn cô, bức bách truy vấn. “Hai năm nay em ở đâu? Tại sao không trở lại?”

Đào Tâm Nha há miệng, lại không biết nên nói cái gì, vì lời trách móc của anh mà mắt đỏ lên, nước mắt ở hốc mắt đọng lại, cũng không dám rơi xuống.

Nguyên Duật Nhượng nhìn chăm chú nước mắt cô, khuôn mặt lạnh như băng không thương tiếc, “Đào Tâm Nha, em khóc cái gì? Em dựa vào đâu mà khóc? Một người trốn chạy như em có tư cách gì để khóc?”

Đào Tâm Nha cố kìm nước mắt. Cô biết anh nói rất đúng, cô không có tư cách, đã tổn thương mọi người như vậy, cô nào có tư cách rơi lệ?

Cô gục đầu xuống, thanh âm run run. “Em biết em làm sai rất nhiều việc, em chỉ muốn bù đắp...”

“Bù đắp? Bù đắp thế nào? Tác hợp tôi với Elena sao?” Nguyên Duật Nhượng nở nụ cười, đứng dậy đi ra phía trường, nâng mặt cô lên, “Đào Tâm Nha, em đã từng hỏi qua của ý kiến của tôi?”

“Em...” Cô không hỏi, nhưng... Cô hoảng hốt nói: “Nhưng không phải anh yêu Elena sao? Lúc trước nếu không vì em, anh đã sớm cùng Elena kết hôn, cho nên...”

“Cho nên,” Anh nói tiếp, chăm chú nhìn cô, một câu lại một câu phát ra: “Em biết rằng tôi không thành đôi cùng Elena, em nghĩ rằng tôi áy náy vì cái chết của em, cho nên em muốn bù đắp cho tôi, vì vậy em cuối cùng cũng xuất hiện, chính là vì lý do này sao?”

Đào Tâm Nha sợ hãi gật đầu.

Nguyên Duật Nhượng hỏi lại: “Vậy nên, nếu em không bao giờ biết tôi và Elena không thành, em sẽ không bao giờ trở về?”

Hơi do dự, Đào Tâm Nha lại gật đầu.

Cho dù sớm biết rằng đây là đáp án, nhưng thấy chính cô tự thừa nhận, Nguyên Duật Nhượng vẫn đau lòng không kìm được. Anh buông cô ra, cười thành tiếng.

Tiếng cười kia, tràn ngập thống khổ cùng thất vọng.

“Duật ca ca...” Anh như vậy làm cô thấy sợ.

Nguyên Duật Nhượng lưng quá thân, không nhìn cô, đi ra khỏi phòng. Đến gần cửa, lạnh lùng ném lại một câu.

“Đào Tâm Nha, em không thay đổi gì dù chỉ một chút, vẫn ích kỷ như vậy.”

Đào Tâm Nha, em không thay đổi gì dù chỉ một chút, vẫn ích kỷ như vậy—

Cô, dường như mọi việc cô làm đều sai lầm.

Nhưng, thực sự cô sai lầm rồi sao?

Lời nói của Nguyên Duật Nhượng không ngừng vọng lại trong đầu Đào Tâm Nha, mỗi câu mỗi từ cô đều không thể bác bỏ. Quả thật cô chưa từng để ý đến ý nguyện của anh.

Lấy danh nghĩa tình yêu, cô trói buộc anh.

Lấy lý do muốn bù đắp, thực ra chính là muốn giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng, chính là muốn tìm lý do tiếp cận anh.

Cô tự nhủ, không yêu anh nữa. Tự nhủ rằng, buông tay đi. Tự nhủ rằng, làm cho anh hạnh phúc, chúc phúc cũng là một loại yêu. Nhưng anh muốn gì? Cô chưa từng nghĩ tới.

Cô cho rằng mình đã trưởng thành, hiểu chuyện, nhưng hóa ra trong tình yêu, cô vẫn ngây thơ như vậy, tự cho là đúng quyết định tất cả.

Anh nói đúng, cô vẫn ích kỷ như vậy.

Nhưng cô nên làm như thế nào bây giờ? Làm gì cũng sai, cô phải làm gì đây?

“Này, cô bé, cô đứng đây làm gì?” Haier đang định ra khỏi nhà, lại thấy Đào Tâm Nha đứng ở trước cửa, hắt ta kinh ngạc nhướn mày.

Ánh mắt cô bé hồng hồng, vẻ mặt bất lực.

“Làm sao vậy? Cãi nhau với A Nhượng?” Không thể nào, hai người này ngày hôm qua không phải còn ngọt ngào với nhau sao?

Đào Tâm Nha ngẩng đầu lắc lắc. Thì ra cô luôn ở trước cửa nhà, cho dù mọi khó khăn đã trải qua, nhưng mỗi lúc bị thương, khổ sở, cô vẫn thầm nghĩ đến ngôi nhà, nghĩ đến anh trai mình.

Trong nháy mắt, nước mắt kìm nén đã lâu tuôn ra.

“Ê? Sao lại khóc?” Haier phát hoảng, vội vàng lấy khăn tay. “Đừng khóc, cô khóc trước cửa nhà tôi như vậy, người khác nhìn lại tưởng rằng tôi bắt nạt cô.”

Chính xác là hắt đang nói đùa, xem có thể khiến cô bé kia cười không, ai ngờ cô bé ấy khóc càng lớn tiếng.

“Ô oa –”

A... Trời đất!

Haier không có cách nào, đành phải xuống xe kéo cô. “Ừm... bây giờ cô vào nhà tôi ngồi chút đi.”

Đào Tâm Nha khóc, bị anh trai kéo đi, nhìn tay anh, nước mắt cô rơi vào càng nhiều. Đã lâu không bị anh kéo đi như vậy rồi.

Hồi nhỏ, anh sẽ kéo tay cô như thế, cùng cô chơi đùa, mà Duật ca ca cũng sẽ đi theo bên cạnh, cười chiếu cố cô.

Khi cha còn sống, Duật ca ca liền cùng cha nuôi mẹ nuôi đứng một bên, nhìn bọn họ chơi đùa.

Cô lớn lên trong sự chiều chuộng như vậy, nhưng cô đã làm cái gì?

Cô làm cho bọn họ đau lòng khổ sở, thậm chí ích kỷ quyết định mọi thứ. Rõ ràng vẫn sống trên đời, cũng không tìm đến bọn họ.

Đào Tâm Nha, mày thật sự khốn nạn!

“Rồi.” Haier mang cô vào nhà, để cô ngồi trên sofa, hắt đưa hộp giấy ăn cho cô, quan tâm hỏi: “Đã có chuyện gì xảy ra? Có phải A Nhượng bắt nạt cô?”

Đào Tâm Nha lắc đầu, Haier gãi đầu. Đối với cô gái trước mặt, hắt chẳng có cách nào.

“Ai, cô đừng khóc nữa... Có muốn ăn đường hay không?” Hắt lấy từ bàn thủy tinh ra mấy hộp sữa đường.

Đào Tâm Nha nhìn sữa đường.

Haier ngưng ngừng sờ mũi, “Cô cảm thấy tôi như đang dỗ em bé đúng không? Trước kia em gái tôi khóc, tôi cũng dùng sữa đường dỗ em ấy, sau đó em ấy sẽ nói...”

“Một viên không đủ, em muốn hai viên, em còn muốn kem ốc quế, còn muốn bánh dâu tây, còn muốn hoa nhài, hơn nữa phải có mận tỉnh... Như vậy, em sẽ không khóc nữa.”

Cứ một câu nói ra, ánh mắt Haier càng mở lớn, hắt kinh ngạc nhìn Đào Tâm Nha, “Cô, cô làm sao có thể...”

Đào Tâm Nha run môi, cười gượng, nói với anh trai mình: “Anh, em là Tâm Tâm.”

10. Chương 10: End

Một ngàn tám trăm hai mươi lăm ngày.

Rốt cục kí tên vào đơn ly hôn. Mình không khóc, mình luôn luôn mỉm cười. Thật đấy, mình sẽ cười buông tay.

Duật ca ca, anh tự do rồi.

.
. .

Haier Jones cảm thấy mình đang nằm mơ.

Nhưng giấc mơ này lại chân thực đến mức khiến hắn muốn khóc.

“Em đúng là Tâm Tâm?” Nhìn cô gái phương đông trước mắt, hắn vẫn thấy khó tin.

Đào Tâm Nha khóc gật đầu, thấy anh hai không tin, cô hít mũi nói: “Em còn nhớ chuyện anh 13 tuổi rồi vẫn còn đái dầm!”

Haier lập tức giơ chân, đó là vết sẹo trong lòng hắn.

“Câm miệng! Anh đâu có đái dầm! Rõ ràng là em và thằng nhóc A Nhượng nửa đêm vào phòng hãm hại anh!” Kết quả hắn bị người hầu trong nhà cười, mấy ngày cũng không ngóc đầu lên được.

Nhưng việc này ngoài ba người bọn họ và người hầu trong nhà, không ai biết. Ngay cả hai lão Nguyên gia cũng không biết, nguyên nhân đương nhiên là do hắn hạ lệnh phong bế.

Đây là sỉ nhục của đời hắn!

Mà hiện tại, Haier tròng Đào Tâm Nha, tìm đập rất nhanh, nhưng vẫn hoài nghi: “Việc này có phải A Nhượng nói cho em không?”

Đào Tâm Nha lắc đầu, sau đó nói một chuyện chỉ có hai anh em bọn họ biết.

“Em nhớ ngày bị ba đưa về Scotland, trên máy bay, em khóc đòi mẹ suốt. Khi đó anh hai lấy sữa đường cho em, nói với em...”

“Tâm Tâm đừng khóc, ăn viên sữa đường này. Đường ngọt ngào, Tâm Tâm ăn xong sẽ vui vẻ. Anh hai ở đây, sẽ luôn ở bên cạnh Tâm Tâm!” Haier nghẹn ngào nói, hốc mắt phiem hồng, “Em đúng là Tâm Tâm...”

Đào Tâm Nha khóc gật đầu.

Haier hít vào thật sâu, đè nén kích động trong lòng, hỏi cô: “Chuyện này là sao? Sao em lại biến thành cái dạng này?”

“Lúc đó em bị rút máy bay, tỉnh lại đã thấy ở trong thân thể này...”

“Cho nên, hai năm nay em vẫn sống trên đời này?” Haier tiếp lời.

Đào Tâm Nha gật đầu.

“Vậy tại sao em không trở lại?”

“Em...” Đào Tâm Nha cắn môi, không dám nhìn anh hai, “Em không còn mặt mũi gặp anh. Lúc trước em nói nhiều lời tàn nhẫn như vậy với anh, làm anh thương tâm... Anh giận dữ không quan tâm đến em, cho nên em...”

“Nên em cảm thấy em chết rồi, anh hai vẫn sẽ hận em? Vẫn không để ý đến em như vậy sao? Đào Tâm Nha, em thấy anh hai em là người như vậy sao?” Haier kích động rống lên.

Đào Tâm Nha lắc đầu. Cô biết mình sai rồi: “Anh hai, xin lỗi...”

Haier đỏ mắt. Đúng là hấn tức giận, hấn phần nộ, nhưng mà... Nhìn em gái khóc không thành tiếng, cho dù giận đến mấy, cũng không áp được vui sướng trong lòng.

“Con bé ngốc này...” Hấn ôm em gái vào lòng.

“Anh hai, thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Đào Tâm Nha ôm anh hai, khóc lớn tiếng.

Haier nén lệ trong mắt, ôm lấy em gái vừa mất đã tìm lại được, cứng rắn nói: “Nếu em không phải là em gái anh, anh nhất định phải bóp chết cái tên rắc rối này. Ly hôn thì ly hôn, đi Paris làm gì? Không định về nhà ư? Anh nói không quan tâm đến em, sẽ thực sự mặc kệ em à? Em cũng không nghĩ lại, năm năm liền không chịu liên lạc với anh, em không biết anh vẫn luôn chờ điện thoại của em sao?”

Lúc trước hấn nói ác như vậy, nhưng dù sao cô vẫn là em gái mà hấn yêu thương vô cùng. Cô chỉ cần thấp mình xin lỗi, hấn làm sao lại không để ý đến cô? Khi đó hấn cũng không chịu mất mặt, cứ giằng co cùng em gái. Kết quả thì sao?

Hấn đau lòng, hối hận.

Đào Tâm Nha sụt sịt mũi, hai mắt khóc hồng lên: “Em... Em chỉ là không còn mặt mũi gặp anh thôi. Em vẫn thực hối hận đã nói với anh những lời như vậy. Lại là lần đầu tiên anh dữ dằn với em, cho nên...” Cô ủy khuất nói, “Anh hai, thực xin lỗi!”

“Quên đi, coi như anh nợ em!” Anh em thì có thù hằn gì? Haier lấy khăn giấy lau nước mắt cho em gái, sau đó đứng dậy đến nhà bếp rót cho cô một ly nước ấm. “Được rồi, đừng khóc, sưng hết mắt rồi!”

Đào Tâm Nha nhận lấy cốc nước, khóc lâu như vậy, cô quả thực rất khát. Cô khóc thút thít uống nước.

Chờ em gái trấn định rồi, Haier mới hỏi: “Tâm Tâm, em và A Nhượng đã xảy ra chuyện gì? A Nhượng biết chuyện của em không?”

Đào Tâm Nha gật đầu, trầm mặc một lúc, thuật lại những lời Nguyên Duật Nhượng đã nói với cô cho anh hai nghe.

Haier nghe xong, khẽ thở dài: “Tâm Tâm, đúng là em sai rồi.”

Đào Tâm Nha không nói chuyện, cô cũng biết mình sai rồi.

“Nói cho cùng, cũng là anh hai làm hư em!”

“Anh hai, đâu có liên quan gì đến anh!” Đào Tâm Nha không để anh hai tự trách, “Tại em không hiểu chuyện. Đã chết qua một lần rồi, lại không thay đổi suy nghĩ của mình.”

Như Duật ca ca nói vậy, cô vẫn cứ ích kỷ như cũ.

“Còn bây giờ thì sao? Em muốn gì?” Haier hỏi em gái: “Em còn yêu A Nhượng không?”

Đào Tâm Nha sững sờ, lập tức cười khổ: “Em đâu dám yêu nữa. Lúc trước buông tay, em đã quyết định không yêu, không bao giờ yêu nữa!”

“Nếu thực sự không yêu, em sẽ biểu lộ như vậy sao?” Bộ dáng rõ ràng là đau xót vì tình.

Đào Tâm Nha gục đầu xuống, cầm chặt lấy cốc nước, nhẹ giọng nói: “Anh hai, em sợ, em sợ tình yêu của em lại làm tổn thương đến người xung quanh. Em chỉ mong anh ấy hạnh phúc!”

Em gái của mình, làm sao Haier lại không hiểu? Hiện tại cô đang trốn tránh! Ngồi bên cạnh em gái, hấn sờ đầu cô: “Tâm Tâm, em không muốn tự cho A Nhượng hạnh phúc sao?”

Đào Tâm Nha lắc đầu, không nghĩ ngợi nói: “Sao em có thể cho anh ấy hạnh phúc được? Em không có tư cách đó...”

“Sao em lại không có tư cách?” Hấn bắt cô ngẩng đầu lên, không cho cô lại vùi mình vào vỏ bọc nhút nhát. Đó không phải là em gái của hấn.

“Tâm Tâm, em đã từng hỏi A Nhượng muốn gì chưa? Em muốn cậu ta được hạnh phúc, vậy em đã hỏi, cậu ta muốn ai cho cậu ta hạnh phúc chưa? Hạnh phúc của cậu ta do cậu ta tự quyết định, mà không phải là em!”

Đào Tâm Nha sững sờ nhìn anh hai: “Nhưng anh ấy đang giận em...”

Haier tức giận trợn trắng mắt: “Trước mặt em cậu ta chỉ là con hổ giấy thôi, em sợ cái gì?” Cũng không nghĩ xem từ nhỏ A Nhượng đã sủng cô đến mức nào, cho dù có giận cô, cô làm nũng một chút liền dẫu vào đó sao? Hơn nữa, hiện tại có chỗ dựa là anh trai hử đây!

“Đi, anh hai đưa em đi tìm A Nhượng. Phải hỏi rõ, rốt cục cậu ta muốn cái gì!” Không cho em gái cơ hội giãy giụa, Haier tóm lấy cô liền đi tới Nguyên gia.

Kết quả tới Nguyên gia, lại nghe Trần An Mai nói Nguyên Duật Nhượng đã đi sân bay rồi, chuẩn bị đáp máy bay về New York.

Haier vừa nghe, chuẩn bị mang em gái đuổi đến sân bay. Còn chưa bước ra khỏi cổng Nguyên gia đã bị Trần An Mai gọi lại.

“Đợi chút Haier, mẹ có việc muốn nói với bé Tâm!”

“Mẹ nuôi, có việc gì để tối nói, giờ rất gấp!” Haier lo lắng nói.

“Chuyện của mẹ cũng rất vội!” Trần An Mai nghiêm túc nhìn Đào Tâm Nha, “Bé Tâm, dì không đồng ý chuyện của cháu và A Nhượng.”

Bà biết ngày hôm qua bé Tâm ngủ trong phòng con trai, cũng đoán được giữa bọn họ đã phát sinh chuyện gì. Chiều nay đã thấy con trai lạnh mặt rồi đi, sau đó Đào Tâm Nha cũng mất hồn mất vía cáo biệt.

Tình hình như vậy làm bà và chồng vô cùng lo lắng. Họ nhất định cho rằng con trai đã bắt nạt cô bé.

Thân là cha mẹ sao bọn họ không nhận ra, bây giờ trong lòng con trai chỉ có Tâm Tâm. Tâm Tâm đã chết, không ngờ con trai lại xem bé Tâm thành thể thân của Tâm Tâm. Điều này làm sao được? Bé Tâm là một cô gái tốt, bà và chồng đều rất thích bé Tâm, sao có thể để bé Tâm bị thương tổn như vậy được!

“Dì Mai!” Đào Tâm Nha không ngờ mẹ nuôi sẽ nói như vậy với cô. Cô nhìn Trần An Mai, lại nhìn Nguyên Thành Hồng ngồi bên cạnh, trong đầu cô hỗn loạn, chỉ có thể nói theo bản năng: “Cháu... Cháu không có quan hệ gì với Nguyên tiên sinh hết, hai bác đừng hiểu nhầm... Cháu và anh ấy không có gì...”

“Cô bé, cháu đừng hiểu nhầm!” Trần An Mai ngắt lời cô, nắm lấy tay cô, “Dì và bác Hồng không phải ghét gì cháu, chúng ta chỉ không nở... Cháu không biết A Nhượng đang nghĩ gì đâu. Nó... nó...” Trần An Mai cắn răng, cuối cùng vẫn nói thẳng, “Nó chỉ xem cháu là thể thân thôi!”

Đào Tâm Nha lẳng lẳng, “Thể thân?”

“Đúng, nó xem cháu là thể thân của Tâm Tâm. Dì Mai không thể để nó đối xử với cháu như vậy. Cháu là một cô gái tốt, đáng được...”

Haier đứng bên cạnh không nghe nổi nữa, “Mẹ nuôi, nó chính là Tâm Tâm.”

Trần An Mai nhíu mày, giận dữ mắng Haier: “Con đang nói linh tinh gì thế? Chẳng nhẽ con cũng xem bé Tâm thành Tâm Tâm?”

“Con không có!” Haier giải thích, “Nó đúng là Tâm Tâm. Tâm Tâm không chết, nó vẫn sống...”

“Con đang nói ma quỷ gì thế hả?”

“Anh hai nói thật đấy!” Đào Tâm Nha ngắt lời bọn họ, nhìn hai lão Nguyên gia kinh ngạc, cô nhẹ giọng nói: “Cha mẹ nuôi, con chính là Tâm Tâm.”

“Cháu...” Trần An Mai kinh ngạc nhìn Đào Tâm Nha, “Con bé này đang nói cái gì...”

“Con không chết. Không, đúng hơn mà nói, đại khái là con mượn xác hoàn hồn!” Đào Tâm Nha khấn trương cười với mẹ nuôi.

Dù sao Trần An Mai cũng đến từ phương đông, bà đã từng nghe qua chuyện như vậy, nhưng bà nghĩ chuyện này chỉ có trong sách hay phim ảnh thôi, “Con... Con đúng là Tâm Tâm?” Bà run giọng hỏi.

Đào Tâm Nha gật đầu.

Trần An Mai nhìn Haier, Haier cũng gật đầu. Mà bên cạnh Nguyên Thành Hồng sớm khiếp sợ.

Trần An Mai kinh ngạc nhìn Đào Tâm Nha, đột nhiên giơ tay tát cô một cái: “Con bé hư hỏng này! Lại để cha mẹ nuôi đau lòng khổ sở vì con! Con bé hư, con bé hư!” Bà mắng, lại khóc ôm Đào Tâm Nha vào lòng.

“Thực xin lỗi, mẹ nuôi!” Đào Tâm Nha mới ngừng ngóc lại tiếp tục rơi lệ, cô quay đầu nhìn Nguyên Thành Hồng đang kích động, “Thực xin lỗi, cha nuôi.”

Tay Nguyên Thành Hồng run run, không nói nên lời, chỉ có thể bước lên ôm lấy vợ và con gái nuôi.

Haier sờ sờ cái mũi chua xót, “Ách, không phải con cố ý quấy rầy, nhưng mà con và Tâm Tâm đang định đến sân bay...”

“Đúng, Tâm Tâm, con và A Nhượng...” Trần An Mai đẩy Đào Tâm Nha ra, lo lắng hỏi, “Tâm Tâm, con và A Nhượng đã xảy ra chuyện gì? Hai người các con...”

“Được rồi, phu nhân!” Nguyên Thành Hồng ngăn vợ lại, “Chuyện của tụi nhỏ cứ để tụi nó giải quyết!”

Ông nhìn Đào Tâm Nha, “Tâm Tâm, đi đi!”

Đào Tâm Nha gật đầu, theo anh hai đi ra cửa, khi đến cửa, cô dừng chân, quay người kiên định nói với hai lão: “Cha mẹ yên tâm, lần này con sẽ không làm chậm trễ hạnh phúc của Duật ca ca!”

Lần này, cô muốn hỏi anh, anh muốn hạnh phúc như thế nào?

Nguyên Duật Nhượng đang chờ đợi.

Lúc này, anh nhận được điện thoại của mẹ. Mẹ nói, Đào Tâm Nha đang chạy đến sân bay, bảo anh chờ cô.

“Con phải nói chuyện đàng hoàng với Tâm Tâm đi. Cơ hội chỉ có một lần, lỡ mất là không còn nữa đâu!” Trần An Mai thở dài, trầm thía nói.

Đạo lý đó, sao Nguyên Duật Nhượng lại không hiểu?

Anh đã mất một lần, sao lại không biết có được đáng quý biết bao?

Nhưng cô gái kia có biết anh muốn gì không? Khi nào cô mới thực sự lớn lên, khi nào mới có thể hiểu lòng anh?

Xa xa, anh nhìn thấy cô bồn chồn chạy tới.

Đào Tâm Nha cũng thấy Nguyên Duật Nhượng. Tim cô đập thật nhanh, bàn tay chảy đầy mồ hôi. Cô sợ hãi muốn trốn tránh, nhưng cuối cùng vẫn đứng trước mặt anh.

“Hi!” Nặng ra một nụ cười, cô chào hỏi.

Mà anh, mặt không chút biểu cảm, trầm mặc đối diện với cô.

Đào Tâm Nha liếm môi, giọng nói run run vì sợ hãi, nhưng vẫn kiên định nói: “Anh nói đúng. Em vẫn thực ích kỷ, chưa từng hỏi anh muốn gì, tự quyết định tất cả cho anh. Em sẽ vì sai lầm của em mà xin lỗi anh!”

Đối mặt với những lời của cô, Nguyên Duật Nhượng vẫn lạnh lùng.

Mà cô, có lẽ vì đã nói ra, cũng dần dần hết khẩn trương, hai tay nắm chặt, cô vươn tay nhìn anh.

“Cho nên, em muốn hỏi anh, Duật ca ca, anh thực sự muốn gì?”

“Nếu anh muốn trả thù em thì sao? Buộc chặt em vào cuộc đời anh, để em không thể đi bất cứ đâu, chỉ có thể nghe anh nói. Anh bảo em đi hướng đông, em tuyệt đối không đi đằng tây. Em phải trở thành nô lệ của anh, thỏa mãn yêu cầu của anh, bao gồm cả nhu cầu giường chiếu. Sau đó, đến chết em cũng không thể rời khỏi anh. Như thế nào? Em làm được không?”

Đào Tâm Nha không nghĩ anh sẽ nói như vậy, cô ngốc ngốc đứng trước mặt anh, “Này...”

Nguyên Duật Nhượng lạnh lùng nhướn mày, “Sao? Không chịu? Thế thì còn gì để nói nữa!” Anh xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã!” Đào Tâm Nha nắm lấy cánh tay anh, “Em chưa nói là không được...”

Ánh mắt chăm chú của anh làm cô đỏ mặt: “Không... Ý em là...”

“Như thế nào?” Anh đang đợi đáp án của cô.

“Nhưng... Nhưng nếu ngày nào đó anh gặp được người trong lòng...” Vậy thì đến lúc đó, sự tồn tại của cô không phải là dư thừa sao?

“Yên tâm, không có ngày đó đâu!”

“Hả? Tại sao?” Cô ngây ngốc hỏi.

Anh cũng mất bình tĩnh: “Bây giờ anh đang hỏi em, hay là em hỏi anh? Sao? Đào Tâm Nha, có nói hay không?”

“Nhưng... Như thế là đủ rồi sao? Không phải anh rất ghét em sao? Em làm nhiều chuyện xấu như vậy, còn không hiểu chuyện, còn ích kỉ...”

Lấy thân mình trả nợ cho anh, cũng không đủ bù đắp lại.

Cô khiếp sợ tự ti như vậy làm cho Nguyên Duật Nhượng thở dài. Đây vẫn là tiểu công chúa kiêu ngạo bốc đồng ngày xưa sao? Tự tin của cô đâu hết rồi?

“Đào Tâm Nha, anh chỉ hỏi em một câu thôi.” Anh nghiêm túc nhìn cô, không cho cô cơ hội trốn tránh, “Em còn yêu anh không?”

Còn yêu không?

Lời này, cô cũng tự hỏi mấy lần.

Cô tự nhủ không yêu, nhưng vẫn không nhận được tham luyến. Anh không biết, mỗi lần anh xuất hiện trước mặt cô, trong lòng cô đều mừng thầm.

Nhưng... cô vẫn không dám xa cậu nhiều lắm. Lúc trước vì quá tham lam, cô mới sai lầm nhiều như vậy. Cô thực sự sợ mình lại tái phạm.

Cô gục đầu xuống, sợ hãi: “Em chỉ muốn anh được hạnh phúc.”

Anh hạnh phúc, cô cũng hạnh phúc.

Nguyên Duật Nhượng thở dài trong lòng. Đối mặt với cô như vậy, anh còn có tính tình gì nữa?

“Bé ngốc!” Anh ôm lấy cô, nói nhỏ bên tai, “Sao em không nghĩ đến em sẽ cho anh hạnh phúc?”

Anh dừng lại một chút, nói tiếp: “Hơn nữa, chỉ cần em ở bên cạnh anh, đã là hạnh phúc rồi!” Làm sao anh có thể trả thù cô được? Cô là tiểu công chúa anh nâng niu cưng chiều trong lòng bàn tay từ nhỏ cơ mà.

Đào Tâm Nha kinh ngạc, không tin được những gì mình vừa nghe. Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt khóc đỏ lên làm anh cực kỳ đau lòng.

Nguyên Duật Nhượng khẽ hôn lên mắt cô, “Câu trả lời của em là gì? Nha Nha, em còn yêu anh không?”

Đào Tâm Nha rưng rưng cắn môi, nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy... không bao giờ buông tay ra nữa, được không?”

Cô lại gật đầu.

Còn anh, rút cục lộ ra nụ cười, ôm lấy tiểu công chúa của anh.

Cuối cùng, cô lại trở về trong vòng tay anh...

11. Chương 11: Vĩ Thanh

Đây là một hôn lễ tầm cỡ thế kỷ...

Câu chuyện cổ tích lọ lem và hoàng tử đang được trình diễn trong thực tế. Truyền thông tranh nhua đưa tin, tò mò cô gái phương đông này làm thế nào bắt được trái tim chàng công tử danh môn này?

Đào Tâm Nha đứng ở cửa giáo đường. Cô mặc áo cưới có ren trắng như tuyết, tầng tầng lớp lớp lụa mỏng, lộ ra lưng gầy mà bóng loáng, tay nhỏ cầm hoa cô dâu màu hồng nhạt.

Cô khoác tay anh hai, từng bước một đi vào lễ đường. Phía trước, chú rể mặc lễ phục màu trắng đang chờ cô.

Lần này, khuôn mặt tuấn mỹ của chú rể nở nụ cười dịu dàng ấm áp.

Tay cô đặt lên tay chú rể.

“Lần này cậu cứ thử bắt nạt em gái tôi nữa xem!” Haier hung ác cảnh cáo. Lần này, hẳn làm anh trai sẽ không ngó lơ nữa.

“Yên tâm, không bao giờ có đâu!” Đối diện với ông anh vợ luôn ngăn cản mình cưới vợ, Nguyên Duật Nhượng cũng rất tức giận.

Anh dự định đợi Nha Nha tròn hai mươi tuổi rồi lại cưới cô, cuối cùng bị Haier mạnh mẽ kéo dài đến khi Nha Nha tốt nghiệp đại học.

Lý do của Haier là: “Em gái tôi vừa mới trở về không lâu, tôi không nỡ gả nó đi! Hơn nữa, nó vẫn còn nhỏ, còn nhiều lựa chọn khác mà!”

Câu cuối cùng kia, lọt vào tai Nguyên Duật Nhượng rõ ràng là khiêu khích!

Hừ! Rõ ràng chính mình chưa cưới được vợ, liền bắt anh phải chịu tội chung.

Nguyên Duật Nhượng vô cùng khinh thường bạn tốt. Nhưng kháng chiến nhiều năm như vậy, cuối cùng anh cũng cưới được Nha Nha của anh. Từ hôm nay trở đi, cô sẽ hoàn toàn là của anh rồi.

“Nguyên Duật Nhượng tiên sinh, anh có đồng ý cưới Đào Tâm Nha tiểu thư làm vợ của anh không?”

Nguyên Duật Nhượng thâm tình nhìn bảo bối trước mắt, dịu dàng mà kiên định trả lời: “Tôi đồng ý!”

“Đào Tâm Nha tiểu thư, cô có đồng ý gả cho Nguyên Duật Nhượng tiên sinh làm chồng của cô không?”

Đào Tâm Nha cúi mắt, cười đến ngượng ngùng mà xinh đẹp: “Tôi đồng ý!”

Khi hai người trao đổi nhẫn cưới cho nhau, tay Đào Tâm Nha run lên.

“Khấn trương à?” Anh cười khẽ.

Đào Tâm Nha trừng mắt nhìn anh, cổ sức nhét vào tay anh, “Hừ hừ, từ nay trở đi anh chính là người của em!”

Nguyên Duật Nhượng dịu dàng đeo nhẫn cho cô, “Không cần đeo vào, anh cũng là người của em rồi...”

“Khụ khụ...” Mục sư không chịu được nữa.

Khách khứa đều cười khẽ.

“Chú rể, bây giờ anh có thể hôn cô dâu được rồi!”

Nguyên Duật Nhượng xốc khăn voan lên, nhìn cô dâu của anh. Mà cô dâu của anh ngửa mặt lên, không chút thẹn thùng nhắm mắt lại, chờ chú rể hôn cô.

“Khụ khụ, Đào Tâm Nha, em rụt rè hơn chút coi!” Anh hai đứng một bên không chịu nổi, lập tức bị chú rể trừng mắt.

Vợ của anh nhiệt tình thì sai chỗ nào?

Nguyên Duật Nhượng ôm lấy cô dâu, trực tiếp thực hiện một nụ hôn nồng nhiệt mãnh liệt đúng tiêu chuẩn!
Mọi người không khỏi hoan hô, huyết sáo đầy trời.

Đào Tâm Nha bị hôn đến mềm người, sau đó nghe thấy chồng nói thầm bên tai cô: “Nha Nha, anh yêu em!”

Cô hạnh phúc mỉm cười: “Em cũng yêu anh!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoai-y-muon-da-yeu-lai-roi>